

THE USE OF FOLK ART UNIQUENESS TO PROMOTE CULTURAL TOURISM : A CASE
STUDY OF SUPHANBURI PROVINCE

Miss Arjaree Rungcharoen

จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย
CHULALONGKORN UNIVERSITY

A Thesis Submitted in Partial Fulfillment of the Requirements
for the Degree of Master of Arts Program in Cultural Management
(Interdisciplinary Program)

Graduate School

Chulalongkorn University

บทคัดย่อและแฟ้มข้อมูลฉบับเต็มของวิทยานิพนธ์ตั้งแต่ปีการศึกษา 2554 ที่ให้บริการในคลังปัญญาจุฬาฯ (CUIR)
Academic Year 2013

เป็นแฟ้มข้อมูลของนิสิตเจ้าของวิทยานิพนธ์ ที่ส่งผ่านทางบัณฑิตวิทยาลัย
Copyright of Chulalongkorn University

The abstract and full text of theses from the academic year 2011 in Chulalongkorn University Intellectual Repository (CUIR)
are the thesis authors' files submitted through the University Graduate School.

การใช้เอกลักษณ์จากศิลปะการแสดงพื้นบ้านเพื่อการส่งเสริมการท่องเที่ยวทางวัฒนธรรม :
กรณีศึกษาจังหวัดสุพรรณบุรี

นางสาวอาจารย์ รุ่งเจริญ

จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย
CHULALONGKORN UNIVERSITY

วิทยานิพนธ์นี้เป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาตามหลักสูตรปริญญาศิลปศาสตรมหาบัณฑิต
สาขาวิชาการจัดการทางวัฒนธรรม (สหสาขาวิชา)
บัณฑิตวิทยาลัย จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย
ปีการศึกษา 2556
ลิขสิทธิ์ของจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

หัวข้อวิทยานิพนธ์

การใช้เอกลักษณ์จากศิลปะการแสดงพื้นบ้านเพื่อการ
ส่งเสริมการท่องเที่ยวทางวัฒนธรรม : กรณีศึกษาจังหวัด
สุพรรณบุรี

โดย

นางสาวอาจารย์ รุ่งเจริญ

สาขาวิชา

การจัดการทางวัฒนธรรม

อาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์หลัก

รองศาสตราจารย์ ดร.ศุภกรณ์ ดิษฐพันธุ์

บัณฑิตวิทยาลัย จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย อนุมัติให้บัณฑิตวิทยาลัยนี้เป็นส่วนหนึ่ง
ของการศึกษาตามหลักสูตรปริญญาโทบัณฑิต

.....บัณฑิตวิทยาลัย

(รองศาสตราจารย์ ดร.อมร เพชรสม)

คณะกรรมการสอบวิทยานิพนธ์

.....ประธานกรรมการ

(ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.ดวงกมลชาติประเสริฐ)

.....อาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์หลัก

(รองศาสตราจารย์ ดร.ศุภกรณ์ ดิษฐพันธุ์)

.....กรรมการภายนอกมหาวิทยาลัย

(ดร.ไพโรจน์ ทองคำสุก)

CHULALONGKORN UNIVERSITY

อาจารย์ รุ่งเจริญ : การใช้เอกลักษณ์จากศิลปะการแสดงพื้นบ้านเพื่อการส่งเสริมการท่องเที่ยวทางวัฒนธรรม : กรณีศึกษาจังหวัดสุพรรณบุรี. (THE USE OF FOLK ART UNIQUENESS TO PROMOTE CULTURAL TOURISM : A CASE STUDY OF SUPHANBURI PROVINCE) อ.ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์หลัก: รศ. ดร.ศุภกรณ์ ดิษฐพันธุ์, 126 หน้า.

วิทยานิพนธ์ “การใช้เอกลักษณ์จากศิลปะการแสดงพื้นบ้านเพื่อการส่งเสริมการท่องเที่ยวทางวัฒนธรรมประจำจังหวัดสุพรรณบุรี” มีวัตถุประสงค์ เพื่อศึกษาหาแนวทางการใช้เอกลักษณ์จากศิลปะการแสดงพื้นบ้านในจังหวัดสุพรรณบุรี ส่งเสริมการท่องเที่ยวทางวัฒนธรรมแก่จังหวัดสุพรรณบุรี และเพื่อศึกษาความสนใจต่อศิลปะการแสดงพื้นบ้านกับการท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรม ที่มีผลกระทบมาจากการเปลี่ยนแปลงทางสังคมและวัฒนธรรมในปัจจุบัน ผลการวิจัยพบว่า การใช้เอกลักษณ์จากศิลปะการแสดงพื้นบ้าน ในการส่งเสริมกิจกรรมของการท่องเที่ยวทางวัฒนธรรม จะช่วยเพิ่มศักยภาพทางการท่องเที่ยวให้แก่การท่องเที่ยวทางวัฒนธรรมประจำจังหวัดสุพรรณบุรีได้ ผลสรุปเป็นไปในทิศทางเดียวกันว่าการแสดงที่เหมาะสมในการนำมาส่งเสริมการท่องเที่ยว คือ “เพลงอีแซว” ที่สามารถนำมาสร้างสรรค์ โดยการจัดการองค์ประกอบการแสดงต่างๆ ให้สามารถเข้ามามีบทบาทช่วยเพิ่มคุณค่าให้กับการท่องเที่ยว ซึ่งหน่วยงานภาครัฐและเอกชน รวมถึงชุมชนในท้องถิ่นควรเข้ามามีส่วนในการสนับสนุนกิจกรรมนี้อย่างต่อเนื่องและเป็นระบบ เพื่อเป็นการสร้างระบบการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืน ช่วยกระจายรายได้สู่ท้องถิ่นเพิ่มขึ้น และช่วยเป็นการอนุรักษ์ศิลปะการแสดงพื้นบ้านอันเป็นภูมิปัญญาของบรรพบุรุษ ให้แก่คนรุ่นหลัง ด้านการเปลี่ยนแปลงทางวัฒนธรรมในปัจจุบันที่ทำให้ความสนใจของนักท่องเที่ยวเปลี่ยนไป แนวทางในการจัดการแสดงเพื่อดึงดูดนักท่องเที่ยวจึงต้องปรับเปลี่ยน ควรวางบทบาทของศิลปะการแสดงพื้นบ้านใหม่ เพื่อให้เกิดประสิทธิผล การคงอยู่ของการแสดงพื้นบ้านจึงขึ้นอยู่กับปรับเปลี่ยนให้สอดคล้องและตรงความต้องการของผู้ชม แต่ควรระมัดระวังไม่ให้เป็นการทำลายรูปแบบดั้งเดิมของการแสดง

สาขาวิชา การจัดการทางวัฒนธรรม

ปีการศึกษา 2556

ลายมือชื่อนิสิต

ลายมือชื่อ อ.ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์หลัก

5387297120 : MAJOR CULTURAL MANAGEMENT

KEYWORDS: THE USE OF FOLK ART UNIQUENESS TO PROMOTE CULTURAL TOURISM OF SUPHANBURI PROVINCE

ARJAREE RUNGCHAROEN: THE USE OF FOLK ART UNIQUENESS TO PROMOTE CULTURAL TOURISM : A CASE STUDY OF SUPHANBURI PROVINCE. ADVISOR: ASSOC. PROF. SUPPAKORN DISATAPUNAHU, 126 pp.

Thesis on " the use of unique folk arts to promote cultural tourism in Suphanburi province, " the purpose of the study is twofold : 1) to study the use of unique folk art show in Suphanburi province and to promote cultural tourism in Suphanburi 2) to study the attention to the folk art together with cultural tourism . The effect from social and culture in present time. The hypothesis of this study is the use of unique folk art in promoting cultural tourism activities ; which would be the factors to increase tourism cultural potential in Suphanburi Provincial. The corresponding results from all sources is the folk song "Music E saew " that can bring to create and to improve for a new element management performances . This show helps added value to the cultural tourism of the SuphanBuri province . In which both public sector and the private sector should become involved in continue, and systematic. Local communities should be involved in developing the folk art has a role to tourism; to diversify their income for the local. And helping preserve folk arts, as the wisdom of their ancestors, and for the future generations as well. In terms of cultural change in present has given the attention to tourists has distorted. Considered the trend in adapting to the change in society; therefore, the persistence of folk art depends on the adaptation to be fit and to meet the demand of the audience. Moreover, if there is any creativity in bringing modern techniques to adjust with the performance that can create income for the local people in the community. But be cautious not to devastate the traditional format of the show.

Field of Study: Cultural Management

Student's Signature

Academic Year: 2013

Advisor's Signature

กิตติกรรมประกาศ

วิทยานิพนธ์ฉบับนี้สำเร็จลุล่วงได้เพราะได้รับความเมตตาและกรุณาอย่างสูงจาก รศ.ดร. ศุภกรณ์ ดิษฐพันธุ์ อาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์ฉบับนี้ ในการให้คำปรึกษาในทุกๆด้านอย่างละเอียด เพื่อให้วิทยานิพนธ์มีความสมบูรณ์และเกิดประโยชน์ต่อไปให้มากที่สุด

ขอขอบพระคุณ คณาจารย์หลักสูตรศิลปศาสตรมหาบัณฑิต สาขาการจัดการทางวัฒนธรรม บัณฑิตวิทยาลัย จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัยทุกท่าน ที่ได้อบรมสั่งสอนให้ความรู้ ก่อให้เกิดความคิดในการจัดการทางวัฒนธรรม และสามารถนำความรู้มาใช้ในการจัดทำวิทยานิพนธ์ฉบับนี้ได้อย่างสมบูรณ์

ขอบคุณพี่ๆ เจ้าหน้าที่สาขาการจัดการทางวัฒนธรรม บัณฑิตวิทยาลัย จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัยทุกท่าน ที่ให้ความช่วยเหลือในทุกๆด้าน ด้วยความเต็มใจ เสมอมา

ขอขอบพระคุณอาจารย์จิราภรณ์ เล็กพงษ์ ที่ให้ความเมตตาและเสียสละเวลา ในการช่วยเหลือและอำนวยความสะดวกตลอดระยะเวลาที่เก็บข้อมูลในพื้นที่จังหวัดสุพรรณบุรี

ขอขอบพระคุณแม่ขวัญจิต ศรีประจันต์ ศิลปินแห่งชาติ สาขาศิลปะการแสดง ปี2538 (เพลงพื้นบ้าน) ที่ให้ความเมตตาและสละเวลาในการให้สัมภาษณ์ ให้ได้รับข้อมูลที่สำคัญและเป็นประโยชน์ต่องานวิจัย รวมถึงการแสดงความคิดเห็นและข้อเสนอแนะ ที่สำคัญต่องานวิจัยในครั้งนี้อีกด้วย

ขอขอบพระคุณ หน่วยงานราชการประจำจังหวัดสุพรรณบุรี สำนักงานวัฒนธรรมจังหวัดสุพรรณบุรี การท่องเที่ยวแห่งประเทศไทย ประจำจังหวัดสุพรรณบุรี และสำนักงานพาณิชย์จังหวัดสุพรรณบุรี ที่เมตตาในการให้ข้อมูลเกี่ยวกับศิลปะการแสดงพื้นบ้านในจังหวัดสุพรรณบุรี สำคัญและเป็นประโยชน์ต่องานวิจัยในครั้งนี้

ขอขอบพระคุณครอบครัว รุ่งเจริญ สำหรับกำลังใจและกำลังใจเสมอมา

ขอขอบคุณครอบครัวรามคำแหง สำหรับกำลังใจ และความช่วยเหลือในทุกๆด้าน

ขอขอบคุณเพื่อนๆ MACM 6 ที่เคียงข้างกันในการให้ทั้งกำลังใจ(ความสุข รอยยิ้ม) ให้กำลังใจ(ช่วยเก็บข้อมูล) ให้ความรู้เพิ่มเติมต่างๆ เสมอมา

สารบัญ

หน้า

บทคัดย่อภาษาไทย.....	ง
บทคัดย่อภาษาอังกฤษ.....	จ
กิตติกรรมประกาศ.....	ฉ
สารบัญ.....	ช
สารบัญภาพ	ฌ
สารบัญตาราง.....	ฎ
สารบัญแผนภูมิ.....	ฏ
บทที่ 1 บทนำ	1
1.1 ความเป็นมาและความสำคัญของปัญหา	1
1.2 ความสำคัญของปัญหา.....	5
1.3 วัตถุประสงค์ในการศึกษา	7
1.4 สมมุติฐานงานวิจัย	7
1.5 ขอบเขตของการศึกษา.....	7
1.6 วิธีการดำเนินการวิจัย	9
1.7 ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับ	11
1.8 กรอบแนวความคิด	12
1.9 นิยามศัพท์.....	12
บทที่ 2 วรรณกรรมที่เกี่ยวข้อง.....	14
2.1 ทฤษฎีการเปลี่ยนแปลงทางสังคมและวัฒนธรรม	14
2.2 ทฤษฎีการท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรม	17
2.3 ข้อมูลการท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรมกับการพัฒนาและการมีส่วนร่วมของชุมชน.....	19
2.4 ทฤษฎีการจัดการองค์กร.....	20
2.5 ศีกษาทฤษฎี SWOT Analysis	21
2.6 ทฤษฎี Five Forces model.....	22
2.7 ข้อมูลพื้นฐานจังหวัดสุพรรณบุรีและยุทธศาสตร์การส่งเสริมการท่องเที่ยวประจำจังหวัด	23
2.8 ข้อมูลศิลปะการแสดงพื้นบ้านประจำจังหวัดสุพรรณบุรี	27
2.9 ข้อมูลสถานที่ท่องเที่ยวที่มีการใช้การแสดงในการส่งเสริมการท่องเที่ยว.....	34

2.10 งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง.....	45
บทที่ 3 วิธีดำเนินการวิจัย	47
3.1 เก็บรวบรวมเอกสารต่างๆเพื่อศึกษาข้อมูลที่เกี่ยวข้องกับงานวิจัย	47
3.2 การกำหนดและคัดเลือกประชากรกลุ่มเป้าหมายสำหรับการวิจัย.....	48
3.3 การสังเกตการณ์แบบไม่มีส่วนร่วม.....	49
3.4 การสร้างเครื่องมือ แบบสัมภาษณ์และแบบสอบถามรวมถึงการหาคุณภาพเครื่องมือ.....	49
3.5 การเก็บรวบรวมข้อมูล	52
3.6 นำข้อมูลวิเคราะห์และประมวลผล.....	53
3.7 การนำเสนอข้อมูล	54
บทที่ 4 วิเคราะห์ข้อมูล.....	55
4.1 ผลวิเคราะห์การวิจัยเชิงปริมาณ Quantitative Research.....	56
4.2 ผลวิเคราะห์การวิจัยเชิงคุณภาพ Qualitative Research	75
บทที่ 5 สรุปผลการวิจัย อภิปรายผล และข้อเสนอแนะ.....	107
5.1 สรุปผลการวิจัยเชิงปริมาณ Quantitative Research.....	107
5.2 สรุปผลการวิจัยเชิงคุณภาพ Qualitative Research.....	112
อภิปรายผล	119
ข้อเสนอแนะ	122
รายการอ้างอิง	124
ประวัติผู้เขียนวิทยานิพนธ์	126

สารบัญภาพ

	หน้า
ภาพที่ 1 ตราสัญลักษณ์ ประจำจังหวัดสุพรรณบุรี.....	24
ภาพที่ 2 การแสดงศิลปะการแสดงของไทยกลางน้ำ ณ ตลาดคลองสระบัว	35
ภาพที่ 3 การแสดงละครพื้นบ้าน เรื่อง ปลาบู่ทอง ณ ตลาดคลองสระบัว	35
ภาพที่ 4 ตัวอย่างการแสดงศิลปวัฒนธรรมไทย ณ เวทีกลางน้ำ ตลาดน้ำ คลองสระบัว.....	36
ภาพที่ 5 การแสดงศิลปวัฒนธรรมไทย บนเวทีกลางน้ำที่น่าประทับใจไม่เหมือนที่ใดภายใน ตลาดน้ำคลองสระบัว	37
ภาพที่ 6 ภาพตารางแสดงรายละเอียดประเภทบัตรเข้าชมอัตราค่าเข้าชมและรอบการแสดง	38
ภาพที่ 7 ภาพการแสดงจากภูเก็ตแพนตาซี.....	39
ภาพที่ 8 ภาพการแสดงจากละครเวทีที่ดัดแปลงมาจากการ์ตูนชื่อดัง The Lion King ที่เปิดการแสดง มาตั้งแต่ปี 1997.....	42
ภาพที่ 9 ภาพการแสดงจากละครเวที Broadway เรื่อง Phantom of the Opera การแสดงละคร เพลงระดับโลกที่ได้รับรางวัลมากมาย	42
ภาพที่ 10 ภาพการแสดง หุ่นกระบอกน้ำของประเทศเวียดนาม.....	44
ภาพที่ 11 ภาพนักเชิดหุ่นกระบอกที่อยู่ในน้ำความสูงระดับเอวในการแสดงหุ่นกระบอกน้ำของ ประเทศเวียดนาม.....	45
ภาพที่ 12 ข้อมูลเพลงพื้นบ้านพื้นเมืองสุพรรณ ณ พิพิธภัณฑ์สถานแห่งชาติ สุพรรณบุรี	77
ภาพที่ 13 ภาพศิลปินชาวสุพรรณที่มีชื่อเสียงต่างๆ ณ พิพิธภัณฑ์สถานแห่งชาติ สุพรรณบุรี.....	77
ภาพที่ 14 พิพิธภัณฑ์บ้านขุนจ้านงจันารักษ์ ตั้งอยู่ภายในตลาดสามชุก จังหวัดสุพรรณบุรี.....	78
ภาพที่ 15 ภาพนักเรียนทำการแสดงดนตรีไทยบริเวณลานโพธิ์.....	78
ภาพที่ 16 ภาพสถานที่ท่องเที่ยว หมู่บ้านอนุรักษ์ควายไทย อ.ศรีประจันต์ จังหวัดสุพรรณบุรี.....	79
ภาพที่ 17 นักแสดงรุ่นเล็ก นักเรียนจากโรงเรียนอนุบาลศรีประจันต์ ทำการแสดงเพลงอีแซว ณ หมู่บ้านอนุรักษ์ควายไทย ประจำทุกวัน เสาร์-อาทิตย์.....	80
ภาพที่ 18 บริเวณทางเดินที่มี ร้านค้า ร้านอาหาร ร้านให้บริการต่างๆ ยาวเป็นทางเดินมาจนถึง ส่วนของศาลเจ้าพ่อหลักเมืองและพิพิธภัณฑ์ลูกหลานพันธุ์มังกร.....	80
ภาพที่ 19 บริเวณด้านหน้าของส่วนโรงหนัง และบริเวณทางเดินที่มีการจัดขึ้นบริเวณศาลเจ้าพ่อ หลักเมืองและพิพิธภัณฑ์ลูกหลานพันธุ์มังกร	81
ภาพที่ 20 ภาพบรรยากาศด้านนอกศาลเจ้าพ่อหลักเมืองและพิพิธภัณฑ์ลูกหลานพันธุ์มังกร.....	81

ภาพที่ 21 ภาพบรรยากาศร้านค้าภายในตลาดเก่าห้องที่คงความคลาสสิก	มีร้านค้าขาย	
เครื่องใช้เก่าๆขนม อาหารโบราณต่างๆ มากมาย.....		82
ภาพที่ 22 ภาพเด็กๆที่หน้าที่เป็นมัคคุเทศน์น้อย นำนักท่องเที่ยวชมตลาดพร้อมแนะนำข้อมูล		
ต่างๆในตลาดให้กับนักท่องเที่ยว		82
ภาพที่ 23 ภาพหอดูโจรแห่งเดียวในจังหวัดสุพรรณบุรี คือ หอดูโจรแห่ง ตลาดเก่าห้องร้อยปี.....		83
ภาพที่ 24 ภาพพิพิธภัณฑ์ตลาดเก่าห้องที่จัดไว้ให้นักท่องเที่ยวได้เยี่ยมชม		83
ภาพที่ 25 ผู้วิจัยสัมภาษณ์ แม่ขวัญจิต ศรีประจันต์ หรือ นางเกลียว เสรีจกิจ.....		91
ภาพที่ 26 ผู้วิจัย มอบของที่ระลึกหลังการสัมภาษณ์แม่ขวัญจิต ศรีประจันต์		92
ภาพที่ 27 ผู้วิจัยสัมภาษณ์ตัวแทนชาวบ้านในชุมชนตลาดเก่าห้อง.....		92
ภาพที่ 28 ผู้วิจัยและตัวแทนชาวบ้านในชุมชนตลาดเก่าห้องที่ช่วยตอบแบบสอบถาม		93
ภาพที่ 29 ผู้วิจัยสัมภาษณ์ตัวแทนจากหน่วยงาน สำนักงานพาณิชย์จังหวัดสุพรรณบุรีและตัวแทน		
ชาวบ้านในชุมชนตลาดเก่าห้อง ณ ตลาดเก่าห้อง		93
ภาพที่ 30 ภาพสถานที่จริงของ Mimosa Pattaya มิโมซ่า พัทยา.....		97
ภาพที่ 31 ภาพสถานที่จริงของ Palio เขาใหญ่		98

สารบัญตาราง

หน้า

ตารางที่ 1 แสดงค่าความเที่ยงของแบบสอบถาม.....	52
ตารางที่ 2 แสดงจำนวนและร้อยละของผู้ตอบแบบสอบถามกลุ่มประชาชนจังหวัดสุพรรณบุรี และกลุ่มนักท่องเที่ยวทั่วไป (ชาวไทย) จำแนกตาม เพศ ช่วงอายุ สถานภาพการสมรส ระดับ การศึกษา อาชีพ และรายได้เฉลี่ยต่อเดือน.....	58
ตารางที่ 3 แสดงจำนวน ร้อยละ และลำดับ เกี่ยวกับแบบแผนการท่องเที่ยวของกลุ่มนักท่องเที่ยว ทั่วไป (ชาวไทย).....	60
ตารางที่ 4 แสดงค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน และระดับความคิดเห็นการเปลี่ยนแปลงทางสังคม และวัฒนธรรมที่มีผลต่อการเปลี่ยนแปลงทางสังคมและวัฒนธรรมปัจจุบัน รวมถึงการส่งผลต่อ ศิลปะการแสดงพื้นบ้าน ของผู้ตอบแบบสอบถามกลุ่มประชาชนจังหวัดสุพรรณบุรี และกลุ่ม นักท่องเที่ยวทั่วไป (ชาวไทย).....	62
ตารางที่ 5 แสดงผลการเปรียบเทียบความสนใจเกี่ยวกับการท่องเที่ยวทางวัฒนธรรม ระหว่างกลุ่ม ประชาชนในพื้นที่จังหวัดสุพรรณบุรีและกลุ่มนักท่องเที่ยวทั่วไป (ชาวไทย).....	65
ตารางที่ 6 แสดงผลการเปรียบเทียบการนำเอกลักษณ์จากศิลปะการแสดงพื้นบ้านที่มีของจังหวัด สุพรรณบุรี ในการนำมาใช้กับการส่งเสริมการท่องเที่ยวทางวัฒนธรรม ระหว่างกลุ่มประชาชนในพื้นที่ จังหวัดสุพรรณบุรีและกลุ่มนักท่องเที่ยวทั่วไป (ชาวไทย).....	70
ตารางที่ 7 แสดงความคิดเห็นและข้อเสนอแนะอื่นๆ ต่อการนำเอกลักษณ์จากศิลปะการแสดงพื้นบ้าน ในการส่งเสริมการท่องเที่ยวทางวัฒนธรรมประจำจังหวัดสุพรรณบุรี.....	75
ตารางที่ 8 ตารางสรุปผล ความคิดเห็นเพื่อการนำ การแสดงพื้นบ้าน “เพลงอีแซว”มาใช้ในการ ส่งเสริมกิจกรรมการท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรมประจำจังหวัดสุพรรณบุรี.....	102

สารบัญแผนภูมิ

หน้า

แผนภูมิที่ 1 แสดงค่าเฉลี่ย ระดับความคิดเห็นการเปลี่ยนแปลงทางสังคมและวัฒนธรรมที่มีผลต่อการเปลี่ยนแปลงทางสังคมและวัฒนธรรมปัจจุบัน รวมถึงการส่งผลกระทบต่อศิลปะการแสดงพื้นบ้าน รายชื่อของผู้ตอบแบบสอบถาม 2 กลุ่ม 64

แผนภูมิที่ 2 แสดงค่าเฉลี่ย ระดับความสนใจเกี่ยวกับการท่องเที่ยวทางวัฒนธรรม รายชื่อของผู้ตอบแบบสอบถาม 2 กลุ่ม 67

แผนภูมิที่ 3 แสดงค่าเฉลี่ย ระดับการนำเอกลักษณ์จากศิลปะการแสดงพื้นบ้านที่มีของจังหวัดสุพรรณบุรี ในการนำมาใช้กับการส่งเสริมการท่องเที่ยวทางวัฒนธรรม รายชื่อของผู้ตอบแบบสอบถาม 2 กลุ่ม 74

บทที่ 1

บทนำ

การใช้เอกลักษณ์จากศิลปะการแสดงพื้นบ้าน
เพื่อการส่งเสริมการท่องเที่ยวทางวัฒนธรรมประจำจังหวัดสุพรรณบุรี

1.1 ความเป็นมาและความสำคัญของปัญหา

การท่องเที่ยว เป็นการออกเดินทางเพื่อพักผ่อนหย่อนใจ ด้วยวิธีการต่างๆ ให้ผู้ที่ท่องเที่ยวเกิดความสนุกสนานและได้รับความรู้ใหม่ๆ ทั้งเป็นการคลายเครียดจากภาวะปกติในชีวิตประจำวัน การเดินทางไปในสถานที่ต่างๆ ที่เป็นใหม่ที่แปลกใหม่ ที่มีความหลากหลายแตกต่างจากสถานที่ปัจจุบันที่อาศัยอยู่ เป็นการใช้เวลาว่างในการเปิดหูเปิดตา และเปิดประสบการณ์ชีวิต การท่องเที่ยวในประเทศไทยมีความหลากหลายและตื่นตัวมากขึ้น ในช่วงที่ประเทศไทยเริ่มมีการรณรงค์การท่องเที่ยวในประเทศไทย โดยหน่วยงานการท่องเที่ยวแห่งประเทศไทย ที่มีบทบาทอย่างมากในการส่งเสริมการท่องเที่ยวภายในประเทศ ทำให้ในภูมิภาคต่างๆ เกิดการตื่นตัวในการพัฒนาท้องถิ่นของตนจากทรัพยากรที่มีอยู่พัฒนาให้เป็นแหล่งท่องเที่ยว ก่อให้เกิดประโยชน์แก่คนในท้องถิ่นและชุมชนในการพัฒนาชุมชน สร้างคุณค่าให้กับทรัพยากรต่างๆ ที่มีอยู่ในท้องถิ่น ช่วยการสร้างจิตสำนึกที่ดีของคนในท้องถิ่น ให้มีการร่วมกันอนุรักษ์วัฒนธรรมที่ดีในท้องถิ่น ทั้งช่วยสร้างรายได้ให้แก่คนในท้องถิ่นนั้นๆ อีกด้วย โดยรูปแบบการท่องเที่ยวนั้นมีหลากหลาย ไม่ว่าจะเป็น การท่องเที่ยวเชิงนิเวศ – การท่องเที่ยวเน้นด้านสิ่งแวดล้อมและธรรมชาติ, การท่องเที่ยวทางวัฒนธรรม – การท่องเที่ยวเน้นศึกษาศิลปวัฒนธรรมของท้องถิ่นต่างๆ เป็นต้น

รูปแบบการท่องเที่ยวอย่างหนึ่ง ที่สามารถพัฒนาได้อย่างดีในประเทศไทยและปัจจุบันมีการสนับสนุนการท่องเที่ยวในรูปแบบนี้มากขึ้น คือ การท่องเที่ยวทางวัฒนธรรม เนื่องจากมีความสอดคล้องกับทรัพยากรทางการท่องเที่ยวที่มีอยู่และวิถีการดำรงชีวิตของคนไทยที่เป็นวัฒนธรรมที่มีเอกลักษณ์ของตนเองในแต่ละท้องถิ่นในประเทศไทย ทำให้การท่องเที่ยวทางวัฒนธรรม เป็นรูปแบบการท่องเที่ยวอย่างหนึ่งที่เหมาะสมกับการท่องเที่ยวเพื่อการหาประสบการณ์ใหม่ๆ จากการเดินทางไปในท้องถิ่นต่างๆ เพื่อท่องเที่ยวศึกษาหาความรู้ โดยให้ความสำคัญมุ่งเน้นด้านวัฒนธรรมเป็นการเดินทางท่องเที่ยวเพื่อชมโบราณสถาน ชมงานสถาปัตยกรรมท้องถิ่น งานศิลปะ งานหัตถกรรม งานประติมากรรม รวมถึงเพื่อศึกษาเรียนรู้วิถีการดำรงชีวิต วัฒนธรรมประเพณี พิธีกรรมต่างๆ การดนตรี การแสดง การละคร มหรสพต่างๆ ประจำท้องถิ่น ที่สามารถบ่งบอกความเป็นเอกลักษณ์ของท้องถิ่นสามารถบอกเล่าเรื่องราวประวัติศาสตร์ของท้องถิ่นได้นั้นๆ ได้เป็นอย่างดี ส่วนในด้านของวิถีชีวิต ก็สามารถมองผ่านได้ตั้งแต่ลักษณะเสื้อผ้า การแต่งกาย การประกอบอาหาร การรับประทานอาหารจนถึงการประกอบอาชีพ ของแต่ละสถานที่ ที่มีความแตกต่างกันออกไป ซึ่งในแต่ละสถานที่ที่จะมีการแสดงในรูปแบบต่างๆที่มีความเป็นตัวตนของท้องถิ่นตนเองที่สื่อออกมาผ่านการแสดงพื้นบ้านได้

อย่างชัดเจน จึงถือได้ว่าการท่องเที่ยวในรูปแบบนี้ทำให้นักท่องเที่ยวได้เรียนรู้วัฒนธรรมที่ต่างออกไป จากแบบเดิม ได้รับประสบการณ์และมุมมองชีวิตที่แปลกใหม่ เป็นการแลกเปลี่ยนทางวัฒนธรรมที่น่าสนใจ เหมาะกับปัจจุบันที่มีความเปลี่ยนแปลงทางสังคมและวัฒนธรรมอย่างมาก การท่องเที่ยวทางวัฒนธรรมเป็นรูปแบบการท่องเที่ยวที่นิยมในปัจจุบัน จากพฤติกรรมของนักท่องเที่ยวที่มักเดินทางท่องเที่ยวไปในสถานที่ประวัติศาสตร์ โบราณสถาน วัดวาอาราม ตลาดเก่าแก่ที่ขายของโบราณ แสดงถึงความเป็นเอกลักษณ์ประจำท้องถิ่นนั้นๆ โดยเฉพาะกลุ่มคนในสังคมเมืองที่มีความเจริญก้าวหน้าในทุกๆด้าน ที่มีความสนใจในการออกเดินทางเพื่อท่องเที่ยวพักผ่อน ดังจะเห็นได้ว่าในปัจจุบันมีการพัฒนาสถานที่ท่องเที่ยวทางวัฒนธรรมที่น่าสนใจสำหรับดึงดูดนักท่องเที่ยวในแบบย้อนยุค ทั้งตลาดเก่า ตลาดย้อนยุค ตลาดน้ำ หรือทัวร์ไหว้พระ 9 วัด เที่ยวหมู่บ้านหัตถกรรม ค้างคืนแบบโฮมสเตช บ้าน เป็นต้น จากข้อมูลดังกล่าวมาข้างต้น รูปแบบการท่องเที่ยวทางวัฒนธรรม จึงเป็นรูปแบบที่ควรพัฒนาในประเทศไทย เพราะมีความหลากหลายทางวัฒนธรรม และเป็นประโยชน์อีกทางหนึ่งที่จะช่วยอนุรักษ์ศิลปวัฒนธรรมดั้งเดิมในท้องถิ่นต่างๆ ให้คนในท้องถิ่นได้ตระหนักถึงคุณค่า และร่วมกันเผยแพร่วัฒนธรรมอันดีงามให้แก่นักท่องเที่ยวและคนทั่วไปได้อย่างเต็มศักยภาพ

การท่องเที่ยวที่นักท่องเที่ยวส่วนหนึ่งมักจะเลือก คือ การท่องเที่ยวที่สามารถออกเดินทางท่องเที่ยวได้สะดวก ใช้เวลาไม่มากในการเดินทางไปพักผ่อน การท่องเที่ยวที่สามารถไปร่วมหรือทำกิจกรรมง่ายๆ การได้ออกเดินทางไปในที่ที่มีความน่าสนใจ ได้เรียนรู้สิ่งใหม่ๆ ที่ไปได้ทั้งครอบครัวและเพื่อนๆ เนื่องจากกลุ่มคนส่วนใหญ่ เป็นคนเมืองที่ต้องประกอบอาชีพประจำที่ต้องใช้เวลาในการทำงานมาก เมื่อเหนื่อยล้าจากการทำงานจึงต้องการพักผ่อนหย่อนใจด้วยการท่องเที่ยวไปในสถานที่ต่างๆ และด้วยเวลาที่มีน้อยของสังคมคนเมืองคงหนีไม่พ้นสถานที่ ที่มีที่ตั้งใกล้เมืองหลวงอย่าง กรุงเทพมหานครซึ่งในปัจจุบันมีสถานที่ท่องเที่ยวที่พัฒนาเพื่อรองรับนักท่องเที่ยวอยู่มาก เช่น การอนุรักษ์อาคารเก่าจัดทำเป็นตลาดโบราณย้อนยุค ตลาดที่ขายของเก่าแก่ตามท้องถิ่น ตลาดน้ำตามสถานที่ที่ติดริมแม่น้ำต่างๆ เป็นต้น ซึ่งส่วนใหญ่ตั้งอยู่ในจังหวัดที่อยู่ในภาคกลาง เพราะ ลักษณะของพื้นที่ตามหลักภูมิศาสตร์ ของจังหวัดต่างๆในภาคกลาง มีวิถีการดำรงชีวิตรวมถึงศิลปวัฒนธรรม ที่มีเอกลักษณ์ของตนเอง และด้วยสถานที่ตั้งที่ไม่ไกลจากเมืองหลวง ใช้เวลาในการเดินทางไม่มาก ทำให้เอื้อต่อการเดินทางไปท่องเที่ยว

กล่าวถึงจังหวัดในภาคกลาง ที่มีความน่าสนใจ และสถานที่ท่องเที่ยวทางวัฒนธรรมและมีการจัดการบริหารงานที่เป็นระบบ มีความเจริญก้าวหน้าอย่างต่อเนื่อง เด่นชัดในแถบจังหวัดในภาคกลาง คือ จังหวัดสุพรรณบุรี การเดินทางไปท่องเที่ยวจังหวัดสุพรรณบุรีสามารถทำได้สะดวก เนื่องจากตั้งอยู่ห่างจากกรุงเทพฯประมาณ 130 กิโลเมตร ใช้เวลาในการเดินทางประมาณ 1 ชั่วโมงครึ่งและสามารถใช้เส้นทางในการเดินทางได้หลายเส้นทางจากกรุงเทพฯ จังหวัดสุพรรณบุรีนับเป็นเมืองประวัติศาสตร์ มีเรื่องราวเกี่ยวข้องกับประวัติศาสตร์อยู่มาก เป็นดินแดนแห่งความอุดมสมบูรณ์บนพื้นที่ราบภาคกลางที่

สืบสานความเจริญรุ่งเรืองมาตั้งแต่อดีตเมื่อ พ.ศ. 1420 ตามหลักฐานทางโบราณคดีได้จารึกชื่อไว้ในพงศาวดารเหนือ ในนาม "สุพรรณภูมิ" ปรากฏในศิลาจารึกพ่อขุนรามคำแหงมหาราชระบุว่า เป็นนครรัฐที่มีความสำคัญมาก่อนกรุงศรีอยุธยา ที่เป็นเมืองลูกหลวง เป็นอยู่ข้างอู่ น้ำที่สำคัญ ในสมัยกรุงศรีอยุธยาเป็นราชธานี และเมืองสุพรรณบุรีเป็นเมืองหน้าด่าน ต้องผ่านศึกสงครามหลายต่อหลายครั้ง ในด้านประวัติศาสตร์ที่สำคัญอีกประการคือ ในสมัยกรุงศรีอยุธยา คือ การได้ชัยชนะแห่งสงครามยุทธหัตถี ที่สมเด็จพระนเรศวรมหาราชทรงมีชัยชนะเหนือพระมหาอุปราชา ณ สมรภูมิดอนเจดีย์ เป็นมหาวีรกรรมชกยุทธอันยิ่งใหญ่ที่ได้ถูกจารึกไว้ และมีการจัดงานเพื่อเฉลิมฉลองอย่างยิ่งใหญ่ทุกปี สอดคล้องกับคำขวัญประจำจังหวัดที่ว่า "สุพรรณบุรีเมืองยุทธหัตถี วรรณคดีขึ้นชื่อ เลื่องลือพระเครื่อง รุ่งเรืองเกษตรกรรม สูงล้ำประวัติศาสตร์ แหล่งปราชญ์ศิลปิน ภาษาถิ่นชวนฟัง" ("Welcome to Supanburi เพลงพื้นบ้าน," 2556)

สถานที่ท่องเที่ยวทางวัฒนธรรมในจังหวัดสุพรรณบุรี จึงมีหลากหลายและน่าสนใจ เช่น หมู่บ้านอนุรักษ์ควายไทย พิพิธภัณฑ์เพลงลูกทุ่ง ตลาดร้อยปีสามชุก ตลาดเก้าห้อง วัดป่าเลไลยก์ วัดไผ่โรงวัว เป็นต้น นอกจากนี้จะได้เที่ยวชมความสวยงามแล้ว นักท่องเที่ยวที่มาเยือนจังหวัดสุพรรณบุรี ยังได้รับความรู้เกี่ยวกับประวัติศาสตร์ พระพุทธศาสนา วิถีชีวิต และวรรณคดีไทย โดยเฉพาะเรื่อง "ขุนช้างขุนแผน" ที่ปัจจุบันยังสามารถสัมผัสบรรยากาศของของวรรณกรรมเรื่องนี้ ได้จากสถานที่ต่างๆที่ปรากฏในชื่อตำบล ชื่อหมู่บ้าน ชื่อถนน และชื่อสถานที่สำคัญต่างๆ ที่ปรากฏในท้องเรื่องของวรรณคดี ขุนช้างขุนแผน เช่น บ้านริ้วใหญ่ วัดเขาใหญ่ ถนนนางพิม ถนนขุนไกร อำเภอบางปลาม้า อำเภออู่ทอง อำเภอศรีประจันต์ เป็นต้น ในด้านการบริหารจังหวัดสุพรรณบุรี มีประเด็นยุทธศาสตร์ในการสร้างเสริมและพัฒนาการท่องเที่ยว และมีเป้าประสงค์ในการเพิ่มรายได้จากการท่องเที่ยว มีกลยุทธ์ที่ส่งเสริมกิจกรรมประเพณี และวัฒนธรรมเพื่อการท่องเที่ยวและการตลาด สร้างและพัฒนาปรับปรุงแหล่งท่องเที่ยวของจังหวัดสุพรรณบุรี ทั้งงานประเพณีประจำปี ที่มีจัดตลอดทั้งปี เช่น งานอนุรักษ์ดอนเจดีย์, งานกาชาดจังหวัด, งานเทศกาลมหรหรรษาอาหารอร่อยและของดีเมืองสุพรรณ, งานประเพณีแห่เทียนพรรษา, งานตักบาตรกลางน้ำ, งานปิดทองไหว้พระหลวงพ่โตวัดป่าเลไลยก์, งานประเพณียกธงสงกรานต์ของชาวสุพรรณบุรีเชื้อสายลาวครั้ง เป็นต้น โดยทุกงานล้วนเป็นงานที่แสดงถึงวัฒนธรรมการท่องเที่ยวทางวัฒนธรรม

ในด้านของการแสดงออกถึงวัฒนธรรมประจำท้องถิ่นที่เป็นที่ยอมรับอีกด้านคือ ศิลปะการแสดงพื้นบ้านประจำจังหวัดสุพรรณบุรี ที่มีความหลากหลายมาก เพราะ พื้นที่ของภาคกลางเป็นพื้นที่ราบลุ่มที่มีขนาดกว้าง ครอบคลุมพื้นที่หลายจังหวัด มีผืนดินที่อุดมสมบูรณ์ จากลักษณะของพื้นที่ดังกล่าวทำให้ประชากรส่วนใหญ่ในภาคกลาง ประกอบอาชีพ เกษตรกร ทำไร่ ทำนา เลี้ยงสัตว์และค้าขายเป็นส่วนมาก ศิลปะการแสดงที่มีจึงเกี่ยวเนื่องกับวิถีการดำรงชีวิตและการประกอบอาชีพของคนท้องถิ่นสุพรรณบุรี คือ เป็นการแสดงเพื่อผ่อนคลายความเหน็ดเหนื่อย จาก

การทำเกษตรกรรม เช่น การฟ้อนรำประกอบเพลงเกี่ยวข้าว การขับร้องเพลงพื้นบ้าน เพลงพวงมาลัย เพลงอีแซว เพลงฉ่อย รำโทน ที่เป็นการร้องตอบโต้กันตามทำนองเพลงในแต่ละรูปแบบ โดยไม่มีเนื้อร้องตายตัว เรียกว่า ด้นกลอนสด เนื้อหาในเพลงจะเป็นการเกี่ยวพาราสีกันระหว่างชายหญิง เป็นเอกลักษณ์ที่มีความชัดเจนเป็นที่ยอมรับ “เพลงพื้นบ้าน” ถือได้ว่าเป็นเพลงต้นแบบของเพลงทั้งเพลง ลูกทุ่ง ลูกกรุง สุพรรณบุรีได้ชื่อว่าเป็นเมืองแห่ง “ศิลป์” เนื่องจากเป็นที่กำเนิดของศิลปินที่มีชื่อเสียงมากมาย อาจเพราะเพลงพื้นบ้านเป็นส่วนหนึ่งของชีวิตและจิตวิญญาณของคนสุพรรณเกือบทุกคน จากความชำนาญและมีมือของศิลปินพื้นบ้านประจำสุพรรณบุรีทำให้เกิดศิลปินพื้นบ้าน ที่มีชื่อเสียง ศิลปินระดับบรมครูในวงการดนตรีที่ได้รับการยกย่องในระดับชาติ ได้แก่

ครูมนตรี ตราโมท ศิลปินแห่งชาติ สาขา: ศิลปะการแสดง (ดนตรีไทย) ปี 2528

แม่บัวผัน จันทรศรี ศิลปินแห่งชาติ (เพลงพื้นบ้าน) ปี 2533

ครูแจ้ง คล้ายสีทอง ศิลปินแห่งชาติ สาขาศิลปะการแสดง ปี 2537

แม่ขวัญจิต ศรีประจันต์ ศิลปินแห่งชาติ (เพลงพื้นบ้านแห่งยุค) ปี 2539

ครูไพบูลย์ เพชรสุพรรณ ศิลปินแห่งชาติ (ยอดศิลปินเพลงแหล่) ปี 2540

("Welcome to Supanburi เพลงพื้นบ้าน," 2556)

และยังมีศิลปินรุ่นใหม่ ๆ อีกมากมายทำให้เห็นว่า ศิลปะการแสดงพื้นบ้านไม่เพียงแต่จะมุ่งความสนุกสนานและสวยงามเท่านั้น ยังเป็นสิ่งสำคัญที่แฝงสิ่งทีบ่งบอกถึงความเป็นอยู่ของท้องถิ่นนั้น สุพรรณบุรีได้เป็นอย่างดี ศิลปะการแสดงพื้นบ้านของแต่ละท้องถิ่นมีความแตกต่างกันออกไป บ้างฟ้อนรำตามความเชื่อทางศาสนา ฟ้อนรำเพื่อรักษาโรค ฟ้อนรำเพื่อขอพรสิ่งศักดิ์สิทธิ์ ในการชมและศึกษาศิลปะการแสดงพื้นบ้านในแต่ละที่จึงสามารถรับรู้ได้ถึงความเป็นเอกลักษณ์ของท้องถิ่นนั้นๆ ได้เป็นอย่างดี โดยผู้วิจัยได้เล็งเห็นถึงศักยภาพของศิลปะการแสดงพื้นบ้านของจังหวัดสุพรรณบุรี ที่มีเอกลักษณ์ที่โดดเด่นและชัดเจน สามารถนำมาใช้เพื่อเป็นเครื่องมือในการส่งเสริมการท่องเที่ยว วัฒนธรรมให้กับจังหวัดสุพรรณบุรี

ตัวอย่างงานวิจัยที่ประสบความสำเร็จในการใช้ศิลปะการแสดงเพื่อการท่องเที่ยว จากหนังสือ งานวิจัย เรื่อง ภูมิศาสตร์การท่องเที่ยว: วิถีชีวิต...บนเส้นทางงานวิจัยการท่องเที่ยวโดยชุมชน เขียน โดย รองศาสตราจารย์ ดร.ประมาณ เทพสงเคราะห์ เป็นวิจัยเพื่อ หาคำตอบในการเคลื่อน กระบวนการ การท่องเที่ยว มุ่งหวังให้ข้อมูลของงานวิจัยนี้ เกิดประโยชน์ต่อ นักท่องเที่ยว ผู้ประกอบการด้านการท่องเที่ยว และหน่วยงานราชการที่เกี่ยวข้อง เพื่อการพัฒนาต่อยอดการสร้าง โปรแกรมการท่องเที่ยวเพื่อการเรียนรู้จากภูมิปัญญาท้องถิ่นอย่างมีส่วนร่วม : กรณีศึกษาการสืบสาน ศิลปะพื้นบ้านมโนราห์ ตำบลโคกสะบ้า อำเภอนาโยง จังหวัดตรัง ที่กล่าวถึงการท่องเที่ยวโดยชุมชน ที่มุ่งเน้นด้านการบริหารจัดการโดยคนในชุมชนที่เป็นเรื่องของการท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรม ให้ชุมชนมีบทบาท ร่วมในการช่วยกันอนุรักษ์วัฒนธรรมพื้นถิ่นให้คงอยู่ โดยเฉพาะวิถีการสืบสานและการ

ดำรงอยู่ของมโนราห์ในชุมชนโคกสะบ้า อำเภอนาโยง จังหวัดตรัง ที่ต้องการสืบทอดมรดกที่มีคุณค่า โดยผู้วิจัยทำการลงพื้นที่ ศึกษาและวางแผนเพื่อวางโปรแกรมท่องเที่ยว ให้สอดคล้องกับลักษณะของการนำเที่ยวโดยชุมชน ภายใต้โครงการวิจัยใน กรณีศึกษา นี้ ผลการศึกษาจากการวางโปรแกรมการท่องเที่ยวแบบสำเร็จรูป พบว่าชาวบ้านมีทรัพยากรเส้นทางปัญญาและชุมชนทรัพยากรที่สำคัญเป็นของตนเองที่สามารถนำมาเป็นจุดขายให้แก่นักท่องเที่ยวได้ จึงทำให้เกิดความหลากหลายทางการท่องเที่ยว เป็นอีกหนึ่งตัวเลือกให้กับจากการที่นักท่องเที่ยวเกิดการอึดอัดกับการท่องเที่ยวธรรมชาติ โบราณสถาน โบราณวัตถุ ที่หันมาท่องเที่ยวทางวัฒนธรรมมากขึ้น โดยเฉพาะการเดินทางเพื่อชื่นชมบรรยากาศทางสายวัฒนธรรมที่สามารถสัมผัสวิถีชีวิตของชุมชน ที่เล่าขานผ่านประเพณีและวัฒนธรรมที่มีความเป็นอัตลักษณ์ ที่เป็นมนต์เสน่ห์ของการท่องเที่ยวโดยชุมชน อย่างชัดเจน การท่องเที่ยวในลักษณะนี้ สามารถสร้างรายได้ให้กับชุมชน ควบคู่กับการสืบสานวัฒนธรรมประจำถิ่นและถ่ายทอดสู่ผู้ที่มาเยือน ผลลัพธ์คือ คนในชุมชนเกิดภูมิปัญญาในการอนุรักษ์ศิลปะพื้นบ้าน ตั้งแต่ การประดิษฐ์ทำรำ เครื่องแต่งกาย บทกลอน เครื่องดนตรีประกอบการแสดง พิธีกรรม ความเชื่อ และวิธีการสืบทอดอนุรักษ์ เพื่อรองรับนักท่องเที่ยวในการมาชมวิธีการประดิษฐ์เครื่องแต่งกาย ชมการทำเครื่องดนตรี และชมการแสดง ตั้งแต่การเริ่มพิธีกรรมจนจบการแสดง ทำให้เกิดการดำรงอยู่อย่างต่อเนื่องและยั่งยืน (ประมาณ เทพสงเคราะห์, 2553)

1.2 ความสำคัญของปัญหา

จากข้อมูลข้างต้น ผู้วิจัยเห็นความสำคัญของศิลปะการแสดงพื้นบ้านประจำจังหวัดสุพรรณบุรี ที่สามารถเข้ามา มีส่วนในการช่วยส่งเสริมการท่องเที่ยวทางวัฒนธรรมให้แก่จังหวัดสุพรรณบุรี และผู้วิจัยมีความสนใจในการนำศิลปะการแสดงพื้นบ้านดังกล่าวนี้มาช่วยพัฒนาการท่องเที่ยวในรูปแบบของการท่องเที่ยวทางวัฒนธรรม ประจำจังหวัดสุพรรณบุรี อย่างเป็นรูปธรรม เพื่อเป็นประโยชน์และเป็นแนวทางให้กับการพัฒนาศิลปะการแสดงพื้นบ้านประเภทอื่นๆ ในจังหวัดใกล้เคียง หรือจังหวัดอื่นๆ ที่มีศิลปะวัฒนธรรมประจำท้องถิ่นที่ชัดเจนที่สามารถนำมาใช้เพื่อการส่งเสริมการท่องเที่ยวได้ และจากการศึกษาข้อมูลเบื้องต้น ผู้วิจัยพบว่า ในการแนะนำการท่องเที่ยวของจังหวัดสุพรรณบุรี มีการจัดทำในหลายรูปแบบ ทั้งหนังสือแนะนำการท่องเที่ยวของการท่องเที่ยวแห่งประเทศไทย, กระทรวงการท่องเที่ยวและการกีฬา, หนังสือท่องเที่ยวต่างๆ แผ่นพับ และในเว็บไซต์ต่างๆ ทางอินเทอร์เน็ต ที่มีการแนะนำสถานที่ท่องเที่ยวที่น่าสนใจต่างๆ มากมาย ไม่มีปรากฏการมีส่วนร่วมของการแสดงพื้นบ้านต่างๆ กับการท่องเที่ยว ซึ่งสถานที่ท่องเที่ยวในจังหวัดสุพรรณบุรีมีแหล่งท่องเที่ยวที่เป็นสถานที่ท่องเที่ยวทางวัฒนธรรมที่น่าสนใจมากมาย ไม่ว่าจะเป็นวัด โบราณสถานที่เป็นแหล่งประวัติศาสตร์ เช่น วัดป่าเลไลยก์ วัดพระศรีรัตนมหาธาตุ พระบรมมหาราชวังดอนเจดีย์ เป็นต้น สถานที่ให้ความรู้ทางศิลปวัฒนธรรม เช่น พิพิธภัณฑ์สถานแห่งชาติสุพรรณบุรี พิพิธภัณฑ์ลูกหลานพันธุ์มังกร เป็นต้น รวมถึงสถานที่แสดงความเป็นเอกลักษณ์ วิถีชีวิตของท้องถิ่น เช่น หมู่บ้านควาย

ตลาดเก้าห้อง ตลาดร้อยปีสามชุก เป็นต้น ผู้วิจัยเล็งเห็นถึงศักยภาพและความสำคัญของ ศิลปะการแสดงพื้นบ้านที่มีประจำจังหวัดสุพรรณบุรี ที่สามารถนำมาช่วยส่งเสริมการท่องเที่ยวได้ และเล็งเห็นว่าควรมีการเผยแพร่ศิลปะการแสดงพื้นบ้านสู่สาธารณชนอย่างต่อเนื่อง เพื่อให้คนรุ่นหลัง เห็นคุณค่าและความสำคัญ เป็นช่วยอนุรักษ์ให้การแสดงพื้นบ้านคงอยู่ต่อไป ทั้งเป็นการนำเอกลักษณ์ จากศิลปะการแสดงพื้นบ้านใช้ให้เกิดประโยชน์ ช่วยเพิ่มศักยภาพทางการท่องเที่ยวให้กับ การท่องเที่ยวทางวัฒนธรรมของจังหวัดสุพรรณบุรี

ในด้านของการนำการแสดงมาใช้เพื่อดึงดูดนักท่องเที่ยว นั้น มีการจัดทำในหลายแห่งใน ปัจจุบันจะเห็นได้จากสถานที่ท่องเที่ยวมากมายทั้งในและนอกประเทศที่มีการนำศิลปะการแสดงใน รูปแบบของตนเอง มาใช้ในการส่งเสริมการท่องเที่ยว ที่ประสบความสำเร็จและได้รับความสนใจจาก นักท่องเที่ยวในการเดินทางไปท่องเที่ยว และชมการแสดงในสถานที่นั้นๆ เช่น การแสดง ศิลปะการแสดงพื้นบ้าน ที่ตลาดน้ำคลองสระบัว ในจังหวัดพระนครศรีอยุธยา ตลาดนี้ตั้งอยู่ท่ามกลาง ธรรมชาติของต้นไม้และผืนหญ้า ตลาดเป็นเรือนไม้ หลังคาจากมุงแฝก ขนาดใหญ่หลายหลัง นอกจาก จะเป็นตลาดที่ขายสินค้าพวกอาหาร ผัก ผลไม้ แล้วยังมีการแสดงที่ใช้ท้องถิ่น และพื้นน้ำเป็นเวที นักแสดง ออกมาจากทุกทิศทุกทางสวยงามอลังการ การแสดงที่เปิดให้ชมที่ตลาดน้ำคลองสระบัว เป็น การแสดงที่ให้นักท่องเที่ยวเข้าชมฟรี เป็นการดึงดูดและตระการตา โดยเนรมิตฉากกลางทุ่งนาและ เวทีกลางน้ำ ซึ่งดูแปลกตาว่าที่อื่น มีทั้งการแสดงวรรณคดีไทย และการแสดงพื้นบ้านต่างๆ มีให้ชม วันละ 4 รอบ คือ รอบ โดยการแสดง แต่ละรอบจะไม่ซ้ำกัน ใช้เวลาในการแสดงรอบละครึ่งชั่วโมง ซึ่ง ได้รับความสนใจจากนักท่องเที่ยวเป็นจำนวนมาก อีกหนึ่งสถานที่ในประเทศไทย นับเป็นเมืองที่มี นักท่องเที่ยวไม่ขาดสาย อย่าง จังหวัดภูเก็ต ที่มีการแสดงที่ยิ่งใหญ่ ในการดึงดูดนักท่องเที่ยว คือ ‘Phuket Fantasea Show’ เป็นการแสดง “มหัศจรรย์กมลา” เป็นการแสดงศิลปวัฒนธรรมไทย ผสมผสานเทคนิคพิเศษระดับโลก สโตร์ลาสเวกัส ที่สอดประสานลีลาท่าเต้นพร้อม แสง สี ตื่นตาตื่นใจ สามารถสะกดผู้คนที่ต้องมนต์ตรา เพิ่มความวิจิตรบรรจงของลีลาการรำรำ ที่อ่อนช้อยของเหล่า นาง กิณี และเพิ่มความอลังการด้วย แสง เสียง เลเซอร์ล้ำยุคอย่างครบครัน เพื่อให้ผู้ชมมีโอกาสที่จะได้ สัมผัสการแสดงที่น่าประทับใจ ที่เป็นการนำการแสดงมาใช้ส่งเสริมการท่องเที่ยวได้อย่างลงตัว ไม่แม้ เพียงในประเทศไทยเท่านั้น ในต่างประเทศก็มีหลายสถานที่ ที่มีการใช้การแสดงเป็นส่วนหนึ่งของการ ท่องเที่ยวที่โดดเด่น อย่าง ละครบรอดเวย์ ที่นครนิวยอร์ก เป็นหนึ่งในไฮไลท์สำคัญที่ไม่ควรพลาด ละครบรอดเวย์นับเป็นละครเวที ที่มีเอกลักษณ์ของละครอเมริกันอย่างที่เป็นที่นิยมนั้น ที่เรียกกันว่าละคร เพลง มีองค์ประกอบของรูปแบบการแสดงเป็น เพลงและการเต้นรำในลักษณะต่างๆ หรือ การแสดงที่ น่าสนใจอย่าง “หุ่นกระบอกน้ำ” ที่ประเทศเวียดนาม การแสดงหุ่นกระบอกน้ำของเวียดนาม ถือได้ว่าเป็นเอกลักษณ์อย่างหนึ่งของชาติที่เดียวและกำลังจะสูญหายไปจากโลก ผู้แสดงจะอยู่หลังฉากซึ่งมี ระดับน้ำสูงถึงเอว ควบคุมการเคลื่อนไหวของหุ่นโดยใช้ไม้ไผ่ยาว มีเทคนิคในการเชิด ที่มีการรักษา

ไว้เป็นความลับ เรื่องราวของการแสดงเกี่ยวกับวิถีชีวิต ประเพณี ความเชื่อของชาวเวียดนาม ชวนให้ติดตามมาก จากข้อมูลดังที่กล่าวมาทำให้เห็นว่าการแสดงสามารถนำมาใช้เพื่อส่งเสริมการท่องเที่ยวได้ จึงศึกษาเพื่อนำแนวคิดนี้มาปรับใช้กับศิลปะการแสดงพื้นบ้านประจำจังหวัดสุพรรณบุรีได้

ผู้วิจัยคาดหวังในการศึกษางานวิจัยในครั้งนี้ เพื่อนำข้อมูลไปประยุกต์ใช้ ให้สอดคล้องกับหลักการบริหารงาน ของจังหวัดสุพรรณบุรี ที่ได้กล่าวไปข้างต้น เพื่อนำข้อมูลที่ได้สนับสนุนการทำงาน ในด้านการส่งเสริมการท่องเที่ยวทางวัฒนธรรม ของหน่วยงานการท่องเที่ยวแห่งประเทศไทยประจำจังหวัดสุพรรณบุรี เนื่องจากในปัจจุบันหน่วยงานยังไม่มีกลยุทธ์การดำเนินงานในด้านการส่งเสริมการท่องเที่ยวทางวัฒนธรรมให้กับจังหวัดสุพรรณบุรี เป็นการช่วยเพิ่มความหลากหลายให้แก่รูปแบบของการท่องเที่ยวทางวัฒนธรรมให้มากขึ้น เป็นการเพิ่มเครื่องมือในการดึงดูดความสนใจของนักท่องเที่ยว เกิดประโยชน์ต่อการท่องเที่ยวและประชาชนในจังหวัดสุพรรณบุรี รวมถึงเป็นการส่งเสริมภาพลักษณ์ที่ดีและสร้างคุณค่าให้กับศิลปะการแสดงพื้นบ้าน ประจำจังหวัดสุพรรณบุรีให้โดดเด่น ให้มีบทบาทสำคัญมากขึ้นอีกด้วย

1.3 วัตถุประสงค์ในการศึกษา

1.3.1 เพื่อศึกษาหาแนวทางการใช้เอกลักษณ์จากศิลปะการแสดงพื้นบ้านในจังหวัดสุพรรณบุรี ส่งเสริมการท่องเที่ยวทางวัฒนธรรมแก่จังหวัดสุพรรณบุรี

1.3.2 เพื่อศึกษาความสนใจต่อศิลปะการแสดงพื้นบ้านกับการท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรม ที่มีผลกระทบมาจากการเปลี่ยนแปลงทางสังคมและวัฒนธรรมในปัจจุบัน

1.4 สมมุติฐานงานวิจัย

1.4.1 การใช้เอกลักษณ์จากศิลปะการแสดงพื้นบ้าน ในการส่งเสริมกิจกรรมของการท่องเที่ยวทางวัฒนธรรม จะช่วยเพิ่มศักยภาพทางการท่องเที่ยวให้แก่การท่องเที่ยวทางวัฒนธรรมประจำจังหวัดสุพรรณบุรีได้

1.5 ขอบเขตของการศึกษา

1.5.1 ขอบเขตด้านเนื้อหา

การศึกษาแนวทางการใช้เอกลักษณ์จากศิลปะการแสดงพื้นบ้านเพื่อการส่งเสริมการท่องเที่ยวทางวัฒนธรรม ประจำจังหวัดสุพรรณบุรี มีการแบ่งเนื้อหาในการวิจัย ดังนี้

1.5.1.1 ศึกษาทฤษฎีการเปลี่ยนแปลงทางสังคมและวัฒนธรรม เพื่อศึกษาหาความเปลี่ยนแปลงจากระบบภายในระบบสังคมและภายนอกในระบบสังคมที่มีความเปลี่ยนแปลง เพื่อเก็บข้อมูลที่เกี่ยวข้องกับการท่องเที่ยวทางวัฒนธรรม นำมาวิเคราะห์หาสถานการณ์ปัจจุบันของการท่องเที่ยว และหาข้อมูลความสนใจของนักท่องเที่ยวชาวไทย ในการท่องเที่ยวทางวัฒนธรรมในปัจจุบัน

1.5.1.2 *ศึกษาทฤษฎีการท่องเที่ยวทางวัฒนธรรม* เพื่อทำความเข้าใจในรูปแบบการท่องเที่ยวทางวัฒนธรรม วิเคราะห์สถานที่ท่องเที่ยวที่มีในจังหวัดสุพรรณบุรี ว่ามีรูปแบบการท่องเที่ยวในรูปแบบใด โดยเฉพาะ การท่องเที่ยวทางวัฒนธรรมที่มีในปัจจุบัน เพื่อนำศิลปะการแสดงพื้นบ้านมาประยุกต์ใช้ กับการส่งเสริมการท่องเที่ยวทางวัฒนธรรมให้มีรูปแบบการท่องเที่ยวที่แตกต่างจากเดิม เพิ่มความหลากหลายให้การท่องเที่ยว ศึกษาหากระบวนการ การส่งเสริมการท่องเที่ยวทางวัฒนธรรมให้กับ หน่วยงานการท่องเที่ยวแห่งประเทศไทย ประจำจังหวัดสุพรรณบุรี

1.5.1.3 *ศึกษาการจัดการศิลปะการแสดงเพื่อการท่องเที่ยว* โดยทำการรวบรวมข้อมูลและเอกสารที่เกี่ยวข้องกับสถานที่ท่องเที่ยวที่มีชื่อเสียงต่างๆ ที่มีการจัดการท่องเที่ยวที่ใช้ศิลปะการแสดงเป็นส่วนหนึ่งในการดึงดูดของการท่องเที่ยว เพื่อศึกษารูปแบบการจัดการ วิธีการนำเสนอการแสดง รูปแบบการแสดงที่เหมาะสมกับการนำมาใช้เพื่อการท่องเที่ยว ให้สอดคล้องกับความสนใจของนักท่องเที่ยว พัฒนารูปแบบการท่องเที่ยวทางวัฒนธรรมให้มีการจัดการแสดงศิลปะการแสดงพื้นบ้าน เพื่อให้การแสดงพื้นบ้านเป็นส่วนหนึ่งในการท่องเที่ยวทาง วัฒนธรรม

1.5.1.4 *ศึกษาทฤษฎี SWOT Analysis*

เพื่อนำทฤษฎีมาใช้วิเคราะห์สถานการณ์ในปัจจุบันเพื่อวิเคราะห์ จุดแข็ง จุดอ่อน โอกาส และอุปสรรค ในการนำเอกลักษณ์จากศิลปะการแสดงพื้นบ้านมาส่งเสริมการท่องเที่ยวทางวัฒนธรรม ให้กับจังหวัดสุพรรณบุรี เพื่อบันทึกข้อมูลที่เป็นประโยชน์สามารถนำไปใช้ในการพัฒนา หรือการวางแผนทางในการปฏิบัติงาน แนวทางการประชาสัมพันธ์การท่องเที่ยวทางวัฒนธรรม ให้แก่หน่วยงาน และชุมชน ในจังหวัดสุพรรณบุรีต่อไป

1.5.1.5 *ศึกษาทฤษฎี Five Force Model*

เพื่อนำทฤษฎีมาเป็นแนวทางในการวิเคราะห์สภาพแวดล้อมและปัจจัยต่างๆที่ส่งผลต่อ การพัฒนาอุตสาหกรรมการท่องเที่ยวทางวัฒนธรรม ให้แก่หน่วยงานและชุมชนในจังหวัดสุพรรณบุรี

1.5.1.6 *ศึกษาทฤษฎีการจัดการองค์กร*

เพื่อนำทฤษฎีมาใช้ในการวางแผนการบริหารงานให้ประสบความสำเร็จ มุ่งเน้นในการพัฒนาองค์กรที่เกี่ยวข้องกับการท่องเที่ยวทางวัฒนธรรม อย่างเป็นระบบ โดยมีกิจกรรมหลักทางการจัดการ 4 ประการ คือ การวางแผน (Planning) การจัดการองค์กร (Organizing) การชี้นำ (Leading) การควบคุม (Controlling)

1.5.2 **ขอบเขตด้านพื้นที่**

การศึกษาแนวทางการใช้เอกลักษณ์จากศิลปะการแสดงพื้นบ้านเพื่อการส่งเสริมการท่องเที่ยวทางวัฒนธรรม ประจำจังหวัดสุพรรณบุรี เท่านั้น

1.5.3 **ขอบเขตด้านระยะเวลา**

การศึกษาการใช้เอกลักษณ์จากศิลปะการแสดงพื้นบ้านในการส่งเสริมการท่องเที่ยวทาง
วัฒนธรรม:ประจำจังหวัดสุพรรณบุรี

กำหนดศึกษาระหว่างเดือนตุลาคม 2555 – มีนาคม 2557

ระยะเวลา ขั้นตอนการ ดำเนินงานวิจัย	ต.ค	ธ.ค	ก.พ	เม.ย	พ.ค	มิ.ย	ก.ค	ส.ค	ก.ย	ต.ค	พ.ย	ธ.ค	ม.ค	พ.ย	ธ.ค	ม.ค	ก.พ	มี.ค	
	พ.ย 55	ม.ค 56	มี.ค 56	56	56	56	56	56	56	56	56	56	57	57	57	57	57	57	57
การเก็บรวบรวมข้อมูลจากเอกสาร																			
การเก็บข้อมูลภาคสนามโดยการสัมภาษณ์																			
การเก็บข้อมูลภาคสนามจากการเก็บแบบสอบถาม																			
รวบรวมข้อมูลทั้งหมดวิเคราะห์ ตามทฤษฎีที่ตั้งไว้																			
นำผลการวิเคราะห์ ในการประชาสัมพันธ์การท่องเที่ยวทางวัฒนธรรม																			
ประเมินผล และสรุปวิจัย																			
สรุปผลและเสนอแนะ																			
เผยแพร่วิจัย																			

1.6 วิธีการดำเนินการวิจัย

มีขั้นตอนในการศึกษาหาข้อมูลดังนี้

1.6.1 เก็บรวบรวมเอกสารต่างๆเพื่อศึกษาข้อมูลเบื้องต้น

จากเอกสารต่างๆศึกษาข้อมูลเบื้องต้นจากเอกสารทางวิชาการ บทความ แผ่นพับ เว็บไซต์ และงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง จากที่ต่างๆ อาทิ หอสมุดแห่งชาติ หอสมุดศิลปกรรมศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย หอสมุดวิทยาลัยนาฏศิลป์ กรมศิลปากร หอสมุดกลางมหาวิทยาลัยรามคำแหง เพื่อหาข้อมูลขั้นพื้นฐานก่อนการเก็บข้อมูลภาคสนาม

1.6.2 การเก็บข้อมูลภาคสนาม

1.6.2.1 การสัมภาษณ์ ผู้วิจัยใช้แบบสัมภาษณ์แบบไม่เป็นทางการ จากบุคคลและหน่วยงานที่มีส่วนเกี่ยวข้องกับศิลปะการแสดงพื้นบ้านในจังหวัดสุพรรณบุรี คือ สำนักงานวัฒนธรรมจังหวัดสุพรรณบุรี การท่องเที่ยวแห่งประเทศไทย ประจำจังหวัดสุพรรณบุรี สำนักงานพาณิชย์จังหวัดสุพรรณบุรี และศิลปินผู้ประกอบการด้านศิลปะการแสดงในจังหวัด

สุพรรณบุรี เพื่อหาข้อมูลด้านศิลปะการแสดงที่เหมาะสมสามารถนำมาใช้ในการส่งเสริมการ
ท่องเที่ยว

1.6.6.2 ใช้แบบสอบถาม สัมภาษณ์แบบมีโครงสร้างเป็นทางการ ที่มีการเตรียม
คำถามไว้ล่วงหน้าเพื่อ

- เพื่อหาข้อมูลเกี่ยวกับการเปลี่ยนแปลงทางสังคมและวัฒนธรรมที่มีผลต่อ ความ
สนใจในการท่องเที่ยวทางวัฒนธรรมของนักท่องเที่ยวในปัจจุบัน
- เพื่อหาความสนใจในการท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรมของนักท่องเที่ยวในปัจจุบัน
- เพื่อหาความคิดเห็นและความสนใจของคนในพื้นที่จังหวัดสุพรรณบุรี ต่อการนำ
ศิลปะการแสดงพื้นบ้านมาใช้ในการส่งเสริมการท่องเที่ยวทางวัฒนธรรมกับจังหวัด
สุพรรณบุรี
- เพื่อหาความคิดเห็นและความสนใจของนักท่องเที่ยว ต่อการน ศิลปะการแสดง
พื้นบ้านมาใช้ในการส่งเสริมการท่องเที่ยวทางวัฒนธรรมกับจังหวัดสุพรรณบุรี

1.6.2.3 การสังเกตการณ์ โดยศึกษาจากการลงพื้นที่จัดกิจกรรม งานประเพณี
ประจำจังหวัดสุพรรณบุรี ที่มีการจัดงานตลอดทั้งปี เพื่อสังเกตการณ์รูปแบบของการจัดงาน
การแสดงต่างๆที่มีในงาน และลงพื้นที่ศึกษาสถานที่ท่องเที่ยวในจังหวัดสุพรรณบุรี ว่ามีที่
ใดบ้าง มีรูปแบบใดบ้าง มีความโดดเด่น มีเอกลักษณ์ความเป็นสุพรรณบุรีอย่างไร สามารถนำ
ศิลปะการแสดงพื้นบ้านเข้าไปมีบทบาทสร้างความน่าสนใจในงานเทศกาล งานประจำปีต่างๆ
ได้หรือไม่ อย่างไร

1.6.2.4 การบันทึกข้อมูล จากการเก็บข้อมูลภาคสนามทุกขั้นตอนผู้วิจัยได้มีการใช้
อุปกรณ์ในการบันทึกข้อมูล ได้แก่ สมุดบันทึกเก็บข้อมูลแบบเป็นลายลักษณ์อักษร กล้อง
ถ่ายภาพบันทึกเป็นรูปถ่ายจากการเก็บข้อมูลในทุกขั้นตอน และวิดีโอในการบันทึกภาพและ
เสียง

1.6.3 ประมวลข้อมูลที่ได้จากการเก็บภาคสนามทั้งหมด เมื่อได้ข้อมูลทั้งหมดทั้งจากการหา
ข้อมูลเบื้องต้น และการลงเก็บข้อมูลภาคสนาม นำมาสรุปประเด็นปัญหา

1.6.4 นำข้อมูลมาวิเคราะห์ตามขอบเขตเนื้อหาที่ตั้งไว้ โดยการวิเคราะห์ข้อมูลที่ได้มา
ทั้งหมด ตามกระบวนการและทฤษฎีที่ตั้งไว้ เพื่อหากระบวนการ การนำเอกลักษณ์จาก
ศิลปะการแสดงพื้นบ้าน นำไปใช้ในการส่งเสริมการท่องเที่ยวทางวัฒนธรรม ตามลำดับ

1.6.5 นำผลการวิเคราะห์ ใช้ในการวางแผนการท่องเที่ยวทางวัฒนธรรมให้กับจังหวัด
สุพรรณบุรี โดยการนำผลของแนวทางที่วิเคราะห์มาได้นั้น มาใช้ในการวางกิจกรรมการท่องเที่ยวทาง

วัฒนธรรมที่มีการใช้เอกลักษณ์จากศิลปะการแสดงพื้นบ้านส่งเสริมการท่องเที่ยวทางวัฒนธรรม เพื่อการสนับสนุนการท่องเที่ยวประจำจังหวัดสุพรรณบุรี ตามข้อมูลที่วิเคราะห์มาได้

1.7 ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับ

1.7.1 ผลการศึกษาในครั้งนี้ เป็นประโยชน์ ทำให้ทราบความเปลี่ยนแปลงทางสังคมและวัฒนธรรมในปัจจุบัน ที่ส่งผลต่อการท่องเที่ยวทางวัฒนธรรมในปัจจุบัน เพื่อใช้ในการวางแนวทางการพัฒนาการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืนได้

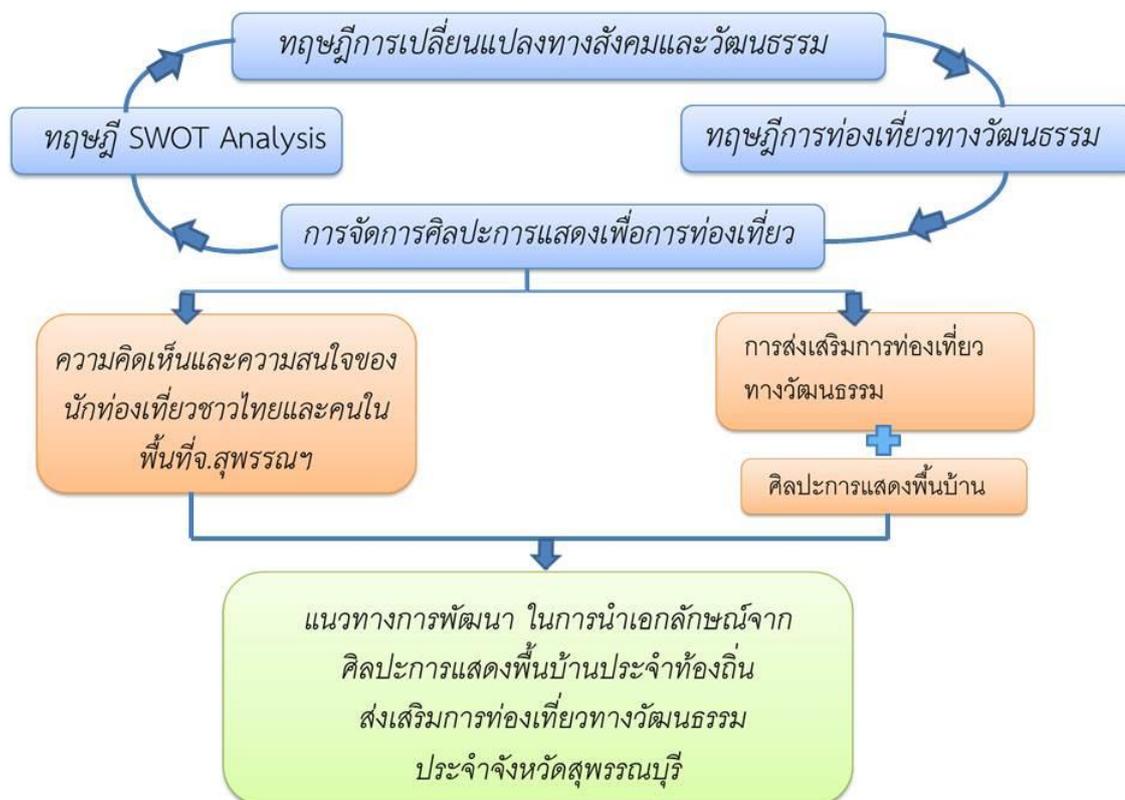
1.7.2 ผลการศึกษาในครั้งนี้ เป็นประโยชน์ ในการหาแนวทาง วิธีการในการการนำเอกลักษณ์จากศิลปะการแสดงพื้นบ้านประจำท้องถิ่น ในการส่งเสริมการท่องเที่ยวทางวัฒนธรรม และสามารถนำความรู้ไปประยุกต์ใช้กับ ศิลปะการแสดงพื้นบ้านอื่นๆ ที่มีในจังหวัดใกล้เคียงได้

1.7.3 ผลการศึกษาในครั้งนี้ เป็นประโยชน์ แก่การท่องเที่ยว เพื่อนำไปพัฒนารูปแบบการท่องเที่ยวทางวัฒนธรรมให้กับหน่วยงาน การท่องเที่ยวแห่งประเทศไทย ประจำจังหวัดสุพรรณบุรี เพื่อเป็นการเพิ่มรูปแบบการท่องเที่ยวให้หลากหลายและเพิ่มจำนวนนักท่องเที่ยวให้กับจังหวัดสุพรรณบุรี

1.7.4 ผลการศึกษาในครั้งนี้ เป็นประโยชน์ กับเยาวชนคนรุ่นหลังตระหนักถึงคุณค่า ให้ความสำคัญ อนุรักษ์ สืบสาน ให้ศิลปะการแสดงพื้นบ้านคงอยู่กับจังหวัดสุพรรณบุรี ตลอดจนส่งเสริมให้มีการจัดการแสดงศิลปะการแสดงพื้นบ้านเพื่อการท่องเที่ยวอย่างต่อเนื่อง

1.7.5 ผลการศึกษาในครั้งนี้ เป็นประโยชน์ ทำให้ศิลปินพื้นบ้าน มีกำลังใจในการสืบสาน และถ่ายทอดความรู้ให้ศิลปิน คนรุ่นหลัง ช่วยเพิ่มรายได้จากการประกอบการแสดงศิลปะการแสดงพื้นบ้านอย่างต่อเนื่อง

1.8 กรอบแนวความคิด

1.9 นิยามศัพท์

ศิลปะการแสดงพื้นบ้าน หมายถึง การแสดงออกโดยการร้อง การละเล่น การเต้น การรำ โดยการแสดงนั้นๆ ต้องมีความเกี่ยวข้องกับวิถีชีวิตของคนในท้องถิ่น แสดงเอกลักษณ์ท้องถิ่นและวัฒนธรรมที่ชัดเจน ที่สำคัญต้องเป็นการแสดงที่เกิดจากคนพื้นถิ่น ถ่ายทอดกันโดยการสอน ตัวต่อตัว ปากต่อปาก จากรุ่นสู่รุ่น

อนุรักษ์ หมายถึง การป้องกันและรักษาสิ่งหนึ่งสิ่งใดให้คงอยู่

ส่งเสริม หมายถึง การช่วยเหลือสนับสนุนให้ดีขึ้น

เอกลักษณ์ หมายถึง สิ่งที่แสดงลักษณะเฉพาะ

การท่องเที่ยวทางวัฒนธรรม หมายถึง การท่องเที่ยวในรูปแบบที่ เป็นการที่นักท่องเที่ยว เดินทางไปในที่ต่างๆ เพื่อเยี่ยมชมและเรียนรู้ วัฒนธรรม ประเพณีความเป็นอยู่ วิถีการดำรงชีวิต การกิน การรักษาโรค การแต่งกาย อาชีพ ของผู้คนในพื้นที่ต่างๆ เป็นการเยี่ยมชมโบราณสถาน สถานที่สำคัญทางศาสนา ศิลปะการแสดงพื้นบ้าน หัตถกรรมพื้นบ้าน ตามประวัติศาสตร์ท้องถิ่นนั้นๆ รวมถึงเพื่อความบันเทิง พักผ่อนหย่อนใจ

ศักยภาพ หมายถึง ภาวะแฝง อำนาจหรือคุณสมบัติที่มีแฝงอยู่ในสิ่งต่าง ๆ อาจทำให้พัฒนาหรือให้ปรากฏเป็นสิ่งที่ประจักษ์ได้ หากได้รับการส่งเสริมอย่างเต็มที่และถูกทาง ความสามารถสูงสุดก็จะปรากฏขึ้น

ศักยภาพทางการท่องเที่ยว หมายถึง ความสามารถทางการท่องเที่ยว ในด้านต่างๆ

1. ด้านแหล่งท่องเที่ยว
2. ด้านการเข้าถึงแหล่งท่องเที่ยวที่สะดวกและปลอดภัย
3. ความปลอดภัยในชีวิตและทรัพย์สินของนักท่องเที่ยวในระหว่างการเดินทาง
4. ด้านสิ่งอำนวยความสะดวกที่ช่วยสนับสนุนการท่องเที่ยว เช่น ห้องสุขา ถนน ที่จอดรถ ร้านค้า รถโดยสารสาธารณะ ป้ายบอกทางเส้นทางและจุดสำคัญ เป็นต้น
5. ด้านบริการการท่องเที่ยว เช่น ที่พัก อาหาร บริการนำเที่ยวและมัคคุเทศก์ เป็นต้น
6. ด้านการตลาดการท่องเที่ยว
7. ด้านความพร้อมของชุมชนในการมีส่วนร่วมทางการท่องเที่ยว

นักท่องเที่ยว หมายถึง ผู้ที่เดินทางมาเยือนชั่วคราว ที่พักอาศัยในประเทศที่มาเยือนไม่น้อยกว่า 24 ชั่วโมง หรือบุคคลที่เดินทางจากท้องถิ่นที่อยู่โดยปกติของตนไปยังท้องถิ่นอื่นเป็นการชั่วคราวเพื่อวัตถุประสงค์ที่มีค่าใช้จ่ายเพื่อประกอบอาชีพหรือหารายได้

ตำแหน่งครองใจ หมายถึง การพิจารณาคุณประโยชน์และคุณค่าให้สิ่งๆ นั้น ว่าแตกต่างจากสิ่งอื่นอย่างไร เป็นการสร้างความแตกต่างนั้นเป็นคุณประโยชน์ที่มีความโดดเด่นและชัดเจนแก่สิ่งนั้นๆ

ทรัพยากรการท่องเที่ยว หมายถึง สิ่งที่เกิดเองขึ้นตามธรรมชาติและสิ่งที่มีคุณค่าที่มนุษย์สร้างขึ้น ทั้งสิ่งมีชีวิตและสิ่งไม่มีชีวิต ที่หมายถึงชีวิตและวัฒนธรรมของผู้คนในชุมชนนั้นๆ รวมถึงวัฒนธรรมเทศกาล งานประเพณีประจำปี สิ่งต่างๆที่เป็นสิ่งดึงดูดใจ หรือ จุดขาย ของการท่องเที่ยวให้นักท่องเที่ยวเดินทางมาเยือนครั้งแล้วครั้งเล่า

บทที่ 2

วรรณกรรมที่เกี่ยวข้อง

ในการศึกษาการวิจัย เรื่อง การใช้เอกลักษณ์จากศิลปะการแสดงพื้นบ้านเพื่อการส่งเสริมการท่องเที่ยวทางวัฒนธรรมประจำจังหวัดสุพรรณบุรี มีการศึกษาข้อมูลพื้นฐานและทฤษฎีต่างๆ ดังนี้

- 2.1 ศึกษาทฤษฎีการเปลี่ยนแปลงทางสังคมและวัฒนธรรม
- 2.2 ศึกษาทฤษฎีการท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรม
- 2.3 ศึกษาข้อมูลการท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรมกับการพัฒนาและการมีส่วนร่วมของชุมชน
- 2.4 ศึกษาทฤษฎีการจัดการองค์กร
- 2.5 ศึกษาทฤษฎี SWOT Analysis
- 2.6 ศึกษาทฤษฎี Five Force Model
- 2.7 ข้อมูลจังหวัดสุพรรณบุรีและยุทธศาสตร์การส่งเสริมการท่องเที่ยวประจำจังหวัด
- 2.8 ข้อมูลศิลปะการแสดงพื้นบ้านประจำจังหวัดสุพรรณบุรี
- 2.9 ข้อมูลสถานที่ท่องเที่ยวที่มีการใช้ศิลปะการแสดงในการส่งเสริมการท่องเที่ยว
- 2.10 งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

2.1 ทฤษฎีการเปลี่ยนแปลงทางสังคมและวัฒนธรรม

สังคมและวัฒนธรรมที่มีการเปลี่ยนแปลงโดยตลอดในสังคมปัจจุบัน ทางสังคมมีการเปลี่ยนแปลงระดับมหภาค ในด้านเศรษฐกิจ ระบบสังคม การเมือง กฎหมาย รวมถึงเทคโนโลยีที่มีความก้าวหน้า อย่างรวดเร็วในปัจจุบันที่ส่งผลต่อ การดำรงชีวิต ความนิยม ความเชื่อ พฤติกรรมของคนในสังคมที่มีความนิยมเปลี่ยนแปลงไปตามกระแสอย่างรวดเร็วในสังคมปัจจุบัน สังคมที่กระหายคำว่า “ทันสมัย” ในด้านวัฒนธรรมด้านการแสดงต่างๆ การรับสื่อสารการแสดง มีสื่อให้เลือกหลากหลายที่สามารถเข้าถึงกลุ่มคนได้อย่างง่ายและรวดเร็ว โดยเฉพาะสื่ออินเทอร์เน็ตที่มีความสำคัญมากในยุคปัจจุบัน “.....การรับวัฒนธรรมหรืออารยธรรมตะวันตกเข้ามาได้ก่อให้เกิดความเสียหายประการหนึ่งที่สำคัญ คือ การมองวิถีชีวิตที่เรียบง่ายของชาวบ้านเป็นความด้อยพัฒนา สังคมไทยจึงถูกรอบงำทางวัฒนธรรม.....”(เกศินี จุฑาวิจิตร, 2542)

วัฒนธรรมกับการเปลี่ยนแปลงสำนึกของสังคมจึงมีเกิดขึ้น มีแนวความคิด ของ ปีเตอร์ เบอร์เกอร์ ชาวอเมริกัน ที่กล่าวถึง สังคมสมัยใหม่ ว่าเป็นการเกิดวิวัฒนาการและมีการก่อตัวบนระบบเศรษฐกิจที่ใช้เหตุผลและใช้เทคโนโลยีเป็นหลัก เมื่อดูลักษณะประเทศไทยที่เป็นสังคมที่ทันสมัย ที่เรียกว่าเป็นสังคมโลกาภิวัตน์ เพราะเข้าใจว่านั่นแสดงถึงการเป็นประเทศที่พัฒนาแล้ว (กาญจนา แก้วเทพ, 2545) เมื่อการเปลี่ยนแปลงมีความรวดเร็ว ค่านิยมคนไทยค่อยๆเปลี่ยนแปลงไปตาม

กาลเวลา เมื่อกล่าวถึงค่านิยมที่ไม่เหมือนเดิม แล้วมองย้อนถึงการหาความบันเทิงเพื่อพักผ่อนหย่อนใจ ในอดีต “ศิลปะการแสดงพื้นบ้าน” เป็นกิจกรรมที่ใช้คลายความเหน็ดเหนื่อยจากการทำงาน ในชุมชน พื้นถิ่นต่างๆ เป็นการแสดงในกลุ่มชาวบ้านในชุมชนนั้นๆ ที่มีอยู่ให้เห็นโดยปกติ แต่ปัจจุบันการแสดง ศิลปะพื้นบ้านเริ่มเลือนหายและได้รับความนิยมน้อยลง เนื่องจากผู้คนในสังคมมีความนิยมใน วัฒนธรรมต่างชาติ ที่ทำให้รู้สึกทันสมัย ไม่ล้าหลัง และสื่อบันเทิงในรูปแบบต่างๆ ในปัจจุบันมีให้เลือก เสพมากมาย ในด้านของศิลปะการแสดงพื้นบ้านของจังหวัดสุพรรณบุรี นับได้ว่ามีชื่อเสียงเป็นที่ ยอมรับมากในอดีตโดยเฉพาะ ในเรื่องของเพลงพื้นบ้าน แต่ในยุคหลังมานี้ได้รับความนิยมน้อยลง “ในปัจจุบันพอเพลง แม่เพลงของสุพรรณได้ค่อยๆลดจำนวนลง เพราะสภาพสังคมเปลี่ยนแปลงไป สิ่ง บันเทิงอย่างใหม่ก็มีให้เลือกมากมายหลายอย่าง แม้แต่เพลงก็แยกย่อยออกไปได้อีกหลายสาขา เช่น มี ทั้งเพลงไทยสากล เพลงลูกกรุง เพลงลูกทุ่ง ตลอดจนกระทั่งเพลงสำหรับหมู่คณะต่างๆ”

(เอนก นาวิกมูล, 2530)

สถานการณ์ปัจจุบันของการผสมผสานวัฒนธรรม สื่อพื้นบ้านและสื่อมวลชน มีการกล่าวว่า สื่อทั้งสองประเภทนี้รวมเป็น “สื่อของสังคม” การรวมตัวของสื่อทั้งสองมีการปรับตัวและส่งเสริมกัน คือ สื่อทั้งสอง มีคุณลักษณะ คุณสมบัติที่ชัดเจน มีเนื้อหา มีรูปแบบ มีกระบวนการสื่อความหมาย ที่ เป็นจุดร่วมเหมือนกัน แต่จุดที่ต่างกันก็มี ซึ่งพบว่า การปรับตัวของสื่อพื้นบ้านนั้นมากกว่าสื่อมวลชน จึงควรหาจุดร่วมที่สร้างประโยชน์ได้ร่วมกัน แต่ผลกระทบของการเปลี่ยนแปลงทางวัฒนธรรมสามารถ ทำให้วัฒนธรรมที่แต่ก่อนมีการแบ่งแยก เช่น วัฒนธรรมชั้นสูง ที่ประณีต ดงงามที่เสพในกลุ่มผู้ดี – เพลงคลาสสิก เพลงโอเปร่า โขน- และวัฒนธรรมพื้นบ้านที่มีความเรียบง่ายแพร่หลาย นิยมในหมู่ ชาวบ้าน การสื่อสารสมัยใหม่สามารถนำวัฒนธรรมทั้งสองพบกันได้ เช่น ในจอโทรทัศน์ที่สามารถ ดู โขน และลำเพลินในที่เดียวกัน (กาญจนา แก้วเทพ, 2545)

บทบาทและแนวโน้มของดนตรี การละเล่นและการแสดงพื้นบ้านของไทยกับการเปลี่ยนแปลง

การเปลี่ยนแปลงทางเศรษฐกิจ สังคม และการเมืองในประเทศไทยส่งผลให้บทบาทของ การละเล่นและการแสดงพื้นบ้านที่เคยมีความหมายและหน้าที่ต่อชุมชนและสังคมในอดีตค่อยๆเสื่อม ลง ระบบโรงเรียนได้เข้ามาทำหน้าที่ในการให้การศึกษาอบรมแก่สมาชิกในสังคมแทนวัดและ การละเล่นต่างๆ ที่เคยมีอิทธิพลในการปลูกฝังความรู้รอบตัว การประกอบอาชีพ หรือการให้ ประสบการณ์ในการเรียนรู้โลกภายนอก และยังพบว่าในปัจจุบันระบบโรงเรียนได้นำการเล่นกีฬา สากลต่างๆ มากกว่าการเน้นค่านิยมและการให้ความรู้ของท้องถิ่นที่เคยพบได้จากการละเล่นพื้นบ้าน ของไทยทุกภูมิภาค ส่วนบทบาทของการแสดงพื้นบ้านที่เคยนำวรรณกรรมพื้นบ้านทั้งมุขปาฐะและ ลายลักษณ์มาแสดง เล่นเป็นมหรสพพื้นบ้าน และได้ทำหน้าที่ของสื่อมวลชนท้องถิ่น ที่จะส่งข่าวสาร

รายงานเหตุการณ์ต่างๆ ก็สื่อความนิยมลง เพราะมีสื่อมวลชนสมัยใหม่เข้ามาแทนที่ บทบาทของการละเล่นก็ถูกดัดแปลงเพื่อเรียกร้องความสนใจจากนักท่องเที่ยว ปรากฏการณ์ของการเปลี่ยนแปลงมาจาก พลังที่มีอิทธิพล คือ การครอบงำของอิทธิพลตะวันตกและความทันสมัย ส่วนในด้านของการแสดงพื้นบ้านจะมีลักษณะยืดหยุ่นและมีลักษณะผสมผสานการแสดงตามประเพณีและการแสดงสมัยใหม่จึงมีแนวโน้มที่จะปรับตัวอยู่ได้กับการเปลี่ยนแปลงในสังคม แต่ถ้าการแสดงพื้นบ้านที่ไม่สามารถปรับเปลี่ยนให้สอดคล้องกับสังคมสมัยใหม่ได้ก็ย่อมสลายไปในที่สุด การแสดงเป็นเครื่องมืออย่างดีในการสอดแทรกเนื้อหาที่ทันสมัย การคงอยู่ของการแสดงพื้นบ้านจึงขึ้นอยู่กับปรับเปลี่ยนทั้งการแสดงและเนื้อหาให้สอดคล้องกับความต้องการของผู้ชมและคงจะมีการนำเทคนิคต่างๆ ของการแสดงตะวันตกเข้ามาปรับใช้ ขนบธรรมเนียมประเพณีการละเล่นการแสดงที่ได้รับการฟื้นฟูก็เพื่อแสดงออกถึงการเป็นไทยแต่ในนามแต่ขาดความหมายและคุณค่าที่มีต่อสังคมเช่นในอดีต ประเพณีต่างๆ ที่เหลือติดไว้ในสังคมจึงเป็นไปเพื่อความสนุกสนานอย่างเดียว และที่น่าสังเกตเกี่ยวกับกิจกรรมในการฟื้นฟูศิลปวัฒนธรรมไทย เป็นไปเพื่อการท่องเที่ยวให้ได้ผลคือ มีการเดินทางท่องเที่ยวในท้องถิ่นต่างๆ เพิ่มขึ้น มีนักท่องเที่ยวต่างชาติเข้ามา มีรายได้จากนักท่องเที่ยวทั้งคนไทยและชาวต่างชาติมากขึ้น แม้ความเปลี่ยนแปลงทางสังคมจะส่งผลให้บทบาทของการละเล่นและการแสดงพื้นบ้านลดน้อยลง มิได้หมายความว่า การแสดงของไทยจะหมดความหมาย แต่เป็นความสำคัญที่มีความหมายต่อสังคมและชุมชน คือ การหันมาศึกษาทำความเข้าใจทั้งความหมายและรูปแบบการละเล่น การแสดง เป็นการให้การศึกษาด้านวัฒนธรรมแก่ชุมชนที่เป็นเจ้าของ ช่วยให้ชาวบ้านเข้าใจถึงพัฒนาการทางประวัติศาสตร์สังคมของชุมชนตน อันจะมีผลทำให้เกิดความภาคภูมิใจในท้องถิ่นของตนเอง เกิดความเชื่อมั่น ไม่ทอดทิ้งวัฒนธรรมเดิมของตน เพื่อเป็นพื้นฐานที่สำคัญต่อการสร้างสรรค์ทางวัฒนธรรมในปัจจุบัน ประการสุดท้ายการละเล่นและการแสดงพื้นบ้านจะมีบทบาทใหม่ในด้านเศรษฐกิจที่สามารถดึงรายได้ให้แก่ชาวบ้านจากธุรกิจการท่องเที่ยว ซึ่งต้องมีการดำเนินการอย่างระมัดระวังที่จะไม่เป็นการทำลายวัฒนธรรมท้องถิ่นไปในที่สุด

จากข้อมูลการศึกษา ในรายงานการวิจัยการพัฒนาศักยภาพการท่องเที่ยวไทยแบบครบวงจร ศึกษาสถานการณ์และรูปแบบการจัดการท่องเที่ยวศิลปวัฒนธรรมและภูมิปัญญาท้องถิ่นในปัจจุบัน มีการศึกษาสถานการณ์และรูปแบบการจัดการท่องเที่ยวเชิงศิลปวัฒนธรรมและภูมิปัญญาท้องถิ่นของจังหวัดต่างๆ พบว่า การท่องเที่ยวเชิงศิลปวัฒนธรรมและภูมิปัญญาท้องถิ่น เป็นการท่องเที่ยวที่กำลังได้รับความนิยมจากนักท่องเที่ยวทั้งชาวไทยและชาวต่างชาติ โดยเฉพาะในกลุ่มนักท่องเที่ยวที่ต้องการศึกษาคำวารู้เกี่ยวกับวิถีชีวิต และความงดงามในศิลปวัฒนธรรมไทยที่มีความวิจิตรอลังการและแตกต่างจากชาติอื่นๆ ซึ่งจากการศึกษาของคานท์ พบว่าการที่คนเราท่องเที่ยวในเชิงศิลปวัฒนธรรมนั้น มาจากความต้องการที่จะเรียนรู้วัฒนธรรมชนชาติและการดำรงชีวิตที่แตกต่างไปจากที่อยู่อาศัยเดิม เพราะโดยปกติคนเรามักมีความอยากรู้อยากเห็น เมื่อได้เดินทางไปแล้วจึงได้รับประสบการณ์

ใหม่ๆ แต่เมื่อศึกษาข้อมูลกลับพบว่านอกจากการท่องเที่ยวจะมีผลในด้านดีกับระบบเศรษฐกิจ สังคม และวัฒนธรรมแล้วนั้น ยังพบว่าการดำเนินงานที่ผ่านมาเกิดปัญหาที่เป็นผลกระทบจากการท่องเที่ยว เนื่องจากในท้องถิ่นต่างๆ มีวัฒนธรรมการดำรงชีวิตและสังคมที่แตกต่างกัน ปัญหาที่เกิดขึ้นที่นับว่าสำคัญ คือ ปัญหาการบริหารจัดการในชุมชนปัญหาการเปลี่ยนแปลงในวิถีชีวิต วัฒนธรรมประเพณี และลดคุณค่าดั้งเดิมของศิลปวัฒนธรรม ทั้งหนุ่มสาวในสังคมเจ้าบ้านจะเป็นผู้ที่รับถ่ายทอดทางวัฒนธรรมได้ง่ายที่สุด เนื่องจากมีความต้องการที่จะเข้าไปเป็นส่วนหนึ่งของวัฒนธรรมนักท่องเที่ยว ซึ่งรับวัฒนธรรมใหม่ๆ มา มาก คงเป็นเหตุที่ทำให้เกิดการละเลยในคุณค่าของวัฒนธรรมดั้งเดิม

(ระพีพรรณ ทองหล่อ ... [และคนอื่น ๆ] 2548)

ผลกระทบของการท่องเที่ยวต่อสิ่งแวดล้อมทางสังคมและวัฒนธรรม

ตามปกติสังคมและวัฒนธรรมมีการเปลี่ยนแปลงอยู่ตลอดเวลาด้วยปัจจัยต่างๆ โดยเฉพาะ การติดต่อในปัจจุบันที่สามารถทำได้อย่างกว้างไกลและรวดเร็ว และภายในสังคมวัฒนธรรมซึ่งมีผู้คน เป็นผู้สืบต่อ ก็มีความต้องการเปลี่ยนแปลงให้ทันสมัยและเมื่อกิจกรรมการท่องเที่ยวเข้ามาเกี่ยวข้อง ก็เป็นตัวเร่งให้สังคมและวัฒนธรรมเปลี่ยนแปลง ทั้งด้านปัญหาอาชญากรรม ปัญหาเพศพาณิชย์ ปัญหา ค่าครองชีพ ปัญหาการเอารักเอาเปรียบนักท่องเที่ยว ส่วนปัญหาที่มีผลต่อการท่องเที่ยวและการ ต้องการของนักท่องเที่ยว อาจเกิดจากปัญหาค่านิยมที่แปลกใหม่ ที่เกิดจากการหลั่งไหลเข้ามาของ วัฒนธรรมต่างประเทศโดยนักท่องเที่ยวและโดยการแพร่กระจายของเทคโนโลยีนวัตกรรมใหม่ๆ ที่ทำ ให้เกิดการบริโภคนิยมตามอย่างตะวันตก เกิดการเลียนแบบ การให้ความสำคัญกับเงินตราจนละทิ้ง ขนบธรรมเนียมประเพณีและค่านิยมดั้งเดิม ปัญหาต่อมา คือ ปัญหาการเปลี่ยนแปลงวัฒนธรรม ประเพณี ที่มีการนำวัฒนธรรมประเพณีมาใช้ดึงดูดนักท่องเที่ยวที่จะมาเยือนโดยมุ่งเน้นไปในด้าน การค้า เช่น การแสดงโชว์ศิลปวัฒนธรรม เพื่อความตื่นเต้น ตื่นตาตื่นใจ โดยไม่ได้คำนึงถึงคุณค่าแต่ ดั้งเดิมที่มีความสัมพันธ์กับวิถีชีวิตแต่เดิมของท้องถิ่น ทำให้ความประณีตลดลง ลดคุณค่าดั้งเดิมของ การแสดง เป็นต้น (นิตา ชัชกุล, 2555)

2.2 ทฤษฎีการท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรม

การท่องเที่ยว หมายถึง ในการที่มนุษย์จะเดินทางท่องเที่ยวไปในที่ต่างๆ ตามความต้องการ และเหตุจูงใจในการเดินทางไปที่ท่องเที่ยวของแต่ละคน โดยมีการประมวลพฤติกรรมการท่องเที่ยวจาก เกณฑ์ต่างๆ จากพฤติกรรมนักท่องเที่ยวได้ ดังนี้ (นิตา ชัชกุล, 2555)

- 1) แบ่งเกณฑ์ตามปริมาณนักท่องเที่ยว
 - 1.1 การท่องเที่ยวคนเดียว
 - 1.2 การท่องเที่ยวเป็นกลุ่ม
- 2) แบ่งเกณฑ์ตามวิธีการเดินทางท่องเที่ยว
 - 2.1 การท่องเที่ยวอิสระหรือส่วนตัว

- 2.2 การท่องเที่ยวพิเศษเป็นกลุ่ม
- 3) แบ่งเกณฑ์ตามช่วงเวลาของการท่องเที่ยว
 - 3.1 การท่องเที่ยวคาบเวลายาว
 - 3.2 การท่องเที่ยวคาบเวลาสั้น
 - 3.3 การท่องเที่ยวแบบทัศนจาร
- 4) แบ่งเกณฑ์ตามวิธีการขนส่ง
 - 4.1 การท่องเที่ยวทางบก
 - 4.2 การท่องเที่ยวทางเรือ
 - 4.3 การท่องเที่ยวทางอากาศ
- 5) แบ่งเกณฑ์ตามลักษณะการจ่ายเงิน
 - 5.1 การท่องเที่ยวแบบประหยัด
 - 5.2 การท่องเที่ยวแบบนักธุรกิจ
 - 5.3 การท่องเที่ยวแบบชั้นหนึ่ง

การแบ่งประเภทของการท่องเที่ยวตามประเภทของทรัพยากร คือ แบ่งตามลักษณะ คุณค่า และความสนใจจากนักท่องเที่ยว ได้อธิบายและแบ่งทรัพยากรที่เกี่ยวข้องเนื่องกับการท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรมไว้ โดยมีการแยกแหล่งท่องเที่ยวประเภทศิลปวัฒนธรรม ประเพณี และกิจกรรมแบ่งเป็น 3 ประเภทย่อย ตามรหัส ดังนี้

ททท. 3100: แหล่งความเป็นอยู่และวิถีชีวิต ผู้เยี่ยมชมสามารถสังเกตความเป็นอยู่และวิถีชีวิตของชุมชนนั้นโดยตนเองมีได้เข้าไปมีส่วนร่วม เช่น ชุมชนของชนเผ่า ศูนย์วัฒนธรรม คุณค่าต่อส่วนรวมอยู่ที่การช่วยรักษาความหลากหลายของเชื้อชาติ คุณค่าต่อผู้เยี่ยมชมอยู่ที่การได้รับความรู้ วิสัยทัศน์ ความเข้าใจอันดีระหว่างกลุ่มชนเผ่าต่างๆ และภูมิปัญญาของชนเผ่า

ททท. 3200: แหล่งวัฒนธรรม ประเพณี และหัตถกรรมพื้นเมือง ผู้เยี่ยมชมสามารถเข้าไปมีส่วนร่วมในกิจกรรมทางวัฒนธรรมประเพณี และซื้อสินค้าของที่ระลึกจากผู้ประกอบการหัตถกรรม คุณค่าต่อส่วนรวมอยู่ที่การรักษามรดกความหลากหลายของวัฒนธรรม คุณค่าต่อผู้เยี่ยมชมอยู่ที่ความพอใจจากการเข้าร่วมกิจกรรมทางวัฒนธรรมประเพณี และการได้ซื้อของที่ระลึกที่พึงพอใจ

ททท. 3300: แหล่งกิจกรรม ประกอบอาชีพ ศูนย์วิจัยและสถานีทดลองเป็นแหล่งที่ผู้เยี่ยมชมได้รับความรู้ใหม่ๆ และความผ่อนคลายในสิ่งที่ตนเองไม่คุ้นเคยมาก่อนเกี่ยวกับการประกอบอาชีพ กิจกรรม และความก้าวหน้าทางวิทยาการ คุณค่าอยู่ที่ความรู้ความสนุกสนานเพลิดเพลิน และความท้าทายที่ผู้เยี่ยมชมได้รับ ทั้งนี้รวมไปถึงสถานที่ที่นักท่องเที่ยวได้รับความบันเทิงและจับจ่ายซื้อของ แหล่งท่องเที่ยวประเภทนี้นอกจากศูนย์วิจัย และสถานีทดลองทางวิทยาศาสตร์และการเกษตรหรือ

อย่างอื่นแล้ว ยังรวมไปถึงศูนย์การค้า สวนสนุก และแหล่งท่องเที่ยวแบบผจญภัยรูปแบบต่างๆด้วย (เอกสารการสอนชุดวิชา การจัดการทรัพยากรการท่องเที่ยวสาขาวิชาวิทยาการจัดการ, 2545)

การท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรม Culture Tourism อาจกล่าวได้สองความหมาย คือ การท่องเที่ยวชมงานวัฒนธรรมประเพณี และการท่องเที่ยวชมวิถีชีวิตชนบท (มิ่งสรรพ ขาวสะอาด, 2552)

องค์ประกอบของการท่องเที่ยวชมงานวัฒนธรรมและประเพณี

- 1) เป็นงานประเพณีที่มีเอกลักษณ์และอัตลักษณ์ท้องถิ่นที่น่าสนใจ เป็นการจัดงานเพื่อส่งเสริมวัฒนธรรมท้องถิ่นและประเพณีท้องถิ่น
- 2) เป็นงานที่ชาวบ้านและพหุภาคีในท้องถิ่นร่วมกันจัดขึ้น มีสิ่งอำนวยความสะดวกและความพร้อมบริการการท่องเที่ยว
- 3) มีการวางแผนการจัดงานอย่างมีความรับผิดชอบต่อการอนุรักษ์ประเพณีแบบดั้งเดิม และการรักษาความปลอดภัยต่อชีวิตและทรัพย์สินของผู้ร่วมงาน
- 4) มีวิทยากรหรือมัคคุเทศก์ท้องถิ่นนำชม
- 5) นักท่องเที่ยวได้เห็นวัฒนธรรมท้องถิ่นอันตื่นตาตื่นใจได้รับความรู้และประสบการณ์เพิ่มขึ้น
- 6) เป็นการจัดการที่รักษามรดกทางวัฒนธรรมและการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืน

2.3 ข้อมูลการท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรมกับการพัฒนาและการมีส่วนร่วมของชุมชน

การท่องเที่ยวกับการพัฒนา เป็นประเด็นที่เกิดจากการต้องการส่งเสริมการท่องเที่ยวในกลุ่มประเทศที่มีความสวยงามทางธรรมชาติ ความหลากหลายทางนิเวศวิทยาและวัฒนธรรม ที่สร้างความตื่นตาตื่นใจให้กับนักท่องเที่ยวในการเดินทางไปพักผ่อนหย่อนใจ ที่เกิดจากการเคลื่อนย้ายทางพื้นที่ของผู้คนทั้งภายในและระหว่างประเทศเพื่อการพักผ่อนหย่อนใจ ทั้งในประเทศที่พัฒนาแล้วและประเทศกำลังพัฒนา โดยเฉพาะในช่วงครึ่งหลังของคริสต์ศตวรรษที่ 20 เป็นต้นมา ถึงแม้ว่าโดยทั่วไปผู้คนจะเข้าใจว่าการท่องเที่ยวเกี่ยวข้องกับการเดินทาง การพักผ่อนหย่อนใจ

การท่องเที่ยวกับการพัฒนาในมิติของพื้นที่และเวลา การท่องเที่ยวมีความเกี่ยวข้องกับความแนวคิดพื้นฐานทางภูมิศาสตร์ อันได้แก่ สถานที่ (Place) ภูมิทัศน์ (landscape) พื้นที่ (space) ผู้คนและสิ่งแวดล้อม (people and environment) รวมถึงขนาดของพื้นที่ (scale) การศึกษาวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการพัฒนาการท่องเที่ยวในสถานที่ต่างๆ ที่มีพัฒนาการตามแบบจำลองของ Butler (1980) ว่า วงจรชีวิต resort life-cycle model ที่มีขั้นตอนของวิวัฒนาการ 6 ขั้นตอน คือ การเริ่มสำรวจ-การเริ่มเข้ามามีส่วนร่วมในการจัดหาสิ่งอำนวยความสะดวกให้นักท่องเที่ยว-การพัฒนาการท่องเที่ยวเต็มรูปแบบ-การท่องเที่ยวได้กลายเป็นส่วนหนึ่งของเศรษฐกิจของสถานที่นั้น-เกิดการชะลอ

ตัวของการท่องเที่ยว-เกิดการเชื่อมโยงของสถานที่ท่องเที่ยวหรือเปลี่ยนโฉมหน้าเสนอสิ่งใหม่เพื่อดึงนักท่องเที่ยวกลับมาใหม่อีกครั้ง การศึกษาการท่องเที่ยวในฐานะกระบวนการพัฒนา ความเป็นสมัยใหม่ของสังคม กลายเป็นอุตสาหกรรม ดังเช่นการสร้างแนวความคิด touristization เพื่อเป็นการอธิบายการเปลี่ยนแปลงกระบวนการอุตสาหกรรมการท่องเที่ยว (นิศา ชัชกุล, 2555)

2.4 ทฤษฎีการจัดการองค์กร

การบริหารงานให้ประสบความสำเร็จ ต้องมีความเข้าใจหน้าที่ของการจัดการ ใน การจะนำมาปฏิบัติงานในองค์กร หรือหน่วยงาน โดยมีกิจกรรมหลักทางการจัดการ 4 ประการ ดังนี้ (สาคร สุขศรีวงศ์, 2550)

1. การวางแผน Planning
เป็นการกำหนดพันธกิจ เป้าหมาย และแผนงาน เพื่อเป็นแนวทางการปฏิบัติงาน ให้บรรลุผล และมีประสิทธิภาพ
2. การจัดการองค์กร Organizing
เป็นการจัดการโครงสร้างของการทำงาน ถึงบุคคลต่างๆที่ต้องมีหน้าที่ความรับผิดชอบของตนเอง ในการทำงานที่สอดคล้องกับแผนงาน
3. การชี้นำ Leading
เป็นงานในส่วนของผู้บริหาร ที่ทำหน้าที่ควบคุมการปฏิบัติงานและจูงใจให้ผู้ร่วมงานในส่วนต่างๆปฏิบัติงานให้ประสบความสำเร็จ
4. การควบคุม Controlling
เป็นกิจกรรมที่ควบคุมการปฏิบัติงานให้เป็นไปตามแผนงานที่กำหนดไว้

กระบวนการวางแผนพื้นฐาน (Basic Planning process)

การวางแผน คือ การกำหนดพันธกิจ เป้าหมาย และแผนงาน ให้การทำงานมีประสิทธิภาพ และประสิทธิผลตามความประสงค์ และต้องนำแผนไปสื่อสารให้บุคลากรในองค์กร หรือ หน่วยงาน เข้าใจตรงกัน

พันธกิจ (mission)

คือ ขอบเขตการดำเนินงานของหน่วยงานหรือองค์กร เป็นเหตุผลของการดำรงอยู่ของหน่วยงานหรือองค์กร กำหนดสิ่งที่สมาชิกในตำแหน่งต่างๆต้องดำเนินการ ให้บรรลุเป้าหมาย

เป้าหมาย (Goals)

หน่วยงานหรือองค์กร เมื่อมีการวางแผนและวางพันธกิจในการทำงานแล้ว ต้องมีเป้าหมายในการทำงานที่ชัดเจนและสอดคล้องกัน ซึ่งหมายถึง ผลลัพธ์ตามที่หน่วยงานหรือองค์กรต้องการ โดยเป้าหมาย สามารถแบ่งตามลักษณะต่างๆได้ ดังนี้

1. แบ่งตามระยะเวลา

เป้าหมายระยะยาว หวังผลสำเร็จ 5 ปีขึ้นไป

เป้าหมายระยะกลาง หวังผลสำเร็จ 1-5 ปี

เป้าหมายระยะสั้น หวังผลสำเร็จภายใน 1 ปี

2. แบ่งตามระดับการบริหารงาน

3. แบ่งตามปริมาณการใช้งาน

แผนงาน (Planning)

เมื่อองค์กร มีพันธกิจ และเป้าหมายที่ชัดเจนแล้ว ต่อมาคือ การจัดทำแผน หมายถึง วิธีการประเภทของแผน สามารถแบ่งตามลักษณะได้ดังนี้(สาคร สุขศรีวงศ์, 2550)

1. แบ่งตามระยะเวลา ได้ 3ระยะ ดังนี้

แผนระยะยาว ให้สอดคล้องกับเป้าหมายระยะยาว คือ การกำหนดวิธีการทำงานในระยะเวลา เกิน 5 ปี

แผนระยะกลาง ให้สอดคล้องกับเป้าหมายระยะกลาง คือ การกำหนดวิธีการทำงานในระยะเวลา 1-5 ปี

แผนระยะสั้น ให้สอดคล้องกับเป้าหมายระยะสั้น คือ การกำหนดวิธีการทำงานในระยะเวลาภายใน 1 ปี

2. แบ่งตามระดับการบริหารงาน

3. แบ่งตามปริมาณการใช้งาน

2.5 ศึกษาทฤษฎี SWOT Analysis

ความเป็นมาและความหมายของ SWOT

SWOT ถูกพัฒนาในช่วงต้นทศวรรษ 1950 โดยนักวิชามากมาย หลายคน ตั้งแต่บัดนั้นจนปัจจุบัน SWOT เป็นที่นิยมใช้กันทั้งยังแตกแขนงแพร่หลายไปมาก ถือเป็นเครื่องมือที่คนทั่วโลกนิยมใช้กัน โดย SWOT ย่อมาจาก Strengths คือ จุดแข็ง ที่หมายถึงความสามารถและสถานการณ์ภายในปัจจัยภายในที่เป็นด้านบวก ที่สามารถนำมาใช้ให้เกิดประโยชน์ได้ เป็นจุดที่ช่วยส่งเสริมให้ทำงานให้บรรลุเป้าหมายตามเป้าหมายได้ง่ายขึ้น Weaknesses คือ จุดอ่อน ที่หมายถึง สถานการณ์ภายในปัจจัยภายในที่เป็นด้านลบ ความด้อยความสามารถที่ไม่สามารถนำมาใช้ให้เกิดประโยชน์ในการทำงาน หรือสิ่งที่ทำให้การทำงานบรรลุเป้าหมายได้ยาก หรืออาจทำให้งานไม่บรรลุวัตถุประสงค์ โดยการวิเคราะห์จุดแข็งและจุดอ่อนนี้ เพื่อจะนำข้อมูลมาเปรียบเทียบกันเพื่อให้เกิดความชัดเจนถึงสถานการณ์ภายในว่ามีจุดแข็งและจุดอ่อนในด้านใดบ้าง ส่วน Opportunities คือ โอกาส หมายถึง สถานการณ์ภายนอก ปัจจัยนอกที่เอื้ออำนวยให้เกิดประโยชน์ ที่ช่วยให้การทำงานบรรลุเป้าหมายได้ รวมถึงสิ่งแวดล้อมภายนอกที่เป็นประโยชน์ในการดำเนินงาน และสุดท้าย Threats คือ อุปสรรค

หมายถึง สถานการณ์ภายนอก ปัจจัยภายนอก ที่ขัดขวางเป็นภัยคุกคาม ทำให้งานไม่บรรลุเป้าหมาย รวมถึง สิ่งแวดล้อมภายนอกที่เป็นปัญหาในการทำงาน โดยข้อดีของการวิเคราะห์ปัจจัยภายนอกนี้ เป็นสิ่งที่สลับสับเปลี่ยนกันตลอดตามสถานการณ์ที่เปลี่ยนไป บางครั้งโอกาสอาจเปลี่ยนเป็นอุปสรรค แต่บางครั้งโอกาสก็อาจกลายเป็นอุปสรรคได้ ตามสถานการณ์ที่เปลี่ยนไป การวิเคราะห์ SWOT จึงสามารถทำการวิเคราะห์ได้ตลอด เพื่อปรับกลยุทธ์ในการทำงานให้สอดคล้องกับสถานการณ์ในปัจจุบัน

ประโยชน์โดยตรงของการวิเคราะห์ SWOT คือ เป็นเครื่องมือที่สามารถใช้เป็นเครื่องมือที่ประยุกต์ใช้ในการพัฒนาชุมชนได้ เช่น ชุมชนหนึ่งวิเคราะห์เศรษฐกิจของชุมชนตนเองตามกระบวนการ SWOT ทำให้ผู้นำชุมชนเข้าใจถึงศักยภาพทางเศรษฐกิจของชุมชนตนเอง และสามารถตัดสินใจในการดึงเงินทุนจากภายนอกเพื่อมาลงทุนได้อย่างถูกต้อง เป็นต้น SWOT ช่วยในการวางแผนกลยุทธ์สำหรับธุรกิจต่างๆได้ โดยการตั้งกรอบในการวิเคราะห์ ควรมีการตั้งกรอบให้ชัดเจนว่า ต้องการวิเคราะห์ในหัวข้อใด เพราะการกำหนดประเด็นเป็นสิ่งสำคัญ (นันทิยา หุตานุวัตร และณรงค์ หุตานุวัตร, 2545)

2.6 ทฤษฎี Five Forces model

ทฤษฎีของ ศ.ดร. ไมเคิล อี พอร์เตอร์ ที่ใช้ในการวิเคราะห์สภาพแวดล้อมและปัจจัยต่างๆ ที่ส่งผลต่อการจัดการองค์กร ที่ควรพิจารณา มี 5 ประการดังนี้ (สาคร สุขศรีวงศ์, 2550)

- 1) การแข่งขันภายในอุตสาหกรรม หมายถึง อุปสรรคกีดขวางอุตสาหกรรม ภาวะการแข่งขันที่รุนแรง จำนวนผู้แข่งขัน ลักษณะเด่นของอุตสาหกรรมว่ามีความแตกต่างหรือคล้ายคลึงกัน รวมถึงศักยภาพของคู่แข่งในตลาด อัตราการเติบโตของอุตสาหกรรมว่าเติบโตได้ต่ำหรือสูงกว่ากันของตนเองและคู่แข่งในตลาด
- 2) ผู้แข่งขันภายในอุตสาหกรรมและผู้แข่งขันรายใหม่ หมายถึง คู่แข่งขันของอุตสาหกรรมที่มีอยู่แล้วว่ามีจำนวนมากน้อยเพียงใด ความง่ายในการเข้ามาของคู่แข่งรายใหม่ ที่สามารถพิจารณาได้จาก จำนวนเงินที่ลงทุน การเข้าถึงช่องทางจัดจำหน่าย นโยบายของภาครัฐโดยต้องพิจารณาว่าการเข้ามาของคู่แข่ง ก่อให้เกิดประโยชน์หรือโทษต่อหน่วยงานของเราอย่างไร
- 3) อำนาจต่อรองของ Suppliers หมายถึง อำนาจการต่อรองของกลุ่มบุคคลหรือบริการที่รองรับธุรกิจของเรา คือ จำนวนและศักยภาพของ ผู้จำหน่ายวัตถุดิบ ว่า ถ้ามีจำนวนมาก อำนาจการต่อรองของ Suppliers จะมีน้อย เนื่องจากองค์กรสามารถเลือก Suppliers รายอื่นได้ แต่ถ้า Suppliers มีจุดเด่น สามารถตอบสนองความต้องการขององค์กร โดยสามารถจัดวัตถุดิบที่มีคุณภาพ ปริมาณและภายในเวลาที่ต้องการได้นั้น ผู้จำหน่ายเหล่านั้นจะมีอำนาจการต่อรองต่อองค์กรสูงกว่ารายอื่นๆ

- 4) อำนาจต่อรองของผู้ซื้อ/ลูกค้า หมายถึง การพิจารณาถึงจำนวนและศักยภาพของคู่แข่งว่ามีมากน้อยเพียงใด เพราะถ้ามีผู้ขายน้อย ลูกค้าจะมีอำนาจการต่อรองต่ำ ในทางกลับกัน ถ้ามีผู้ขายมาก ลูกค้าจะมีอำนาจการต่อรองสูง
- 5) สินค้าทดแทน หมายถึง สินค้าที่สามารถตอบสนองความต้องการของลูกค้าได้ แม้จะเป็นสินค้าต่างชนิดกันก็ตาม หากลูกค้าสามารถเปลี่ยนไปใช้สินค้าทดแทนได้ง่าย ย่อมเกิดเป็นอุปสรรคในการทำธุรกิจ

2.7 ข้อมูลพื้นฐานจังหวัดสุพรรณบุรีและยุทธศาสตร์การส่งเสริมการท่องเที่ยวประจำจังหวัด

จังหวัดสุพรรณบุรี อยู่ห่างจากกรุงเทพฯ ประมาณ 100 กิโลเมตร เป็นเมืองที่มีสถานที่น่าสนใจท่องเที่ยวมากมาย ทั้งทางประวัติศาสตร์และธรรมชาติ สุพรรณบุรีเป็นเมืองโบราณ พบหลักฐานทางโบราณคดีมีอายุไม่ต่ำกว่า 3,500-3,800 ปี โบราณวัตถุที่ขุดพบมีทั้งยุคหินใหม่ ยุคสำริด ยุคเหล็ก และสืบทอดวัฒนธรรมต่อเนื่องมาตั้งแต่สมัยสุวรรณภูมิ ฟูนัน อมราวดี ทวารวดี และศรีวิชัย สุพรรณบุรีเดิมมีชื่อว่า ทวารวดีศรีสุพรรณภูมิ หรือ พันธุมบุรี ตั้งอยู่บนฝั่งแม่น้ำท่าจีน แถบ บริเวณตำบลรั้วใหญ่ ไปจดตำบลพิหารแดง ต่อมาพระเจ้ากาแต (เชื้อสายไทยปนพม่า) เสด็จขึ้นครองราชย์ ได้ย้ายเมืองมาตั้งอยู่ที่ฝั่งขวาของแม่น้ำท่าจีน แล้วโปรดให้มอญน้อยไปสร้างวัดสนามชัย และบูรณะวัดป่าเลไลยก์ ชักชวนให้ข้าราชการจำนวน 2,000 คนบวช จึงขนานนามเมืองใหม่ว่า สองพันบุรี ครั้นถึงสมัยพระเจ้าอู่ทอง ได้สร้างเมืองมาทางฝั่งใต้หรือทางตะวันตกของแม่น้ำท่าจีน ชื่อเมืองเรียกว่า อู่ทอง จวบจนสมัยขุนหลวงพะงั่ว เมืองนี้จึงถูกเรียกว่าชื่อว่า สุพรรณบุรี นับแต่นั้นมา นอกจากนี้ยังเป็นเมืองต้นกำเนิดวรรณคดีเรื่องขุนช้างขุนแผน อันเป็นวรรณคดีสำคัญเรื่องหนึ่งของชาติไทย เมื่อไปถึงจังหวัดสุพรรณบุรีจะได้สัมผัสบรรยากาศของของวรรณกรรมเรื่องนี้ ไม่ว่าจะเป็นชื่อตำบล ชื่อบ้าน ชื่อถนน และชื่อสถานที่สำคัญต่างๆ ที่ปรากฏในท้องเรื่องยังคงมีอยู่ในปัจจุบัน เช่น บ้านรั้วใหญ่ วัดเขาใหญ่ ถนนนางพิม ถนนขุนไกร อำเภออู่ทอง อำเภอศรีประจันต์ เป็นต้น จังหวัดสุพรรณบุรี มีพื้นที่ทั้งหมดประมาณ 5358 ตารางกิโลเมตร แบ่งการปกครองออกเป็น 10 อำเภอ ได้แก่ อำเภอเมืองสุพรรณบุรี อำเภอบางปลาม้า อำเภอศรีประจันต์ อำเภอดอนเจดีย์ อำเภออู่ทอง อำเภอเดิมบางนางบวช อำเภอด่านช้าง อำเภอหนองหญ้าไซ อำเภอสองพี่น้องและอำเภอสามชูก

จังหวัดสุพรรณบุรี ดินแดนแห่งความอุดมสมบูรณ์บนพื้นที่ราบภาคกลางสืบสานความเจริญรุ่งเรืองมาตั้งแต่อดีตเมื่อ พ.ศ. 1420 จากนามเดิมเมืองพันธุมบุรีในยุคทวารวดีตามหลักฐานทางโบราณคดีได้จารึกชื่อไว้ในพงศาวดารเหนือ และนาม "สุพรรณภูมิ" ปรากฏในศิลาจารึกพ่อขุนรามคำแหงมหาราชระบุว่าป็นนครรัฐที่มีความสำคัญมาก่อนกรุงศรีอยุธยา เมื่อมีการสถาปนากรุงศรีอยุธยา เมืองสุพรรณบุรีจึงจัดอยู่ในฐานะเมืองลูกหลวงซึ่งเป็นเมืองอู่ข้าวอู่น้ำที่สำคัญ ในสมัยกรุงศรีอยุธยาเป็นราชธานี เมืองสุพรรณบุรีเป็นเมืองหน้าด่าน ต้องผ่านศึกสงครามหลายต่อหลายครั้ง สภาพเมืองตลอดจนโบราณสถานถูกทำลายเหลือเพียงซากปรักหักพัง จนกระทั่งถึงสมัยรัตนโกสินทร์ เมือง

สุพรรณบุรีได้ฟื้นตัวขึ้นใหม่ และตั้งอยู่บนฝั่งตะวันออกของแม่น้ำท่าจีน (ลำน้ำสุพรรณ) มาจนตราบทุกวันนี้ ส่วนความสำคัญของสุพรรณบุรีในด้านประวัติศาสตร์การกอบกู้เอกราชไทยในสมัยกรุงศรีอยุธยา ได้แก่ ชัยชนะแห่งสงครามยุทธหัตถีที่สมเด็จพระนเรศวรมหาราชทรงมีชัยชนะเหนือพระมหาอุปราชา ณ สมรภูมิตอนเจดีย์ เป็นมหาวีรกรรมชกยุทธอันยิ่งใหญ่ที่ได้ถูกจารึกไว้ และมีการจัดงานเพื่อเฉลิมฉลองอย่างยิ่งใหญ่ทุกปี (สารานุกรมเสรี, 2556)

ตราประจำจังหวัดสุพรรณบุรี

ภาพที่ 1 ตราสัญลักษณ์ ประจำจังหวัดสุพรรณบุรี

ที่มา <http://www.suphanburi.go.th>

ตราสัญลักษณ์ เป็นรูปยุทธหัตถี หมายถึง การกระทำยุทธหัตถีระหว่างสมเด็จพระนเรศวรมหาราช กับพระมหาอุปราชาแห่งพม่า เหตุที่ใช้เครื่องหมายนี้ก็เพราะเห็นว่าการศึกครั้งนี้ใน พ.ศ. 2135 ทำให้เมืองไทยได้รับอิสรภาพชัยชนะดังกล่าว ได้เผยแพร่ชื่อเสียงและกิตติคุณของพระมหากษัตริย์ไปออกไปนอกประเทศ และบริเวณที่กระทำยุทธหัตถีก็อยู่ในท้องที่อำเภอดอนเจดีย์ของจังหวัดสุพรรณบุรีที่เป็นเมืองเก่าสมัยทวารวดี ชื่อสุพรรณบุรีเปลี่ยนมาจากคำว่า อุทอง และสุพรรณภูมิ

คำขวัญประจำจังหวัด

เมืองยุทธหัตถี วรรณคดีขึ้นชื่อ เลื่องลือพระเครื่อง รุ่งเรืองเกษตรกรรม สูงล้ำประวัติศาสตร์ แหล่งปราชญ์ศิลปิน ภาษาถิ่นชวนฟัง("Welcome to Supanburi เพลงพื้นบ้าน," 2556)

ดอกไม้ประจำจังหวัด คือ สุพรรณนิการ์

เป็นต้นไม้ผลัดใบสูง 7-15 เมตร กิ่งก้านคดงอ ใบรูปหัวใจ แผ่นใบแยกเป็น 5 แฉก ขอบใบเป็นคลื่น ดอกเป็นช่อออกกระจายที่ปลายกิ่ง บานทีละดอก ดอกเหลืองมีกลิ่น กลีบบาง เกสรสีเหลือง รังไข่มีขน ผลกลมเมื่อแก่แตก 3-5 พู ภายในมีเมล็ดรูปไตสีน้ำตาล หุ้มด้วยปุยขาวคล้ายปุยฝ้าย ออก

ดอกเกือบตลอดปี ดอกดกมาก ราวกุมภาพันธุ์-เมษายน มีถิ่นกำเนิดในอินเดียทางตะวันตกเฉียงเหนือของภูเขาหิมาลัย และเป็นไม้พื้นเมือง ของพม่าด้วย ในศรีลังกามักปลูกบริเวณพระอุโบสถ เป็นดอกไม้บูชาพระ ในเมืองไทยทางเหนือ เรียกว่า ฝ้ายคำ ("Welcome to Supanbori เพลงพื้นบ้าน," 2556)

วิสัยทัศน์ของจังหวัดสุพรรณบุรี

สุพรรณบุรีเป็นจังหวัดชั้นนำในด้านแหล่งผลิตอาหาร และผลิตภัณฑ์คุณภาพมาตรฐานสู่สากล เป็นศูนย์กลางการศึกษาและการท่องเที่ยว โดยใช้ทรัพยากรธรรมชาติอย่างยั่งยืน ชุมชนเข้มแข็ง คุณภาพชีวิตที่ดี ยึดการมีส่วนร่วมอาณาเขต

ทิศเหนือ	ติดต่อกับจังหวัดชัยนาท และอุทัยธานี
ทิศใต้	ติดต่อกับจังหวัดนครปฐม
ทิศตะวันออก	ติดต่อกับจังหวัดอ่างทอง พระนครศรีอยุธยา และสิงห์บุรี
ทิศตะวันตก	ติดต่อกับจังหวัดกาญจนบุรี

การเดินทาง

รถยนต์ สามารถเดินทางโดยใช้เส้นทางได้หลายเส้นทาง ใช้เวลาเดินทางจากกรุงเทพฯ ประมาณ 1 ชั่วโมง มีเส้นทางดังนี้

- จากกรุงเทพฯ ถึงทางต่างระดับฉิมพลี เลี้ยวขวาไปทางอำเภอบางบัวทอง จังหวัดนนทบุรี อำเภอลาดหลุมแก้ว จังหวัดปทุมธานี ไปจนถึงตัวจังหวัดสุพรรณบุรี ระยะทางประมาณ 115 กิโลเมตร
- จากกรุงเทพฯ ผ่านจังหวัดพระนครศรีอยุธยาไปจนถึงตัวจังหวัดสุพรรณบุรี ระยะทางประมาณ 132 กิโลเมตร
- จากกรุงเทพฯ ผ่านจังหวัดนครปฐม อำเภอกำแพงแสน ไปจนถึงตัวจังหวัดสุพรรณบุรี ระยะทางประมาณ 164 กิโลเมตร

รถโดยสารประจำทาง บริษัทขนส่ง จำกัด มีการบริการรถโดยสารประจำทางปรับอากาศออกจากสถานีขนส่งหมอชิต ถนนกำแพงเพชร 2 และสถานีขนส่งสายใต้ ถนนบรมราชชนนีไปจังหวัดสุพรรณบุรีทุกวัน ใช้เวลาประมาณ 1 ชั่วโมง 30 นาที

รถไฟ มีขบวนรถไฟออกจากสถานีหัวลำโพงไปสถานีจังหวัดสุพรรณบุรีทุกวัน

ประเด็นยุทธศาสตร์ ในการบริหารงานของจังหวัดสุพรรณบุรี

1. การพัฒนาผลผลิตการเกษตร อุตสาหกรรม เกษตรอุตสาหกรรม พาณิชยกรรม การแปรรูปผลผลิตเพื่อการบริโภคและการส่งออก
2. การเสริมสร้างและพัฒนาการท่องเที่ยว การอนุรักษ์ฟื้นฟูทรัพยากรธรรมชาติ และสิ่งแวดล้อม

3. การยกระดับชีวิต และความปลอดภัยในชีวิตและทรัพย์สิน
4. การขยายฐานโอกาส และคุณภาพการศึกษาทุกระดับ ให้ตรงกับความต้องการของประชาชน
5. การส่งเสริมกีฬาให้อยู่ในหัวใจของชาวสุพรรณบุรี และมีความสามารถด้านกีฬา สู่วิทยาศาสตร์ เป็นเลิศในระดับชาติ
6. การนำการเปลี่ยนแปลงด้านการบริหารและบริการเพื่อประโยชน์ของประชาชน

เป้าประสงค์

1. เพิ่มมูลค่าผลิตภัณฑ์สินค้าเกษตร อุตสาหกรรม และเกษตรอุตสาหกรรม เพื่อการบริโภค และการส่งออก
2. เพิ่มรายได้จากการท่องเที่ยว และการจำหน่ายผลิตภัณฑ์สินค้าท้องถิ่น
3. อนุรักษ์ ฟื้นฟู และบูรณะทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อม ให้เอื้ออำนวยประโยชน์อย่างยั่งยืน
4. เสริมสร้างคุณภาพชีวิตที่ดี และแก้ปัญหาความยากจน
5. เพิ่มโอกาสทางการศึกษา และยกระดับคุณภาพการศึกษาให้ได้มาตรฐานการศึกษาชาติ
6. ยกระดับการกีฬาของจังหวัดสุพรรณบุรี เข้าสู่มาตรฐานสากล
7. ยกระดับคุณภาพการบริการและบริหารด้วยความโปร่งใส

กลยุทธ์

จังหวัดสุพรรณบุรีที่มีกลยุทธ์ในการส่งเสริมการท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรม ในข้อ 6 ส่งเสริมกิจกรรมประเพณีและวัฒนธรรมเพื่อการท่องเที่ยวและการตลาด และ 7 สร้างและพัฒนาปรับปรุงแหล่งท่องเที่ยวของจังหวัด

แหล่งท่องเที่ยวประจำจังหวัดสุพรรณบุรี

ข้อมูลจากเอกสารแนะนำการท่องเที่ยวจังหวัดสุพรรณบุรี เทียวไทยศรีนครินทร์ เศรษฐกิจไทย คึกคัก ศูนย์ข้อมูลท่องเที่ยว ททท.การท่องเที่ยวแห่งประเทศไทย แนะนำสถานที่ท่องเที่ยวสุพรรณบุรี เป็นเมืองที่มีสถานที่ท่องเที่ยวที่น่าสนใจมากมาย ทั้งโบราณสถานทางประวัติศาสตร์และแหล่งธรรมชาติ เนื่องจากเป็นเมืองโบราณตามที่ได้กล่าวประวัติข้างต้น สถานที่ท่องเที่ยวที่น่าสนใจ ตามหนังสือ “คู่มือเที่ยวสุพรรณ” อนุสาร อ.ส.ท ฉบับเดือนกันยายน 2551

สวนเฉลิมภัทรราชินีและหอคอยบรรหาร-แจ่มใส, พิพิธภัณฑสถานแห่งชาติชวาโนไทย, วัดประตูลำดวนเจ้าพ่อหลักเมือง, พิพิธภัณฑสถานแห่งชาติลพบุรี (อุทยานมังกรสวรรค์), วัดป่าเลไลยก์วรวิหาร, สวนนกท่าเสาดีจ, หน่วยอนุรักษ์นกท่าเสาดีจ, วัดพระศรีรัตนมหาธาตุ, วัดแค, วัดหน่อพุทธางกูร, วัดพระนอน, พิพิธภัณฑสถานแห่งชาติ สุพรรณบุรี, วัดสุวรรณภูมิ, อุทยานมัจฉาวัดพระนอน, อุทยานมัจฉาวัดพระลอย, วัดพระธาตุ, สระน้ำศักดิ์สิทธิ์, วัดพร้าว, วัดพระรูป, วัดสนามไชย,

เจดีย์ยุทธหัตถี, หนองสาหร่าย, พิพิธภัณฑสถานแห่งชาติอุทอง, วัดเขาพระศรีสรรเพชญาราม, รอยพระพุทธรูปวัดเขาดีสลัก, วนอุทยานพุม่วง, วัดเขานางบวช, เขื่อนกระเสียว, อุทยานแห่งชาติพุเตย, ตะเพินคี, วัดบ้านกร่าง, บึงหนองจอก, วัดสองพี่น้อง, วัดอัมพวัน, วัดไร่โรงวัว, หนองอ้อนกะโท, หมู่บ้านไทยวัดโบสถ์

งานด้านวัฒนธรรมประเพณี เทศกาลงานประจำปีของจังหวัดสุพรรณบุรีที่การจัดตลอดทั้งปีเป็นที่รู้จักของชาวบ้านในจังหวัดใกล้เคียง คือ

งานอนุสรณ์ดอนเจดีย์ จัดขึ้นบริเวณพระบรมราชานุสรณ์ดอนเจดีย์ มีการแสดงยุทธหัตถีชนช้างเทิดพระเกียรติ การออกร้านจำหน่ายสินค้าและการแสดงมหรสพต่างๆ จัดปลายเดือนมกราคม

ประเพณีกำฟ้า เป็นวัฒนธรรมเก่าแก่ของชาวไทพวน จัดในวันขึ้น 3 ค่ำ เดือน 3 ของทุกปี โดยชาวไทพวนจะหยุดทำงานแต่งกายด้วยชุดพื้นเมือง เตรียมอาหารคาว หวานไปถวายพระ

ประเพณีเดินเจ็ดเสริมบารมี โดยหนุ่มสาวที่เพิ่งแต่งงานกันไม่ถึง 1 ปีหรือคนแก่ที่แต่งงานกันนานแล้วไม่มีความสุข หากไม่มาขึ้นเจ็ดจะไม่มีความสุขจัดทุกวันขึ้น 6 ค่ำเดือน 6 มีแห่งเดียวในประเทศไทย

งานเทศกาลทิ้งกระจาด จัดขึ้นช่วงหลังสารทจีน 3 วัน ราวเดือนสิงหาคม-กันยายนของทุกปี ประเพณีแข่งเรือยาว เดิมแข่งเมื่อวัดมีงานทอดกฐิน ทอดผ้าป่าในช่วงหน้าน้ำ หรืองานงานประจำปีของวัด

ประเพณีปากดง เป็นประเพณีทำบุญลานข้าว ของชาวไทยทรงดำ ทำตอนที่ได้ข้าวใหม่ มีการตำข้าวเม่าและข้าวฮาง และเช่นไหว้บรรพบุรุษด้วย

ประเพณีทำบุญตักบาตรกลางน้ำ จัดในวันแรม 12 ค่ำ เดือน 12 โดยพระภิกษุจากวัดต่างๆ ริมแม่น้ำสุพรรณบุรี นำเรือมาร่วมกับรับบิณฑบาตร

งานนมัสการหลวงพ่อดโต วัดป่าเลไลยก์วรวิหาร จัดขึ้นปีละ 2 ครั้ง ในวันขึ้น 15 ค่ำ ถึง 9 ค่ำ เดือน 12 มีการเล่นเพลงเรือเป็นการรวมตัวของพ่อเพลงแม่เพลง(คู่มือท่องเที่ยวสุพรรณบุรี อ.ส.ท. ฉบับเดือนกันยายน 2551)

2.8 ข้อมูลศิลปะการแสดงพื้นบ้านประจำจังหวัดสุพรรณบุรี

เพลงและการละเล่นพื้นบ้านของภาคกลาง มีความสำคัญต่อวิถีชีวิตของท้องถิ่น จากการที่ภาคกลางมีภูมิประเทศเป็นที่ราบลุ่มดินใหญ่ และมีลุ่มน้ำที่เหมาะสมแก่การทำกิจกรรม ทำนา ทำสวน เมื่อเสร็จจากการทำนาแล้วก็จะมีการละเล่นรื่นเริงกัน การละเล่นส่วนใหญ่ก็ดัดแปลงมาจากภาพชีวิตจริง เช่น เต็นท์กำรำเคียว เพลงฉ่อย เพลงอีแซว เพลงลำตัด เป็นต้น ซึ่งแต่ละอย่างเน้นการให้ความบันเทิงแบบง่ายๆ และตามความที่เป็นเจ้าบทเจ้ากลอนของชาวชนบทไทย ทั้งยังสามารถนำไปประกอบอาชีพได้อีกด้วย(สุนันทา โสรัจจ์, 2516)

ศิลปะพื้นบ้าน นั้นหมายถึงการแสดงออกมาให้ปรากฏขึ้นได้อย่างงดงาม น่าชม โดยอารมณ์ และความรู้สึกทำให้เกิดการแสดงออก ศิลปะพื้นบ้านจึงถือเป็นผลงานที่ละเอียดอ่อน ที่แฝงด้วยความคิดสร้างสรรค์ที่เป็นเรื่องของขนบธรรมเนียมประเพณี ความเป็นอยู่ของสังคม อยู่ด้วย แยกได้ 5 แขนง คือ จิตรกรรม ประติมากรรม สถาปัตยกรรม วรรณกรรม และดนตรี นาฏศิลป์ ซึ่งดนตรีและเพลงพื้นบ้านได้รับการฟื้นฟูให้ดำรงอยู่ประจำท้องถิ่น จากองค์การ UNESCO ตั้งแต่หลังสงครามโลกครั้งที่ 2 ทำให้เห็นถึงนานาอารยประเทศที่เห็นความสำคัญของศิลปวัฒนธรรมประจำท้องถิ่นต่างๆที่เป็นมรดกทางวัฒนธรรม ที่สามารถแสดงถึงความเจริญของชาติได้ เพราะศิลปการแสดงพื้นบ้านเป็นการร้องรำทำเพลง เพื่อความสนุกสนานเพลิดเพลินใจ เพื่อประกอบพิธีกรรมตามความเชื่อ เพื่อประกอบพิธีกรรมทางศาสนา(วาสนา บุญสม, 2537)

เพลงพื้นบ้านในจังหวัดสุพรรณบุรี มีเพลงพื้นบ้านที่ร้องเล่นกันมาแต่สมัยโบราณ ด้วยสุพรรณบุรีเป็นเมืองเกษตรแต่ดั้งเดิม อาชีพหลักคือการทำนา และประเพณีสำคัญที่ชาวสุพรรณรู้จักก็คือประเพณี "ลงแขกเกี่ยวข้าว" คนสุพรรณเป็นคนที่มินิสัยรื่นเริงชอบความสนุกสนาน เมื่อออกแรงทำนาเกี่ยวข้าว ก็จะมีอะไรที่สนุกเล่น แก้เหนื่อย ทำให้เกิดความคึกคัก ในระหว่างทำงานร่วมกัน ทำให้เกิดเพลงพื้นบ้านขึ้นมากมาย ไม่ว่าจะเป็น เพลงเกี่ยวข้าว เพลงเต็นกำ เพลงสงฟาง คนสุพรรณเล่นเพลงเหล่านี้มา ตั้งแต่สมัยปู่ ย่า ตา ทวด สืบต่อกันมา และขยายเป็นแหล่งชุมเพลงใหญ่ของประเทศ การเล่นเพลงพื้นบ้านนั้น ไม่ได้เล่นแค่คนสองคน แต่เล่นกันเป็นหมู่คณะ คนไหนเก่งก็เป็นพ่อเพลง แม่เพลง เก่งน้อยหน่อยว่าเองไม่ได้ ก็เป็นลูกคู่คอยกระทุ้ง บางคนก็คอยเคาะจังหวะ ตีเกราะ เคาะไม้ตามสนุกพวกที่ร้องเล่นไม่ได้ ก็นั่งฟังหรือกระโดดโลดเต้นไปตามจังหวะ ("Welcome to Supanburi เพลงพื้นบ้าน," 2556)

การแสดงศิลปะการแสดงพื้นบ้านประจำจังหวัดสุพรรณบุรี มีมากมายหลายประเภท ได้รับการยอมรับและเป็นที่รู้จัก ไม่ว่าจะเป็น การแสดงเพลงอีแซว การแสดงเพลงพวงมาลัย การแสดงเพลงทรงเครื่อง การแสดงลิเก การแสดงเพลงเรือ การแสดงลำตัด และรำตง ดนตรีและเพลงพื้นเมืองเป็นสิ่งสำคัญเป็นร่องรอยทางวรรณกรรมที่แสดงให้เห็นถึงความสัมพันธ์ของคนไทยในภาคกลาง ที่มีวิถีชีวิต การทำมาหากิน พิธีกรรม ความเชื่อ ตามพื้นที่ที่อยู่อาศัย คือ พื้นที่ราบลุ่มในภาคกลาง เป็นพื้นที่แห่งเกษตรกรรมไม่ว่าจะเป็นการทำนา ทำสวน ทำไร่ และประมง เนื่องจากเป็นพื้นที่ที่อุดมสมบูรณ์เหมาะแก่การทำเกษตรกรรม การแสดงส่วนใหญ่ที่เกิดขึ้นจึงมักจะเป็นการหาความบันเทิงเพื่อผ่อนคลายความเหน็ดเหนื่อยจากการทำงาน(วาสนา บุญสม, 2537)

ข้อมูลเพลงพื้นบ้านสุพรรณบุรี จากการสัมภาษณ์ทางวิชาการ เรื่อง “สุพรรณบุรี : ประวัติศาสตร์ ศิลปะ และวัฒนธรรม” เมื่อ พ.ศ. 2530 โดย เอนก นาวิกมูล โดยสถาบันไทยศึกษา ฝ่ายวิชาการ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย ที่มีการรวบรวมข้อมูลจากการพูดคุย สอบถามจากพ่อเพลงแม่เพลงชั้นครู ที่สืบเชื้อสายเล่นเพลงมายาวนาน คือ นายบัวเพื่อน โพธิ์พักตร์ นายไสว วงษ์งาม และนาง

บัวผัน จันทรศรี ที่นำมาเรียบเรียงไว้ ได้อธิบายเกี่ยวกับประวัติความเป็นมาของเพลงพื้นบ้านต่างๆ ในจังหวัดสุพรรณบุรี ที่เป็นประโยชน์ต่องานวิจัยในครั้งนี้ กล่าวไว้ว่า

“แต่ก่อนสุพรรณบุรีมีงานที่ขึ้นชื่อลือชา ที่ผู้คนนิยมไปเที่ยวไหว้พระ ฟังเพลงกันไม่ขาดสาย คือ งานเทศกาลไหว้พระเดือน 12 วัดป่าเลไลยก์ หรือ งานวัดป่า มีคนในท้องถิ่นต่างๆ ที่อยู่ใกล้เคียง เช่น อยุธา อ่างทอง มาเที่ยวกันอย่างเนืองแน่น เมื่อถึงเวลาต่างคนต่างลงเรือพายมาจากบ้านเพื่อมาฟังเพลงที่วัด ในสมัยก่อนการเล่นเพลงต่างๆ ส่วนใหญ่ต่างคนต่างไปร่วมประชุมเล่นกันตามงานเทศกาลต่างๆ ยกเว้นแต่มีใครว่าจ้างหาเพลงไปเล่นในงานของตนก็จะไป อย่างวัดป่าเลไลยก์ จะมีตะเกียงเจ้าพายุแขวนตามต้นโพธิ์ใหญ่ตามลานวัด 2-3 ดวง แล้วพ่อเพลง แม่เพลงก็จะมาประชุมกันเล่นเพลงอีแซวครึกครื้นเสียงดังไปทั้งวัด เพลงอีแซวถือเป็นเพลงพื้นบ้าน และเป็นเอกลักษณ์อย่างหนึ่งของสุพรรณบุรีได้ เพราะ เป็นที่ยอมรับกันว่าเพลงนี้เกิดในถิ่นสุพรรณโดยตรง จังหวะเพลงอีแซวค่อนข้างกระชั้น เทียบกับเพลงฉ่อยแล้วเร็วกว่าหนึ่งเท่า คนร้องต้องจำเพลงให้แม่นยำและมีปฏิภาณว่องไว ไม่อย่างนั้นก็ร้องไม่ทัน ต่อมาได้แพร่หลายออกไป วงเพลงอื่นๆ รู้จักเริ่มเอาไปร้องปะปนด้วย เช่น ลำตัด เป็นต้น ในงานวัดป่า นอกจากเพลงอีแซวก็มีเพลงพวงมาลัย เพลงพื้นบ้านทั้งสองเป็นที่นิยมกันแพร่หลายในภาคกลางมานาน แต่ไม่ค่อยมีใครเอามาร้องเป็นอาชีพ”

เพลงพื้นบ้านในจังหวัดสุพรรณบุรีมีหลายประเภท หากแยกประเภทตามชื่อเรียกและวิธีการร้องหรือการเล่นที่ต่างกันออกไปทำให้มีการแสดงเพลงพื้นบ้าน มากมายโดยจะอธิบายตามประเภท และลักษณะที่เป็นเอกลักษณ์ในการแสดง ประเภทต่างๆ ดังนี้

เพลงพวงมาลัย การละเล่นพื้นเมือง มักเล่นในงานเทศกาลต่างๆ นิยมเล่นกันมากในจังหวัดสุพรรณบุรีโดยมากจะเล่นคู่กับกีฬาพื้นเมืองคือ ชวงชัย ถ้าปาลูกชวงถูกผู้ใดผู้หนึ่งจะต้องรำ ถ้าฝ่ายหญิงถูกจะต้องรำ ฝ่ายชายร้องเกี่ยว ร้องสลับกันไปมา (ธนาคารกรุงเทพ, 2529) เพลงพวงมาลัยเป็นเพลงเก่าแก่ที่แพร่หลายทั่วไป มีการพัฒนาในสองลักษณะ คือ เพลงพวงมาลัยสั้นที่คล้ายกับเพลงกล่อมเด็ก มักขึ้นต้นด้วยคำว่า “เออระเหยลอมมา” หรือ “ลอมมา” และลงท้ายด้วยคำว่า “เออ” ส่วนเพลงยาว จังหวะยืดยาวเป็นเพลงร้องโต้ตอบระหว่างชายหญิง เล่นเป็นเรื่องราวตามลักษณะเพลงปฏิพากย์ (ภัทรวัติ ภูษฎาภิรมย์, 2552) แต่เดิมร้องเล่นประกอบการเช่นชวงชัย นั้นผู้เล่นที่ล้อมวงอยู่จะเป็นฝ่ายร้องทำนองเพลงพวงมาลัย จนต่อมาจึงได้พัฒนากลายเป็นการร้องโต้ตอบกัน ระหว่างชายหญิง โดยเป็นการร้องแกล้งกันเป็นคู่ๆ ไม่มีพ่อเพลง แม่เพลงโดยเฉพาะ เหมือนการแสดงอื่นๆ มักจัดแสดงในงานต่างๆ เช่น ลอยกระทง บวชนาค ทอดกฐิน เป็นต้น (เรณู โกศินานนท์, 2537)

เพลงอีแซว เป็นเพลงพื้นบ้านที่กำเนิดในจังหวัดสุพรรณบุรี มีลักษณะเป็นเพลงปฏิพากย์ (เพลงโต้ตอบ) ที่หนุ่มสาวใช้ร้องยั่วเย้า เกี่ยวพาราสีกัน นิยมเล่นในงานนักขัตฤกษ์ต่างๆ แต่เดิมจังหวัดสุพรรณบุรีมีแต่การร้องตำนานพระบาท ตำนานวัดป่าเลไลยก์ และเพลงยั่วสั้นๆกับเสียงแคน ฉิ่ง และเสียงปรบมือ ต่อมาจึงใส่เนื้อร้องในเพลงยั่ว ฝ่ายชายจะออกกร้ายั่วและว่าฝ่ายหญิงแต่ยังไม่มีการ

โต้ตอบ ต่อมาจึงมีการพัฒนาเป็นเพลงโต้ตอบกันที่เรียกว่า “เพลงอีแซว”(อ้างถึงใน สุกัญญา สุขฉายา ,2525 หน้า 66) นับได้ว่าเพลงอีแซวมีการพัฒนาและสร้างสรรค์ตลอดเวลา คือ มีการนำเนื้อหาจาก เพลงพื้นบ้านอื่นๆ เนื้อหาจากวรรณคดี นิทานพื้นบ้าน มาดัดแปลงจำนวนคำและและใส่ทำนองใหม่ เป็นการสร้างสรรค์บนพื้นฐานเพลงที่ได้รับความนิยม ไพเราะ มีเนื้อหาสาระ และสนุกสนาน ทำให้เพลงอีแซวกลายเป็นเพลงพื้นบ้านแบบใหม่ที่ได้รับความนิยมอย่างแพร่หลาย เกิดพ่อเพลง แม่เพลง ที่มีชื่อเสียงขึ้นในจังหวัดสุพรรณบุรีมากมาย ต่อมาเมื่อ ศิลปินพื้นบ้านอย่าง ขวัญจิต ศรีประจันต์ แม่เพลงอีแซว เป็นศิลปินที่เป็นที่ยอมรับในระดับชาติ

เพลงฉ่อย จัดอยู่ในจำพวกเพลง ร้องกลอนสด ถือเป็นการละเล่นพื้นเมืองของภาคกลาง เป็นการร้องแก้กันระหว่างชาย หญิงบ้าง ระหว่างคู่แข่งชั้นบ้างกลอนฉ่อยมีวิธีดำเนินเป็นกลอนมี 2 วรรค วรรคหนึ่งมีประมาณ 5-8 คำ ซึ่งเกี่ยวกับศิลปะของผู้ร้อง โดยจะเริ่มต้นด้วยการไหว้ครู โดยทั้งฝ่ายชายและฝ่ายหญิงจะร้องบูชาคุณพระศรีรัตนตรัย คุณครูบาอาจารย์ คุณบิดามารดา ก่อน จึงร้องเบิกโรงและเข้าการร้องโต้ตอบของชายหญิง การร้องเพลงฉ่อยจะมีการประมวญให้จังหวะ เนื้อเพลงคล้ายกับเพลงพวงมาลัย(สุนันทา โสรจัจ, 2516) เพลงฉ่อย แต่เดิมเป็นเพลงร้องยั่วกันสั้นๆ ระหว่างชายหญิง เรียกอีกอย่างว่าเพลงยั่ว หรือ เพลงตบแผละ ต่อมามีการยืมเนื้อร้องของเพลงอีแซวทำให้สามารถร้องเป็นเรื่องได้ ประกอบจังหวะฉิ่ง และกรับ มีจังหวะเร็ว กระชั้นทำให้คนฟังตื่นเต้น และสนุกสนาน (สำนักงานวัฒนธรรมแห่งชาติ, 2535)

ลำตัด เป็นการแสดงที่เกิดจากสวดแขกทำให้ลำตัดเป็นการแสดงของผู้ชาย การเล่นลำตัดเริ่มจากมีผู้ตีรำมะนาหลายคน ตั้งวงเล่น ขับร้องไปด้วย เริ่มการแสดงด้วยการโหมโรงเพลงรำมะนา จากนั้นผู้เป็นต้นบทร้องนำร้องสร้อยเป็นภาษาแขกสำหรับลูกคู่รับผู้ตีรำมะนาก็ร้องตาม 2 เที้ยว เมื่อต้นบทแยกร้องเป็นใจความสั้นๆลูกคู่ร้องรับยืนอยู่ทำนองเดิมสักพักหนึ่งจึงเปลี่ยนเพลง ทั้งนี้การร้องจะผลัดเปลี่ยนต้นบทเรียงลำดับกันไปทั้งวง ต่อมามีการปรับปรุงแทรกคำไทยเพิ่มขึ้นจนกลายเป็นคำไทยทั้งหมด ทำนองเพลงที่นำมาให้ลูกคู่รับนำมาจากเพลงดนตรีไทย ต่อมาลำตัดมีวิวัฒนาการจากการแสดงวงเดียว กลายเป็นคณะลำตัด 2 วง ประชันฝีมือการตีรำมะนา เพลงร้องและการด้นของต้นบทรวมทั้งอวดทำรำของผู้ที่เป็นต้นบทด้วย เมื่อได้รับความนิยมมากขึ้นจึงเกิดการประชันวงระหว่างวงหญิงกับวงชายมีการด้นกลอนลำตัด เกี้ยวพาราสี ไต่ถาม แก่กันไปมา ความสนุกสนานทำให้ลำตัดกลายเป็นการแสดงที่แพร่หลายและนิยมทั่วภาคกลาง (เรณู โกศินานนท์, 2537)

เพลงทรงเครื่อง คือ เพลงอีแซวที่พลิกเพลงเล่นเป็นเรื่องแบบละครหรือลิเก มีวิวัฒนาการในสมัยรัชกาลที่ 5 ตามรูปแบบมหรสพการแสดงแบบใหม่ในขณะนั้น คือ มีเวที ฉาก และวงปี่พาทย์บรรเลงประกอบวิธีการร้องเพลงทรงเครื่องต่างจากเพลงอีแซวตรงท่วงทำนองเพลง ซึ่งปรับปรุงท่วงทำนองการร้องตามเชื้อชาติภาษาของเรื่องที่เล่น ตามอย่าง “ละครพันทาง” เช่น หากเล่นเรื่อง

ขุนช้างขุนแผน ตัวละครสร้อยฟ้า หรือลาวทอง จะร้องทำนองลาว ตัวละครพลายชุมพล ตอนปลอม เป็นสมิงมัจฉะรา จะร้องทำนองมอญ เรื่อง พระอภัยมณี

เพลงเรือ เป็นเพลงปฎิพากย์ เล่นในแถบจังหวัดอ่างทอง สุพรรณบุรี สิงห์บุรี อโยธยา เป็นเพลงร้องโต้ตอบกันระหว่างชายหญิง มีลูกคู่ร้องรับและกระทู้เพลง เพื่อความสนุกสนาน มีเครื่องดนตรีประกอบการร้อง คือ ฉิ่งและกรับพวง เรือที่ใช้ในการเล่นเป็น เรือมาด หรือเรือพายไม้ เป็นพาหนะในการเล่นเพลง เพลงเรือ มักเล่นในฤดูน้ำมาก เฉพาะเทศกาลในฤดูน้ำหลาก จึงเรียกว่าเพลงท้องน้ำ นิยมเล่นรับเทศกาลกฐิน ผ้าป่า เนื้อหาของเพลงเรือ จะเป็นเรื่องราวของการเกี่ยวพาราสิระหว่าง หมู่ๆสาวๆ กระบวนความที่ร้องกันในเพลงทั้งสองฝ่ายจะร้องเข้าแย้งกันโดยใช้ถ้อยคำเชิงของความรักที่มีความไพเราะอ่อนหวาน บางช่วงมีการใช้คำสองแง่สองง่ามแสดงนัยทางเพศ เมื่อมีการใช้ภาษาหรือว่ากลอนที่เกินเลยไป ทางฝ่ายหญิงก็จะใช้สำนวนยอกย่อนรุนแรง ไปถึงพ่อแม่ของฝ่ายชาย ฝ่ายชายก็จะร้องปราม รีบเปลี่ยนคารม ปรับอารมณ์ของคู่เพลงให้ได้ว่าเพลงกันต่อไป ดังตัวอย่างคำร้องที่ว่า “ชายก็เข้าว่า หญิงก็ดำแม่ให้” นักเพลงเรือนิยมว่ากลอนสั้นๆโต้ตอบกัน แต่กลอนยาวจะเป็นการอธิบายความ เพลงเรือหลีกเลี่ยงคำหยาบคายมากกว่าเพลงพื้นบ้านอื่นๆ แต่นิยมใช้คำผวนหรือคำกลอนสองแง่สองง่าม เล่นในเวลากลางคืนหรือกลางวันก็ได้ (อมรา กล้าเจริญ, 2553)

การแสดงรำตง เป็นการแสดงชาวไทยเชื้อสายกะเหรี่ยงโปว์บ้านห้วยหินดำ อำเภอด่านช้าง จังหวัดสุพรรณบุรี เป็นการแสดงประกอบบทเพลงที่เล่าเรื่องราววิถีชีวิตของ ชุมชนบ้านห้วยหินดำ เป็นชุมชนชาวไทยเชื้อสายกะเหรี่ยงโปว์ ที่มีการตั้งถิ่นฐานมานานกว่า 200 ปี เรื่องราวของชุมชนกะเหรี่ยงวัฒนธรรม ประเพณีองสาว ผู้ชมจะได้รับฟังบทเพลงที่เล่าเรื่องราววิถีชีวิตชาวกะเหรี่ยง จากการแสดงรำตง (บ้านห้วยหินดำ, 2556)

จากข้อมูลข้างต้น ทำให้พบว่า ศิลปะการแสดงและการละเล่นทุกประเภทมีในจังหวัดสุพรรณบุรีนั้น มีเอกลักษณ์ที่คล้ายคลึงกันประการหนึ่ง คือ เป็นการร้องเพลงที่เป็นการร้องโต้ตอบกันระหว่างชาย-หญิง และมีจังหวะที่ไม่ซ้ำมากนัก ในการร้องมีการใช้เสียงของเครื่องดนตรีประกอบจังหวะหรือการปรบมือประกอบเท่านั้น การแสดงแต่ละประเภทยังแตกต่างกันที่ รูปแบบคำกลอนที่ใช้ในการแสดงแต่ละประเภทว่าเป็นฉันทลักษณ์แบบใด หรือมีรูปแบบการผูกกลอนแบบใด รวมถึงการร้องเอื้อน ในการขึ้นเพลง-ลงเพลงเท่านั้น ที่แตกต่างกัน ซึ่งพบว่าองค์ประกอบการแสดงส่วนใหญ่นั้นคล้ายคลึงกัน การแสดงหนึ่งประเภทที่นับว่ามีต้นกำเนิดที่จังหวัดสุพรรณบุรีชัดเจน ที่นับเป็นเพลงพื้นบ้านประจำท้องถิ่นของจังหวัดสุพรรณบุรีโดยแท้ ที่มีความเป็นมาที่ยาวนาน มากกว่า 100 ปี ก็คือ “เพลงอีแซว” โดยในช่วงแรกๆ นั้นมีลักษณะเป็นเพลงปฎิพากย์ (เพลงโต้ตอบ) ที่หนุ่มสาวใช้ร้องยั่วเย้า เกี่ยวพาราสิกันอย่างง่ายๆ สั้นๆ กระทั่งเมื่อ 60 -70 ปีที่ผ่านมา จึงได้พัฒนาเป็นเพลงปฎิพากย์ยาวคือมีเนื้อเพลงที่ใช้ร้องในแต่ละครั้งยาวมากขึ้น พร้อมกับมีการดัดแปลงทำนองและลักษณะการร้องรับของลูกคู่ นอกจากนั้นยังได้มีการพัฒนาเสื้อผ้าของผู้แสดง โดยจะมุ่งโจงกระเบนทั้งฝ่ายชายและ

หญิง ส่วนเสื่อนั้นฝ่ายหญิงจะใส่เสื้อแขนสั้นคอกลมหรือ คอเหลี่ยมกว้าง ฝ่ายชายมักจะใส่เสื้อแขนสั้นคอกลม สร้างสรรค์ความสะดุดตาด้วยสี ที่ฉูดฉาดเพื่อดึงดูดใจผู้ชม ด้วยความนิยมในเพลงอีแซวทำให้สามารถแสดงได้เกือบทุกสถานที่และทุกโอกาสเพียงแต่ จะไม่มีการแสดงในงานแต่งงานเท่านั้น เพลงอีแซว มีจะดำเนินการแสดงโดยมีเนื้อหาเรียงลำดับ เริ่มต้นด้วยบทไหว้ครู บทเกริ่น บทประ และจบท้ายด้วยบทจาก หรือบทลา ในการแสดง พ่อเพลงและแม่เพลงเริ่มต้นจากบทไหว้ครู ฝ่ายชายจะร้องบทปლობ จากนั้นฝ่ายหญิงก็จะร้องบท รับแขก ผู้ชายจึงเริ่มการเกี่ยวพาราตี ผู้หญิงอาจจะปะทะอารมณ์ หรือเล่นตัว ฝ่ายชายจึงว่าบทยอด ฝ่ายหญิงจึงที่ไม่รับรัก และขอให้ฝ่ายชายมาสู่ขอตนจบด้วยฝ่ายชายขอพาหนี เมื่อหนีแล้วก็ไปบวชหมกขมไม้ มีลำดับการเล่น ดังนี้ ("Welcome to Supanbori เพลงพื้นบ้าน," 2556)

1. บทไหว้ครู เป็นการกราบไว้สิ่งศักดิ์สิทธิ์ทั้งหลายทั้งปวง ผู้มีพระคุณ ทั้ง พระรัตนไตร เทวดา ภูตผี พ่อแม่ ครูอาจารย์ และครูเพลง (ครูเพลงของอีแซวจะมีสองแบบ คือ ครูเพลงที่เป็นจิตวิญญาณ เช่น พระนารายณ์ ฤๅษี และครูเพลงที่เป็นคน ได้แก่ คนที่สอนเพลงแก่ผู้ร้อง นอกจากครูเพลงทั้งสองแบบแล้ว ก็มี “ครู พักลักจำ” ซึ่งหมายถึงครูที่ผู้ร้องไม่ได้ไปฝากตัวเป็นศิษย์ แต่ได้ แอบจดจำเพลงหรือลีลา) โดยการร้องบทไหว้ครูจะต้องนั่งกับพื้น และมีพานก้านล พานไหว้ครู ถือไว้หรือวางไว้ข้างหน้า ขณะร้อง โดยพ่อเพลงจะเริ่มร้องก่อน ตามด้วยแม่เพลง
2. บทเกริ่น เป็นบทร้องของฝ่ายชายและฝ่ายหญิง ก่อนที่จะออกมาพบกัน ตามเหตุการณ์ที่สมมุติไว้ บทเกริ่นเริ่มต้นภายหลังจาก บทไหว้ครูจบลง ผู้แสดงทั้งหมดจะลุกขึ้นยืนร้อง “เพลงออกตัว” มีเนื้อหาหักท่ายกัน แนะนำตัว ฝากตัวกับผู้ชม ตามด้วย “เพลง แต่งตัว” หากสมมุติเหตุการณ์เป็นการชักชวนกันไปเที่ยวบ้าน สาวๆ พอมมาถึงบ้านฝ่ายหญิงแล้วจะร้อง “เพลงปლობ” ซึ่งเป็น เพลงที่ชักชวนให้ฝ่ายหญิงออกมาร้องเพลงโต้ตอบกัน
3. เพลงประ หมายถึงการร้องปะทะคารมกันของฝ่ายชายและหญิง ทั้งสองฝ่ายโต้ตอบกันไปมา เพลงประของวงอีแซวมีหลายแบบ ได้แก่ แนวรัก (การเกี่ยว พาราตี) แนวประลอง (การทดสอบฝีปากหรือทดสอบภูมิปัญญา) และแนวเพลงเรื่อง (ดำเนินเรื่องราวตามเรื่อง ของ นิทาน นิยาย หรือวรรณกรรม)
4. บทจากหรือบทลา เพลงที่ใช้ร้องเพื่อแสดงความอาลัยกับคู่ร้อง กล่าวอำลาผู้ชม หรือเจ้าภาพผู้ว่าจ้างให้มาแสดงเนื่องจากใกล้หมดเวลาในการเล่นแล้ว
5. การอวยพร เป็นการร้องขอบคุณผู้จ้าง ผู้ชม และผู้ร่วมแสดง รวมทั้งขอบคุณผู้ให้รางวัล

จากความนิยมในเพลงอีแซว ทำให้เกิดแม่เพลงอีแซวที่เป็นตำนาน คือ ขวัญจิต ศรีประจันต์ ที่นับเป็นตำนานของแม่เพลงอีแซวที่ได้รับรางวัลศิลปินแห่งชาติในปี 2539 แม่ขวัญจิต มีชื่อจริงว่า เกลียว เสรีจิจ เกิดเมื่อ 3 สิงหาคม 2490 ที่ ต.วงน้ำซบ อ.ศรีประจันต์ จ.สุพรรณบุรี เป็นธิดาของ

นายอั้ง และนางปลัด เสรีจกจ มีพี่น้อง 3 คน ขวัญจิต ศรีประจันต์ สนใจเพลงพื้นบ้านมาตั้งแต่อายุ 15 ปี และแม่เชื้อสายทางพ่อจะมีญาติเป็นพ่อเพลงที่มีชื่อเสียงของสุพรรณบุรี แต่พ่อก็ไม่สนับสนุนให้เป็นแม่เพลงพื้นบ้านด้วยเกรงว่าความเป็นสาวรุ่นจะทำให้เกิดปัญหาเรื่องชู้สาวตามมา แต่กลับสนับสนุนลูกสาวอีกคนหนึ่งที่อยู่ยังน้อยให้ไปฝึกหัดเพลงพื้นบ้านกับพ่อเพลงไสว วงษ์งามแทน ความสนใจเพลงพื้นบ้าน ทำให้ขวัญจิตติดตามดูการร้องเพลงอีแซวของแม่เพลงบัวผัน จันทร์ศรี (ศิลปินแห่งชาติ พ.ศ. 2533) เป็นประจำและต่อมาได้มีโอกาสไปดูแลน้องสาวที่อยู่กับครูไสว จึงได้เรียนรู้การเล่นเพลงอีแซวแบบครูพักลักจำจนท่องเนื้อเพลงได้หลากหลาย ทั้งลีลาเพลงแนวผู้ชายของครูไสวและเพลงแนวผู้หญิงของ ครูบัวผัน ขวัญจิต เป็นคนที่ชอบอ่านหนังสือ และวรรณคดีเก่าๆของไทยอ่านแล้วก็นำเนื้อหานั้นมาแต่งเป็นเพลงอีแซว ร้องเล่นจนเกิดความแตกฉานซึ่งต่อมาได้ขอครูไสว แสดงบ้างแม่ในระยะแรกๆครูไสวจะยังไม่อนุญาต แต่ในเวลาต่อมาเมื่อได้เห็นความอดทน ความตั้งใจจริง จึงอนุญาตให้แสดงความสามารถ และด้วยพลังเสียงที่กังวานมีไหวพริบ ปฏิภาณ เฉลียวฉลาดในการว่าเพลง ทำให้เป็นที่ชื่นชอบของนักฟังเพลงอีแซวยิ่งนัก ขวัญจิต ได้ตระเวนเล่นเพลงอีแซวอยู่กับวงพื้นบ้านอีกหลายวงเรียนรู้และเพิ่มพูนประสบการณ์จากพ่อเพลง แม่เพลงอีกหลายคนและเริ่มแสดงเพลงอีแซวในต่างจังหวัด และในกรุงเทพมหานคร ในงานสังคีตศาลา หรืองานสงกรานต์ที่ท้องสนามหลวงเป็นประจำ ทำให้มีความแตกฉานในเรื่องเพลงอีแซวมากยิ่งขึ้น สามารถเขียนเพลงเอง เพื่อใช้ในการแสดงและโต้ตอบเพลงสดๆ กับพ่อเพลงได้อย่างคมคายเป็นที่ชื่นชอบของผู้ชม หลังจากเล่นเพลงอีแซวจนมีชื่อเสียงแล้วขวัญจิต ได้สมัครเป็นนักร้องลูกทุ่งโดยเริ่มอยู่กับวงดนตรีลูกทุ่งคนจำรัส สุวคนธ์(น้อย) และวงไวพจน์ เพชรสุพรรณ โดยได้บันทึกแผ่นเสียงเพลงแรกชื่อเพลง เปื่อสมบัติ งานเพลงของครู จิว พิจิตร เมื่อ ปี 2510 ทำให้เริ่มมีชื่อเสียงจากเพลงลูกทุ่งจากเพลง “เปื่อสมบัติ” , “ลาน้องไปเวียดนาม” , “ลาโคราช” , “ขวัญใจโซเฟอร์” , “เกลียดคนหน้าทน” , “ขวัญใจคนจน” “แม่ครัวตัวอย่าง” และ “แหลมตะลุมพุก” จากนั้นได้แต่งเพลงเองได้แก่ “กับข้าวเพชรฆาต” , “น้ำตาดอกคำใต้” , “สาวสุพรรณ” ซึ่งเป็นเพลงที่สร้างชื่อเสียงให้เป็นอย่างมาก ต่อมาจึงได้ตั้งวงดนตรีของตนเอง ชื่อวงขวัญจิต ศรีประจันต์ เป็นวงดนตรีที่นำระบบแสง สี เสียง ที่นำตื่นตาตื่นใจมาใช้ประกอบการแสดงนำเพลงอีแซวมาผสมผสานกับการแสดง เผยแพร่สู่ผู้ฟังทั่วประเทศจนเป็นที่รู้จักกันอย่างเป็นอย่างดี แต่เมื่อพ.ศ. 2516 ขวัญจิต ยุติวงดนตรีลูกทุ่งแล้วกลับไปฟื้นฟูเพลงอีแซวที่ จ.สุพรรณบุรี อุทิศชีวิตในการอนุรักษ์ฟื้นฟู เผยแพร่และถ่ายทอดเพลงอีแซว ให้กับลูกศิษย์และผู้สนใจมาโดยตลอดจนถึงปัจจุบัน ได้ใช้ความรู้ความสามารถช่วยเหลือสถาบันการศึกษาและหน่วยงานราชการในการเป็นวิทยากรสาธิต รับแขกบ้านแขกเมืองด้วยการแสดงพื้นบ้านติดต่อกันมาอย่างยาวนานจนถึงปัจจุบัน ("Welcome to Supanbori เพลงพื้นบ้าน," 2556)

2.9 ข้อมูลสถานที่ท่องเที่ยวที่มีการใช้การแสดงในการส่งเสริมการท่องเที่ยว

สถานที่ท่องเที่ยวมีมากมายหลายรูปแบบ สถานที่ท่องเที่ยวในประเทศไทยมีการจัดการให้เป็นระบบและพัฒนาตลอดเวลา เพื่อรองรับนักท่องเที่ยวที่มาจากทั่วประเทศ รวมไปถึงทั่วโลก จึงเกิดการจัดการเพื่อให้ความหลากหลายทั้งการจัดกิจกรรม จัดการแสดง จัดโปรโมชั่น สินค้าต่างๆ รวมถึงจัดการประชาสัมพันธ์มากมายหลายช่องทาง ให้เข้ากับสมัยปัจจุบัน ที่มีการสื่อสารแบบไร้ดินแดน โดยผู้วิจัยพบว่ามีสถานที่ท่องเที่ยวในประเทศไทยหลายแห่งที่มีแนวคิดในการนำศิลปะการแสดงของไทยมาใช้ในการส่งเสริมการท่องเที่ยว ซึ่งมีในหลายรูปแบบ และประสบความสำเร็จสามารถช่วยดึงดูดนักท่องเที่ยวได้เป็นอย่างดี ผู้วิจัยได้รวบรวมข้อมูลที่มีการโพสต์โดยนักท่องเที่ยวในเว็บไซต์ต่างๆ โดยจะยกมาเป็นตัวอย่าง ดังนี้

1.1 ตลาดน้ำคลองสระบัว จังหวัดพระนครศรีอยุธยา

จังหวัดพระนครศรีอยุธยาถือเป็นจังหวัดที่เป็นที่นิยมของนักท่องเที่ยวเพราะตั้งอยู่ไม่ไกลกรุงเทพฯ สามารถเดินทางไปได้ง่าย เป็นเมืองแห่งประวัติศาสตร์ที่มีสถานที่สวยงามและมีคุณค่าทางประวัติศาสตร์อย่างมาก ซึ่งในปัจจุบันมีการพัฒนาสถานที่ท่องเที่ยวเพื่อรองรับนักท่องเที่ยวและพัฒนากการท่องเที่ยวของจังหวัดอยุธยา โดยเฉพาะตลาดน้ำคลองสระบัวที่ปัจจุบันมีนักท่องเที่ยวไปเยือนอย่างไม่ขาดสาย โดยผู้วิจัยรวบรวมข้อมูล การประชาสัมพันธ์และความคิดเห็นจากนักท่องเที่ยวที่บอกเล่าเรื่องราวเกี่ยวกับตลาดน้ำคลองสวนใน เว็บไซต์ (Folktravel, 2556) ดังนี้

“ตลาดน้ำคลองสระบัว ตั้งอยู่ไม่ไกลจากกรุงเทพฯ ภายในตลาดมีบรรยากาศแบบอยุธยาแท้ๆ แบบดั้งเดิม มีการเก็บค่าเข้าชม ผู้ใหญ่ 50 บาท เด็ก 25 บาท มีเครื่องดื่มให้ฟรีเข้ามาด้านในกัน สำหรับที่นั่งทานข้าวจะอยู่ริมน้ำ ทางเดินและโต๊ะทำจากไม้ไผ่ หลังคามุงจาก ส่วนร้านอาหารก็จะอยู่ในวงรอบนอกที่กินข้าวอีกที ถ้ามาถึงเร็วแนะนำให้หาที่นั่งตรงเวทีการแสดงจะได้ชมกันชัดๆ

การแสดง “เวทีละครพื้นบ้าน” พร้อมการขับเสภามีให้ชมวันละ 5 รอบ ดังต่อไปนี้

วันเสาร์ วันอาทิตย์

รอบที่ 1 : 11.00 น. รอบที่ 1 : 11.00 น.

รอบที่ 2 : 12.00 น. รอบที่ 2 : 12.00 น.

รอบที่ 3 : 13.30 น. รอบที่ 3 : 13.30 น.

รอบที่ 4 : 15.00 น. รอบที่ 4 : 15.00 น.

รอบที่ 5 : 16.30 น. รอบที่ 5 : 16.30 น.

ในระหว่างที่ละครยังไม่ถึงรอบการแสดงก็มีดนตรีไทยมาเล่นให้ฟังกันสดๆ เวทีละครพื้นบ้านร้านอาหารที่เปิดขายมีหลายร้านมากครับ หลากหลายกันไป ข้าวเหนียว ส้มตำ ไก่ย่าง ก๋วยเตี๋ยว หมูสัเต๊ะ ขนมไทย ฯลฯ มีหมด สำหรับเครื่องดื่มมีแจกฟรีเป็นน้ำอัดลมแก้วเล็ก หยิบได้เรื่อยๆ เมื่อถึงเวลา

แสดง ในครั้งนี้เป็นการแสดงเวทีละครพื้นบ้าน ถือว่าเป็นไฮไลท์ของตลาดคลองสระบัว เรื่องปลาบู่ทอง แสดงที่กลางน้ำ บทละครมีการดัดแปลงไปบ้างเพื่อให้สนุกมากขึ้น นักแสดงทุกคนแสดงเต็มที่ แต่งตัวกันอย่างเต็มที่ เต็ม 10 ผมให้ 10 เลย ส่วนความสนุก การดำเนินเรื่องก็ทำได้ดีมากเช่นเดียวกัน เรียกเสียงหัวเราะได้เรื่อยๆ”

ภาพที่ 2 การแสดงศิลปะการแสดงของไทยกลางน้ำ ณ ตลาดคลองสระบัว
ที่มา www.folktravel.com

ภาพที่ 3 การแสดงละครพื้นบ้าน เรื่อง ปลาบู่ทอง ณ ตลาดคลองสระบัว
ที่มา www.folktravel.com

ข้อมูลจาก กระทรวงการท่องเที่ยวและกีฬา (สำนักงานการท่องเที่ยวและกีฬาจังหวัดพระนครศรีอยุธยา, 2556)

ตลาดน้ำคลองสระบัวตั้งอยู่ในจังหวัดพระนครศรีอยุธยาตลาดตั้งอยู่ท่ามกลางธรรมชาติของต้นไม้และผืนหญ้า เมื่อได้ผ่านเข้าไปก็ยิ่งเห็นถึงความแปลกแตกต่างจากตลาดน้ำทั่วไปที่ได้พบมา เพราะที่ตลาดน้ำคลองสระบัวถูกเนรมิตขึ้นมาให้อยู่ท่ามกลางความสดเขียวของเรียวยาวข้าวกลางท้องทุ่งนาของเมืองอยุธยาจริง ๆ แค่เส้นทางที่ใช้เดินเข้าสู่ตลาดก็ทำให้รู้สึกได้ถึงความต่างกับตลาดน้ำ

ตลาดโบราณ หลาย ๆ แห่ง เน้นการตกแต่งด้วยของง่าย ๆ ที่ใช้อยู่ในชีวิตประจำวันของเกษตรกรเช่น อุปกรณ์หาปลา ปิ่นโต หม้อดินเผา เป็นเรือไม้ หลังคาจากมุงแฝก ขนาดใหญ่หลายหลัง นอกจากจะเป็นตลาดที่ขายสินค้าพวกอาหาร ผัก ผลไม้ แล้วยังมีการแสดงที่ใช้ท้องถิ่น และพื้นน้ำเป็นเวทีนักแสดง ออกมาจากทุกทิศทุกทางสวยงามอลังการ สิ่งที่น่าสนใจในตลาดน้ำคลองสระบัว สัมผัสบรรยากาศของวิถีไทย เพียงย่างก้าวที่เราได้เข้ามาในตลาดน้ำคลองสระบัว ในส่วนของบริเวณทางเข้า เราจะได้สัมผัสกับทุ่งนาเขียวขจีซึ่งบ่งบอกถึงความสมบูรณ์ของเมืองอยุธยา แต่ครั้งเก่าก่อน ซึ่งเปรียบเสมือนเป็นอู่ข้าวอู่น้ำของไทย นอกจากนี้ยังบ้านเรือนไทยในสมัยก่อนประดับประดาด้วยช่างของง่ายของง่าย ๆ ที่ใช้อยู่ในชีวิตประจำวันของเกษตรกร เช่น อุปกรณ์หาปลา หม้อดินเผาที่จำลองมาให้เข้า ธรรมชาติอันบริสุทธิ์ นอกจากนี้หากเดินไปยังอีกฝั่งหนึ่งของตลาดน้ำ ก็将与กับสระบัวขนาดใหญ่พร้อมดอกบัวที่กำลังบานชูช่อสวยงามทอดสายตาให้นักท่องเที่ยวได้เข้ามาเยี่ยมชม และดาราดเด่นแห่งท้องนาคงไม่พ้นเจ้าทุยที่นอนเกลือกกลิ้งโคลน เป็นบรรยากาศของวิถีชีวิตและธรรมชาติ ที่หาชมได้ยากในเมืองใหญ่ชมบรรยากาศเลือกชิมของกินอร่อยนอกจากสัมผัสบรรยากาศแบบพื้นบ้านแล้ว ที่ตลาดน้ำคลองสระบัว ยังมีอาหารพื้นบ้านทั้งคาวหวานให้เราเลือกชิมมากมาย ไม่ว่าจะเป็นขนมจีนมะตะบะ ยำต่าง หมูสะเต๊ะลูกชิ้น ขนมถ้วย ปอเปี๊ยะ เป็นต้น การซื้ออาหารรับประทานก็จะต้องมีการแลกคูปองด้วย ส่วนการแสดงที่เปิดให้ชมที่ตลาดน้ำคลองสระบัว เป็นการแสดงที่ให้นักท่องเที่ยวเข้าชมฟรี โดยเป็นการตั้งตงามและตระการตา โดยเนรมิตฉากกลางทุ่งนาและเวทีกองน้ำ ซึ่งดูแปลกตากว่าที่อื่น มีทั้งการแสดงวรรณคดีไทย และการแสดงพื้นบ้านต่างๆมีให้ชมทั้งหมด 4 รอบด้วยกัน คือ รอบที่ 1 : 12.00 น. , รอบที่ 2 : 14.00 น. ,รอบที่ 3 : 15.30 น. ,รอบที่ 4: 17.00 น. การแสดงแต่ละรอบแสดงไม่ซ้ำกันใช้เวลาในการแสดงรอบละครึ่งชั่วโมง

ภาพที่ 4 ตัวอย่างการแสดงศิลปวัฒนธรรมไทย ณ เวทีกองน้ำ ตลาดน้ำคลองสระบัว

ที่มา <http://ayutthaya.mots.go.th>

ภาพที่ 5 การแสดงศิลปวัฒนธรรมไทย บนเวทีกลางน้ำที่น่าประทับใจไม่เหมือนที่ใดภายในตลาดน้ำคลองสระบัว

ที่มา <http://ayutthaya.mots.go.th>

1.2 ภูเก็ตแฟนตาซี

สถานที่ท่องเที่ยวที่เป็นที่นิยมของทั้งชาวไทยและชาวต่างชาติ เป็นที่รู้จักของนักท่องเที่ยวทั่วไปที่เดินทางมาจังหวัดภูเก็ต กล่าวได้ว่าเป็นการแสดงที่ยิ่งใหญ่ตระการตา แสดงความเป็นชาติไทย ผ่านการแสดงที่ยิ่งใหญ่น่าประทับใจ โดยผู้วิจัยได้รวบรวมข้อมูลจากเว็บไซต์ต่างๆ ที่เกี่ยวข้องกับการแสดงและความคิดเห็นของผู้ที่ได้เดินทางไปท่องเที่ยว ข้อมูลจาก (ภูเก็ตแฟนตาซี, 2556) ดังนี้

“Phuket Fantasea Show เป็นการแสดง “มหัศจรรย์กมลา” เป็นการแสดงศิลปวัฒนธรรมไทยผสมผสานเทคนิคพิเศษระดับโลก สโตร์ลาสเวกัส และเพิ่มความอลังการมากกว่าเดิมมีฉากที่ยิ่งใหญ่ 2 ฉาก คือ ฉากบวงสรวง ฉากเปิดตัวเจ้าชายกมลปฐุมบทแห่งตำนาน สอดประสานลีลาท่าเต้นพร้อม แสง สี ตื่นตาตื่นใจสะกดผู้คนตั้งต้องมนต์ตรา และโลดเล่นไปในโลกแห่งจินตมายา ของความมหัศจรรย์ในศิลปวัฒนธรรมไทยอันทรงคุณค่า บนเวทีระดับโลกและฉากกินรีที่เพิ่มความวิจิตรบรรจงของลีลาการรำรำ ที่อ่อนช้อยของเหล่านางกินรี โดยมีการทุ่มทุนสร้างในการเนรมิตเวที ให้กลายเป็นโลกแห่งวรรณคดี สร้างอรรถรสในการรับชมให้เสมือนหนึ่งอยู่ ณ ริมสระอนาคต แห่งป่าหิมพานต์ ดินแดนอันสวยงาม ร่ายล้อมด้วยดอกบัวขนาดมหึมา และดอกไม้ พันธุ์ไม้นานาชาติ เพิ่มความอลังการด้วย แสง เสียง เลเซอร์ล้ำยุคอย่างครบครันเพื่อให้ผู้ชมมีโอกาสที่จะได้สัมผัสการแสดงที่น่าประทับใจไม่รู้ลืมได้ที่ “ภูเก็ตแฟนตาซี”

การแสดงประกอบด้วย

- การแสดงประเพณีและวัฒนธรรมไทยประยุกต์
- เทคนิคเมจิกอิลลูชั่นส์
- การแสดงกายกรรม
- การแสดงคาราวานช้าง
- เทคนิคการแสดงระเบิดเพลิง

- การแสดงสดต้นท์ผาดโผน
- การแสดงเหินเวหา
- ระบบ 4 มิติพิศวง
- เทคนิคสเปเชียลเอฟเฟก

นอกจากนี้ยังมีการการรูปแบบในการชมการแสดงโดยมีการจัดรถรับส่ง และบริการอาหารค่ำให้กับนักท่องเที่ยวอีกด้วย”

บัตรเข้าชมโชว์ราคาพิเศษ ส่วนรองที่นั่งใต้ที่ โทร. 08-6951-1117				
อัตราค่าบริการ				
ประเภทบัตรเข้าชม	ผู้ใหญ่		เด็กอายุ 4 - 12 ขวบ	
	ไทย	ต่างชาติ	ไทย	ต่างชาติ
โชว์อย่างเดียว	1,XXX	1,XXX	1,XXX	1,XXX
โชว์ + รถรับส่ง	1,XXX	1,XXX	1,XXX	1,XXX
โชว์ + อาหารค่ำ	1,XXX	1,XXX	1,XXX	1,XXX
โชว์ + อาหารค่ำ + รถรับส่ง	1,XXX	1,XXX	1,XXX	1,XXX
อัฟเกรดที่นั่ง GOLD SEAT	250	250	250	250
อาหารค่ำ (บุฟเฟต์)	800	800	600	600
****เด็กหมายถึง อายุ 4 - 12 ปี และ/หรือมีความสูงไม่เกิน 140 ซม. สำหรับเด็กเล็กที่มีความสูงไม่เกิน 100 ซม. หรือมีอายุต่ำกว่า 4 ปี สามารถเข้าไปชมการแสดงได้โดยไม่ต้องเสียค่าบริการชมการแสดง และ/หรืออาหารค่ำ (บุฟเฟต์)				
เปิดบริการทุกวัน ยกเว้นวันหยุดเทศกาล เวลาเปิดทำการ 17.30 - 23.30 น.				
การแสดง	อาหารค่ำ (บุฟเฟต์)			
รอบปกติเวลา 21.00 - 22.15 น.	18.00 - 20.30 น.			
*เพิ่มรอบพิเศษ 1 เวลา 19.00 - 20.15 น.	20.30 - 22.00 น.			
*เพิ่มรอบพิเศษ 2 เวลา 17.00 - 18.15 น.	18.30 - 22.00 น.			

ภาพที่ 6 ภาพตารางแสดงรายละเอียดประเภทบัตรเข้าชมอัตราค่าเข้าชมและรอบการแสดง

ที่มา <http://www.ภูเก็ตแฟนตาซี.com>

ข้อมูลความคิดเห็นและประชาสัมพันธ์เกี่ยวกับ ภูเก็ตแฟนตาซีโชว์ จากเว็บไซต์(บริษัทภูเก็ตไฟว์สตาร์, 2556)

“มีคนกล่าวไว้ว่า มาภูเก็ตไม่ได้ดูภูเก็ตแฟนตาซี แสดงว่ายังไม่มาถึงภูเก็ต ถ้าจะบอกว่า ภูเก็ตแฟนตาซีเป็นหนึ่งในสิ่งมหัศจรรย์แห่งหนึ่งของเมืองไทยก็คงจะไม่ผิดนัก เพราะหากใครได้มาชมการแสดงแล้วต่างก็ตอบเป็นเสียงเดียวกันว่า "สุดยอด การแสดงที่ยิ่งใหญ่" คู่คุณค่ากับค่านั่งชมที่ต้องจ่ายค่าบัตรราคาเป็นพัน หลายคนบอกว่า ในชีวิตนี้ยังไม่เคยเห็นการแสดงครั้งใด ที่ยิ่งใหญ่เช่นนี้มาก่อน และน่าแปลกไปอีกก็คือเป็นการแสดงเรื่องราวที่แสดงถึงขนบธรรมเนียมประเพณีไทย และเรื่องในวรรณคดี ที่ หลายคนได้ลิ้มเรื่องราวต่างๆนี้ไปหมดแล้ว ฟังเรื่องทีแสดงแล้วเชื่อว่าคนไทยหลายคน คงนึกเบื่อ เพราะรู้ๆกันอยู่ แต่ภูเก็ตแฟนตาซีได้วางเรื่องราวที่กระชกกลมกลืน ใช้นักแสดงที่ฝึกฝนมาเป็นอย่างดี นำสัตว์ต่างๆมาเข้าฉาก และนำเทคนิคที่ทันสมัยมาใช้ รวมทั้งมีการจัดระบบแสงสีที่เข้ากันได้เป็นอย่างดี จึงทำให้เป็นความอลังการ ที่สะกดผู้ ชมได้ตลอดการแสดง”

ข้อมูลความคิดเห็นและประชาสัมพันธ์เกี่ยวกับ ภูเก็ตแฟนตาซีโชว์ จากเว็บไซต์

(PhuketAndamanTravel & Tour, 2556)

“ภูเก็ตแฟนตาซี ตั้งอยู่บริเวณหาดกมลา เป็นแหล่งบันเทิงยามราตรี ที่มีการนำเสนอ ศิลปวัฒนธรรมไทย ด้วยเทคโนโลยีขั้นสูง ภายในบริเวณมีร้านอาหาร ร้านขายของที่ระลึกและ หัตถกรรมไทยต่างๆ ห้องเกมส์ แต่ละอาคารจะได้รับการออกแบบเป็นอาคารทรงไทยประยุกต์ ลักษณะต่าง ๆ โดยดึงเอาจุดเด่นของแต่ละภาคมาใช้ และตกแต่งโดยใช้แสงสีต่าง ๆ ดึงดงามตระการ ตา ในส่วนของการแสดงสร้างสรรค์ขึ้นจากสุดยอดเทคโนโลยีบันเทิงสไตล์ลาสเวกัสรวมกับแนวคิดการ ออกแบบของผู้เชี่ยวชาญระดับโลก และเมืองไทย โดยผสมผสานศิลปะการแสดง 9 มโนทัศน์ อาทิ ศิลปวัฒนธรรมไทย การแสดงอิลลูชั่น มิติมายากลลวงตาอันยิ่งใหญ่ ระบบ 4 มิติพิศวง พร้อมกั นักแสดงนับ 100 ชีวิต พร้อมช้างอีก 44 เชือก และสัตว์อื่นๆ นานาชนิด สิ่งที่ไม่ควรพลาดชมคือ การ แสดงจินตมยา ในวังไอยรา เป็นการนำเอกลักษณ์ของไทยทั้งด้านวรรณคดี วิถีชีวิต ศิลปวัฒนธรรม ขนบธรรมเนียม มาผสมผสาน และนำเสนอผ่านตัวเอกคือเจ้าชายกมลา และช้างคู่บารมี ไอยรา โดยใช้เทคนิคพิเศษเข้ามาช่วย ค้นการแสดงด้วยบัลเล่ต์กลางเวหา มายากล นำเสนอโดยนักแสดงที่แสดง เป็นอินจันแฝดสยามคู่แรกของโลก และพลาดไม่ได้กับ "การเสกช้างให้ปรากฏและหายวับไปกับตา" ต่อหน้าผู้ชมนับพัน เปิดให้บริการเวลา 17.30-23.30 น. การแสดงเริ่มเวลา 21.00 น. (งดการแสดง วันพฤหัสบดี)”

ภาพที่ 7 ภาพการแสดงจากภูเก็ตแฟนตาซี

ที่มา <http://www.phuketandamantravel.com>

ไม่แม้แต่ในประเทศไทยเท่านั้นที่มีการดึงดูดนักท่องเที่ยวด้วยศิลปะการแสดงที่ประสบความสำเร็จ กระทั่งประเทศมหาอำนาจอย่าง สหรัฐอเมริกา อย่าง นครนิวยอร์ก (New York) มหานครที่ได้ชื่อว่าเป็นศูนย์กลางของความศิวิไลซ์ หากมีโอกาสได้เดินทางไปเยือนจะต้องประทับใจไม่รู้ลืมอย่างแน่นอน โดยเฉพาะกับสถานที่ท่องเที่ยวที่ควรไป ที่ไม่ควรพลาดในการไปสัมผัสด้วยตัวเอง ทั้งนี้ผู้วิจัยได้หาข้อมูลจากเว็บไซต์ (กระปุกดอทคอม, 2556) ที่ได้รวบรวมเอา 10 สถานที่เจ๋ง ๆ ในนิวยอร์กที่ควรไป ซึ่งอันดับหนึ่งในสิบสถานที่ ที่แนะนำให้ไปเที่ยว คือ บรอดเวย์ (Broadway) โดยมีคำอธิบายไว้ดังนี้

“ไม่ต้องสงสัยเลยว่า บรอดเวย์ เป็นหนึ่งในไฮไลท์สำคัญที่ไม่ควรพลาดหากมานิวยอร์ก สถานที่ที่มีชื่อเสียงในด้านของโรงละครต่าง ๆ มากมายมารวมกันอยู่ที่นี่ และนี่ก็เป็นที่มาของชื่อ ถนนบรอดเวย์ หากคุณตั้งใจที่จะมาดูการแสดงละครเวทีหรือศิลปะการแสดงต่าง ๆ และไม่ต้องการพลาดที่นั่งแถวหน้า มุมดี ๆ บอกได้เลยว่า ต้องจองที่ล่วงหน้าไว้ก่อนนะ ไม่งั้นพลาดแน่นอน หรือหากคุณพลาดจริง ๆ ก็ไม่ต้องกังวลใจ ที่บรอดเวย์ยังมีอะไรให้คุณทำอีกเยอะ เช่น ออกไปโปรยเงินเล่นซ้อปปีงที่ ฟิฟท์ อเวนิว (5th Avenue) พร้อมชมความงามของ โบสถ์ทรินิตี้ อันเลื่องชื่อ และแน่นอนที่สุด ไม่ควรพลาดที่จะมุ่งไปที่ ไทม์ สแควร์ สถานที่ ๆ คุณจะสัมผัสกับบรรยากาศความเป็นนิวยอร์กอย่างแท้จริง”

จากคำเชิญชวนในการท่องเที่ยวเพื่อไปชมความยิ่งใหญ่และมีชื่อเสียงของละครบรอดเวย์ ผู้วิจัยจึงได้หาความหมายของละครบรอดเวย์ ที่ยิ่งใหญ่ที่สามารถดึงดูดนักท่องเที่ยวจากทั่วโลกให้เดินทางไปเยือน จากอดีตจนถึงปัจจุบันได้ (สารานุกรมเสรี, 2556)

“ความหมายของละครบรอดเวย์ (อังกฤษ: Broadway theatre) มีชื่อเสียงทางด้านของศิลปะการละครเวที มีเอกลักษณ์ของละครอเมริกันอย่างที่เป็นที่นิยมกันเรียกกันว่าละครเพลง มีองค์ประกอบรูปแบบการแสดง เพลงและการเต้นรำในลักษณะต่างๆ ที่กำหนดไว้อย่างตายตัวไม่ว่าจะมีการแสดงสักกี่รอบก็ตาม โดย บรอดเวย์ เป็นชื่อของถนนสายหนึ่งในเมืองนิวยอร์ก ประเทศสหรัฐอเมริกาและวงการภาพยนตร์ก็มักจะนำเรื่องราวจากละครเพลงมาทำเป็นภาพยนตร์และส่วนมากจะประสบความสำเร็จได้รางวัลอยู่เสมอ เช่น เรื่อง West Side Story, The Sound of Music, South Pacific, The King and I, และ Chicago เป็นต้น

ละครเพลงบรอดเวย์ แต่ละเรื่องมักได้รับความนิยมยาวนานมาก ตัวอย่าง เมื่อวันที่ 9 มกราคมปีนี้เอง ที่สถิติบันทึกว่า ละครเพลงเรื่อง The Phantom Of Opera ได้ทำการแสดงยาวนานที่สุด จำนวน 7,486 รอบ ณ โรงละครมาเจสติก และหลายเรื่องได้รับรางวัลโทนี่ ซึ่งเป็นมาตรฐานดีที่สุดในวงการบรอดเวย์”

อีกหนึ่งคำวิจารณ์จากผู้ที่ได้มีประสบการณ์ได้ไปท่องเที่ยวเพื่อชมละครที่มีชื่อเสียงอย่าง บรอดเวย์ จากเว็บไซต์ (ว้อยซ์ ออฟ อเมริกา, 2557) ได้อธิบายถึงการชมการแสดงระดับโลก ไว้ดังนี้

“คุณรัตนภรณ์ สุวคนธ์ ผู้สื่อข่าวพิเศษของวีโอเอ มีโอกาสได้เดินทางไปเที่ยวนครนิวยอร์ก และได้เข้าชมละครบรอดเวย์ และนำประสบการณ์มาถ่ายทอด เล่าสู่กันฟัง บรอดเวย์ คือชื่อของถนนสายหนึ่งในเมืองนิวยอร์ก ประเทศสหรัฐอเมริกา ที่มีโรงละครตั้งอยู่มากมาย และเป็นที่ตั้งซึ่งนักท่องเที่ยวใฝ่ฝันอยากจะมาชม ละครบรอดเวย์ มีองค์ประกอบของความเป็นละครเพลง ที่มีรูปแบบการแสดง เพลง และการเต้นรำในลักษณะต่างๆลักษณะของละคร บรอดเวย์ เน้นหนักที่ด้านเนื้อเรื่อง รวมไปถึงบทร้อง ที่มุ่งหวังให้คนดูเกิดความบันเทิง จึงมีมุขตลกสอดแทรกอยู่เสมอ ส่วนดาราหรือนักแสดงนั้น ก็มีความสามารถทั้งการร้องเพลงและเต้นรำ ฉากต่างๆ นั้นเล่าก็อลังการณ ส่วนเครื่องแต่งกายก็ดูแล้วสวยสดงดงามน่าตื่นตาตื่นใจเหลือเกิน จึงไม่น่าแปลกใจว่า ทำไม ละครบรอดเวย์หลายต่อหลายเรื่อง จึงประสบความสำเร็จ เล่นต่อเนื่องเป็นเวลาหลายๆปี เช่น The King and I แสดงไปทั้งหมด 1246 รอบ หรือ The Phantom of the Opera เมื่อสองปีที่แล้วถูกบันทึกว่า แสดงได้ยาวนานที่สุดถึง 7486 รอบ แม้ในวงการภาพยนตร์ ก็มักจะนำเรื่องราวจากละครเพลง บรอดเวย์ไปสร้างเป็นภาพยนตร์ เช่น West Side Story The Sound of Music The Phantom of the Opera และ Chicago เมื่อคุณรัตนภรณ์มีโอกาสไปนิวยอร์ก ก็ไม่รอช้าที่จะไปชมละครเพลงเรื่อง ชิคาโก้ ที่เปิดการแสดงอยู่ที่โรงละคร Ambassador มากกว่าสิบปีแล้ว โรงละครที่นี้ไม่ใหญ่มาก มีผู้ชมเต็มเกือบจะทุกที่นั่ง ราคาค่าเข้าชมคือ 111 เหรียญ แต่คุณสามารถหาบัตรลด 50% ได้จากเว็บไซต์ BroadwayBox.com ที่ผ่านมา มีนักแสดงที่มีชื่อเสียงเคยมาร่วมแสดงในละครเพลงเรื่อง ชิคาโก้หลายคน เช่น แพทริค สเวซี หรือแม้แต่ อัชเชอร์ นักร้องผิวสีขวัญใจนักฟังเพลง หลายปีก่อนเราก็เคยได้ชมภาพยนตร์ที่สร้างจากละครเพลงเรื่องนี้กันไปแล้ว จากการแสดงของ ริชาร์ด เกียร์ ถ้าจะให้เปรียบเทียบกันแล้ว ชิคาโก้ในเวอร์ชันที่เป็นภาพยนตร์ มีฉากต่างๆ ที่ให้ความสมจริง ส่วนเรื่องเพลงนั้น นักแสดงก็พยายามกันเต็มที่ที่จะร้องด้วยตัวเอง ถึงแม้จะไม่ใช่นักดาราบรอดเวย์ก็ตาม ส่วนละครเพลงเรื่องชิคาโก้ที่คุณรัตนภรณ์ได้ชมนั้น เน้นไปที่การร้องและการเต้นของตัวละคร รวมไปถึงวงดนตรีที่เล่นกันสดๆ อยู่กลางเวทีบางครั้งตัวละครก็มาพูดเล่นกับคอนดักเตอร์ แดมมีบทพูดซ้ำๆ ที่ให้ผู้ชมได้หัวเราะกัน โดยจะไม่เน้นที่ฉาก แต่ให้ความสำคัญกับการร้องมากกว่า ว่ากันว่า สาเหตุที่ทำให้ละครเพลงเรื่อง ชิคาโก้ ได้รับความนิยมอยู่ในยุคนี้ เป็นเพราะการจำลองชีวิตผู้คนในสังคมอเมริกันยุคศตวรรษที่ 20 ซึ่งขณะนั้น เมืองชิคาโก้ใหญ่เป็นอันดับสองของประเทศ อีกทั้งเต็มไปด้วย เจ้าพ่อ ธุรกิจการค้าที่ผิดกฎหมาย และ อาชญากรรม ส่วนเพลงที่ติดหูผู้ชมมากที่สุดจากชิคาโก้ก็คือ All that Jazz”

ภาพที่ 8 ภาพการแสดงจากละครเวทีที่ดัดแปลงมาจากการ์ตูนชื่อดัง
The Lion King ที่เปิดการแสดงมาตั้งแต่ปี 1997

ที่มา <http://www.manager.co.th/Entertainment/>

ภาพที่ 9 ภาพการแสดงจากละครเวที Broadway เรื่อง Phantom of the
Opera การแสดงละครเพลงระดับโลกที่ได้รับรางวัลมากมาย

ที่มา <http://chailim.blogspot.com/>

อีกหนึ่งการแสดงของประเทศเพื่อนบ้านของเรา อย่างเวียดนามคงหนีไม่พ้น ความน่าสนใจของการแสดง “หุ่นกระบอกน้ำ” ที่ประเทศเวียดนามนั้นถือได้ว่าเป็นที่น่าสนใจ จนสามารถดึงดูดนักท่องเที่ยวที่ไปประเทศเวียดนามได้เป็นอย่างดี ว่าต้องเดินทางไปชมการแสดง หุ่นกระบอกน้ำ ที่มีกล่าวไว้ในเว็บไซต์แนะนำการท่องเที่ยวมากมาย อย่างเช่น ("ข้อมูลท่องเที่ยวประเทศเวียดนาม," 2557) กล่าวถึงประวัติความเป็นมาที่นำมาทศจรรย์ ไว้ว่า

“แต่เดิมบริเวณดินดอนสามเหลี่ยมลุ่มแม่น้ำโขง หรือแม่น้ำแดงบริเวณที่ราบลุ่มต่ำ ซึ่งอาจจะจมอยู่ใต้น้ำในฤดูฝน หากไม่มีฝายกั้นน้ำที่เป็นเขื่อนขนาดใหญ่ยาวถึง 7,000 กม. สร้างตัดไปตามผืนนาและหมู่บ้าน ฝายกั้นน้ำนี้เดิมสร้างขึ้นจากดินเมื่อ 1,000 ปีมาแล้ว ก่อนหน้านั้น สมัยราชวงศ์หลีในศตวรรษที่ 11 แม่น้ำแดงจะเอ่อท่วมฝั่งขึ้นมาท่วมภูมิภาคนี้อยู่เสมอทุกปี การที่น้ำท่วมเป็นประจำได้กลายเป็นแรงบันดาลใจให้เกิดรูปแบบความบันเทิงชนิดที่หาได้ในเวียดนามเท่านั้น คือหุ่นกระบอกน้ำนั่นเอง ผู้อำนวยการฝ่ายศิลป์ของคณะหุ่นกระบอกชั้นนำของฮานอยได้อธิบายว่า ชาวไร่ชาวนาไม่รู้อะไรดีในช่วงน้ำท่วม จึงพากันคิดค้นศิลปะรูปแบบนี้ขึ้นมา หุ่นกระบอกน้ำเป็นการผสมผสานระหว่างความหลงใหลในเทพตำนานกับความรักชาติอย่างรุนแรงซึ่งปลุกฝังกันมาในจิตใจชาวเวียดนาม นักเชิดหุ่นกระบอกจะยืนอยู่หลังฉากในน้ำที่ท่วมถึงเอวแล้วควบคุมการเคลื่อนไหวของหุ่นด้วยไม้ไผ่ยาวหลายศตวรรษที่ผ่านมา ทุกหมู่บ้านจะมีคณะละครแสดงในสระน้ำหน้า ดิงห์หรือศาลาประชาคม เทคนิคการเล่นได้ถูกเก็บงำเป็นความลับอย่างมิดชิด แม้ปัจจุบันนี้ นักเชิดหุ่นอาวุโสทั้งหลายยังไม่ใคร่ยอมถ่ายทอดวิชาให้คนรุ่นหลัง แต่ด้วยเกรงว่าวิชาจะดับสูญบางท่านจึงยอมสอน ทุกวันนี้ มีคณะหุ่นเหลืออยู่ไม่มากนักในเวียดนาม ที่ฮานอยมีสองคณะ มีคณะหนึ่งตระเวนแสดงอยู่ตามมณฑลทางเหนือหลายมณฑล ทุกวันนี้ มีคณะหุ่นเหลืออยู่ไม่มากนักในเวียดนาม ที่ฮานอยมีสองคณะ มีคณะหนึ่งตระเวนแสดงอยู่ตามมณฑลทางเหนือหลายมณฑล ปกติแล้วการแสดงหุ่นจะมี 12 องค์ แต่ละองค์จะเป็นการเล่าเรื่องเทพตำนานเกี่ยวกับเวียดนามและประวัติศาสตร์ นักดนตรีจะเล่นดนตรีแบบดั้งเดิมคลอไปด้วย มีเรื่องหนึ่งเล่าเกี่ยวกับเต่าใหญ่ที่อาศัยอยู่ในทะเลสาบฮว่านเกียมที่ฮานอย เต่าตัวนี้จะโผล่ขึ้นมาถวายดาบแก่พระเจ้าเลไทโต ซึ่งพระองค์ต้องการนำไปใช้ขับไล่ผูุ้กรานชาวจีน ส่วนเรื่องอื่นๆ เล่าเกี่ยวกับชีวิตความเป็นอยู่ในชนบท เช่น การเพาะปลูก การเกี่ยวข้าว การประมง การแข่งเรือ เป็นต้น”

ผู้วิจัยพบข้อมูลเกี่ยวกับการแสดงจากการแนะนำการท่องเที่ยวประเทศเวียดนาม จากเว็บไซต์("ข้อมูลท่องเที่ยวประเทศเวียดนาม," 2556) ที่กล่าวถึงการแสดงที่เป็นเอกลักษณ์น่าสนใจ อย่างหุ่นกระบอกน้ำ ไว้อีกว่า

“โรงละครหุ่นกระบอกน้ำ (Municipal Water Puppets) ตั้งอยู่ทางตะวันออกเฉียงเหนือของทะเลสาบฮว่านเกียม กรุงฮานอย บนถนนดิงห์เตียมฮว่าง (Pho Dinh Tien Hong) ค่าเข้าชมละครหุ่นกระบอกน้ำ 20,000 และ 40,000 ดอง เปิดการแสดงวันละหลายรอบ การแสดงหุ่นกระบอกน้ำของเวียดนาม ถือได้ว่าเป็นเอกลักษณ์อย่างหนึ่งของชาติที่เดียวและกำลังจะสูญหายไปจากโลก การแสดงหุ่นกระบอกน้ำเริ่มต้นบริเวณดินดอนสามเหลี่ยมปากแม่น้ำโขง จากการที่บริเวณนี้มีน้ำท่วมทุกปี จึงให้เกิดแรงบันดาลใจให้คิดค้นการเล่นเพื่อสร้างความบันเทิงระหว่างที่น้ำท่วมเป็นเวลานาน สำหรับนักแสดงหุ่นกระบอกน้ำ ผู้แสดงจะอยู่หลังฉากซึ่งมีระดับน้ำสูงถึงเอว เพื่อควบคุมการ

เคลื่อนไหวของหุ่นโดยใช้ไม้ไผ่ลำยาว แต่เทคนิคการเชิดจะได้รับการรักษาไว้เป็นความลับ เรื่องราวก็เกี่ยวกับวิถีชีวิต ประเพณี ความเชื่อของชาวเวียดนาม ชวนให้ติดตามมาก”

ข้อมูลรายละเอียดของการแสดงหุ่นกระบอกน้ำเพื่อการท่องเที่ยวที่มีการจัดการแสดงที่เวียดนาม จากเว็บไซต์("see world leisure," 2556) กล่าวถึงการแสดงหุ่นกระบอกน้ำ ไว้ว่า

“การแสดงหุ่นกระบอกน้ำ (Water Puppet Theatre) ที่คุณต้องดูที่เวียดนาม ที่เวียดนามอีกหนึ่งการแสดงไฮไลท์ที่ไม่ควรพลาดชมคือการแสดงหุ่นกระบอกน้ำ ซึ่งถือเป็นการแสดงศิลปะประจำชาติของเวียดนามซึ่งปัจจุบันนี้เหลืออยู่ไม่กี่คณะแล้ว ซึ่ง Thang Long Water Puppet Theatre เริ่มก่อตั้งและแสดงมาตั้งแต่ พ.ศ. 2512 ที่กรุงฮานอย ซึ่งโรงละครกระบอกน้ำแห่งนี้สามารถจุผู้เข้าชมการแสดงได้ 500 คน โดยการแสดงหุ่นกระบอกน้ำจะมีวงดนตรีพื้นเมืองบรรเลงประกอบการแสดงเพื่อสร้างบรรยากาศในการชม โดยตรงกลางเวทีจะมีบ่อน้ำขนาดใหญ่เพื่อใช้สำหรับการแสดงหุ่นกระบอกน้ำ โดยผู้ชักหุ่นกระบอกน้ำจะอยู่หลังฉากโดยหน้าฉากก็จะตกแต่งไว้อย่างสวยงาม โดยผู้ชักหุ่นกระบอกจะยืนแช่น้ำครึ่งตัว โดยมีผู้ชักหุ่นกระบอกน้ำ 9 คน การแสดงหุ่นกระบอกน้ำ เปิดการแสดงวันละ 4 รอบ ตั้งแต่เวลา 17.00 น. 18.30 น. 20.00 น. และ 21.15 น. โดยการแสดงรอบละ 1 ชั่วโมง บัตรเข้าชมท่านละ 85,000 ด่ง ซึ่งการแสดงก็จะบอกเล่าถึงเรื่องราวต่าง ๆ มีให้ท่านได้ชมถึง 17 ชุด กันเลยทีเดียว การแสดงแต่ละชุดน่าสนใจมาก ๆ โดยการแสดงหุ่นกระบอกน้ำจะมีให้ชมที่กรุงฮานอยและ นครโฮจิมินห์ ซิตี้ การแสดงหุ่นกระบอกน้ำได้รับรางวัลยอดเยี่ยมจากการประกวดนานาชาติ และเคยเปิดการแสดงในต่างประเทศถึง 12 ประเทศ มีญี่ปุ่น, ออสเตรเลีย, ฝรั่งเศส สเปน, โปรตุเกส, อิตาลี, สวิส, เบลเยียม, เดนมาร์ก, อเมริกา, เม็กซิโก, และบราซิล”

ภาพที่ 10 ภาพการแสดง หุ่นกระบอกน้ำของประเทศเวียดนาม

ที่มา <http://www.oceanasmile.com/>

ภาพที่ 11 ภาพนักแสดงหุ่นกระบอกที่อยู่ในน้ำความสูงระดับเอวในการแสดงหุ่นกระบอกน้ำของประเทศเวียดนาม

ที่มา <http://www.seeworldleisure.com/>

จากการยกตัวอย่างสถานที่ท่องเที่ยวดังที่กล่าวมาข้างต้น ทำให้เห็นว่ามีสถานที่ท่องเที่ยวทั้งในและนอกประเทศมากมายที่มีการนำศิลปะการแสดงในแบบต่างๆ ที่มีความเป็นเอกลักษณ์ของตนเองมาใช้ในการดึงดูดความสนใจของนักท่องเที่ยว มาใช้ในการส่งเสริมการท่องเที่ยวเพื่อเพิ่มศักยภาพการท่องเที่ยวให้กับท้องถิ่นตนเอง และช่วยในการเผยแพร่การแสดงที่มีความงดงาม และการแสดงเอกลักษณ์ วัฒนธรรมของท้องถิ่นผ่านทางารแสดงในรูปแบบต่างๆ ที่สามารถสื่อสารและสะท้อนถึงวัฒนธรรม ความเจริญงอกงามของท้องถิ่นนั้นได้เป็นอย่างดี ทั้งเป็นการสร้างคุณค่า ช่วยในการพัฒนาและช่วยอนุรักษ์ให้ศิลปะการแสดงยังคงอยู่คู่กับท้องถิ่นนั้นๆ ไปตราบนานเท่านาน

2.10 งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

ตัวอย่างงานวิจัยที่ประสบความสำเร็จในการใช้ศิลปะการแสดงเพื่อการท่องเที่ยว จากหนังสืองานวิจัย เรื่อง ภูมิศาสตร์การท่องเที่ยว: วิถีชีวิต...บนเส้นทางงานวิจัยการท่องเที่ยวโดยชุมชน เขียนโดย รองศาสตราจารย์ ดร.ประมาณ เทพสงเคราะห์ เป็นวิจัยเพื่อ หาคำตอบในการขับเคลื่อนกระบวนการ การท่องเที่ยว มุ่งหวังให้ข้อมูลของงานวิจัยนี้ เกิดประโยชน์ต่อ นักท่องเที่ยว ผู้ประกอบการด้านการท่องเที่ยว และหน่วยงานราชการที่เกี่ยวข้อง เพื่อการพัฒนาต่อยอดการสร้างโปรแกรมการท่องเที่ยวเพื่อการเรียนรู้จากภูมิปัญญาท้องถิ่นอย่างมีส่วนร่วม : กรณีศึกษาการสืบสานศิลปะพื้นบ้านมโนราห์ ตำบลโคกสะบ้า อำเภอนาโยง จังหวัดตรัง ที่กล่าวถึงการท่องเที่ยวโดยชุมชนที่มุ่งเน้นด้านการบริหารจัดการโดยคนในชุมชนที่เป็นเรื่องของการท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรม ให้ชุมชนมีบทบาท ร่วมในการช่วยกันอนุรักษ์วัฒนธรรมพื้นถิ่นให้คงอยู่ โดยเฉพาะวิถีการสืบสานและการดำรงอยู่ของมโนราห์ในชุมชนโคกสะบ้า อำเภอนาโยง จังหวัดตรัง ที่ต้องการสืบทอดมรดกที่มีคุณค่า โดยผู้วิจัยทำการลงพื้นที่ ศึกษาและวางแผนเพื่อวางโปรแกรมท่องเที่ยว ให้สอดคล้องกับลักษณะของการนำเที่ยวโดยชุมชน ภายใต้โครงการวิจัยใน กรณีศึกษานี้ ผลการศึกษาจากการวางโปรแกรมการ

ท่องเที่ยวแบบสำเร็จรูป พบว่าชาวบ้านมีทรัพย์สินทางปัญญาและชุมชนทรัพย์ที่สำคัญเป็นของตนเองที่สามารถนำมาเป็นจุดขายให้แก่นักท่องเที่ยวได้ จึงทำให้เกิดความหลากหลายทางการท่องเที่ยว เป็นอีกหนึ่งตัวเลือกให้กับจากการที่นักท่องเที่ยวเกิดการอึดตัวกับการท่องเที่ยวธรรมชาติ โบราณสถาน โบราณวัตถุ ที่หันมาท่องเที่ยวทางวัฒนธรรมมากขึ้น โดยเฉพาะการเดินทางเพื่อชื่นชมบรรยากาศทางสายวัฒนธรรมที่สามารถสัมผัสวิถีชีวิตของชุมชน ที่เล่าผ่านประเพณีและวัฒนธรรมที่มีความเป็นอัตลักษณ์ ที่เป็นมนต์เสน่ห์ของการท่องเที่ยวโดยชุมชน อย่างชัดเจน การท่องเที่ยวในลักษณะนี้ สามารถสร้างรายได้ให้กับชุมชน ควบคู่กับการสืบสานวัฒนธรรมประจำถิ่นและถ่ายทอดสู่ผู้ที่มาเยือน ผลลัพธ์คือ คนในชุมชนเกิดภูมิปัญญาในการอนุรักษ์ศิลปะพื้นบ้าน ตั้งแต่ การประดิษฐ์ทำรำ เครื่องแต่งกาย บทกลอน เครื่องดนตรีประกอบการแสดง พิธีกรรม ความเชื่อ และวิธีการสืบทอดอนุรักษ์ เพื่อรองรับนักท่องเที่ยวในการมาชมวิธีการประดิษฐ์เครื่องแต่งกาย ชมการทำเครื่องดนตรี และชมการแสดง ตั้งแต่การเริ่มพิธีกรรมจนจบการแสดง ทำให้เกิดการดำรงอยู่อย่างต่อเนื่องและยั่งยืน ซึ่งการท่องเที่ยวทางวัฒนธรรมจะยิ่งทำให้ตระหนักถึงคุณค่าของภูมิปัญญาท้องถิ่น การได้เรียนรู้ขนบธรรมเนียมประเพณี วัฒนธรรม สามารถสัมผัสและตีความวิถีชีวิตของผู้คน เป็นมนต์เสน่ห์ของการท่องเที่ยวทางวัฒนธรรมโดยชุมชนซึ่งได้รับความนิยมมากขึ้น และการเปิดตัวผู้สังคมนอกจากการลอบอกเล่าปากต่อปากของนักท่องเที่ยวที่แวะเวียนมาใช้บริการ トラバไตที่นักท่องเที่ยวยังต้องการรับรู้วัฒนธรรมในชุมชน トラบนั้นวิถีแห่งวัฒนธรรมก็จะดำรงอยู่เพื่อบอกเล่าเรื่องราวแก่ผู้มาเยือนอย่างต่อเนื่อง (ประมาณ เทพสงเคราะห์, 2553)

บทที่ 3 วิธีดำเนินการวิจัย

การดำเนินการวิจัย ในหัวข้อ การใช้เอกลักษณ์จากศิลปะการแสดงพื้นบ้านเพื่อการส่งเสริมการท่องเที่ยวทางวัฒนธรรมประจำจังหวัดสุพรรณบุรี

ผู้วิจัยศึกษาข้อมูลการท่องเที่ยวทางวัฒนธรรมในพื้นที่ต่างๆทั้งในและนอกประเทศ ที่มีการนำศิลปะการแสดงมาใช้กับการท่องเที่ยว เป็นการวิจัยที่มี 2 ส่วน คือ การวิจัยเชิงคุณภาพ Qualitative Research โดยใช้การสัมภาษณ์แบบมีโครงสร้าง Standardized interview และการสังเกตแบบไม่มีส่วนร่วม Non-participant Observation การ และวิจัยเชิงปริมาณ Quantitative Research โดยการใช้แบบสอบถาม Questionnaire ในการเก็บข้อมูล โดยมีรายละเอียดและวิธีขั้นตอนการวิจัย ดังนี้

- 3.1 เก็บรวบรวมเอกสารต่างๆเพื่อศึกษาข้อมูลที่เกี่ยวข้องกับงานวิจัย
- 3.2 การกำหนดและคัดเลือกประชากรกลุ่มเป้าหมายสำหรับการวิจัย
- 3.3 การสังเกตการณ์แบบไม่มีส่วนร่วม
- 3.4 การสร้างเครื่องมือ แบบสอบถามและแบบสัมภาษณ์และการหาคุณภาพของเครื่องมือ
- 3.5 การเก็บรวบรวมข้อมูล
- 3.6 นำข้อมูลวิเคราะห์และประมวลผล
- 3.7 นำเสนอข้อมูล

3.1 เก็บรวบรวมเอกสารต่างๆเพื่อศึกษาข้อมูลที่เกี่ยวข้องกับงานวิจัย

ผู้วิจัยดำเนินการรวบรวมข้อมูลต่างๆ ที่เกี่ยวข้องทั้งชั้นปฐมภูมิและชั้นทุติยภูมิ รวบรวมเพื่อนำมาตรวจสอบและวิเคราะห์ผลของงานวิจัยร่วมกัน ดังนี้

3.1.1 ชั้นปฐมภูมิ ผู้วิจัยวางแผนและเก็บรวบรวมข้อมูลภาคสนาม โดยมีการกำหนดกลุ่มประชากรตาม

วัตถุประสงค์ของงานวิจัย โดยการใช้ แบบสอบถามและแบบสัมภาษณ์ เก็บข้อมูลจากแหล่งข้อมูลโดยตรงที่ผู้วิจัยต้องการโดยตรง เพื่อให้ได้ข้อมูลความเป็นจริงและข้อมูลที่มีความทันสมัยมีความเป็นปัจจุบัน

3.1.2 ชั้นทุติยภูมิ ผู้วิจัยศึกษาข้อมูลต่างๆ ที่เกี่ยวข้องกับงานวิจัย เพื่อให้ได้ข้อมูลประกอบการวิเคราะห์ ซึ่งผู้วิจัยหาข้อมูลจากเอกสารที่มีการรวบรวมและเผยแพร่ข้อมูลโดยบุคคลหรือหน่วยงานที่มีความน่าเชื่อถือในข้อมูลดังกล่าว คือ เอกสารทางราชการ บทความ การท่องเที่ยว เอกสารประกอบการเรียน เอกสารประกอบการบรรยาย วารสาร โบชัวร์

แนะนำการท่องเที่ยวของเอกชนและหน่วยงานของรัฐ รายงานการวิจัย วิทยานิพนธ์ต่างๆที่เกี่ยวข้อง และข้อมูลจากเว็บไซต์ที่มีความทันสมัยและมีการปรับปรุงข้อมูลให้เป็นปัจจุบัน โดยรวบรวมจากที่ต่างๆ เช่น หอสมุดแห่งชาติ หอสมุดคณะศิลปกรรมศาสตร์ คณะนิเทศศาสตร์ คณะอักษรศาสตร์ สถาบันวิทยบริการหอสมุดกลางของจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย หอสมุดวิทยาลัยนาฏศิลป์ กรุงเทพฯ และ หอสมุดกลางมหาวิทยาลัยรามคำแหง เป็นต้น

3.2 การกำหนดและคัดเลือกประชากรกลุ่มเป้าหมายสำหรับการวิจัย

กลุ่มเป้าหมายในการศึกษาการวิจัยในครั้งนี้ มีการกำหนดกลุ่มเป้าหมายในการเก็บข้อมูลตามวิธีการเก็บข้อมูลแบบต่างๆ ดังนี้

3.2.1 การกำหนดกลุ่มเป้าหมายจากการสัมภาษณ์

กำหนดกลุ่มเป้าหมายในการเก็บข้อมูลความคิดเห็นจากการสัมภาษณ์ โดยสัมภาษณ์ตัวแทนจากกลุ่มบุคคลที่มีส่วนเกี่ยวข้อง แบ่งออกเป็น กลุ่มๆ ได้แก่ ตัวแทนของศิลปินหรือผู้ประกอบการด้านศิลปะการแสดงพื้นบ้าน คือ นางเกลียว เสรีจกิจ หรือ แม่ขวัญจิต ศรีประจันต์ ศิลปินแห่งชาติ ด้านศิลปะการแสดง (เพลงพื้นบ้าน-อีแซว) ปี 2539 ตัวแทนจากหน่วยงานของรัฐบาลที่มีส่วนเกี่ยวข้องกับการท่องเที่ยวและวัฒนธรรม คือ หน่วยงานสำนักงานพาณิชย์จังหวัดสุพรรณบุรี คุณอภิชัย อภิวัฒนา พาณิชยจังหวัดสุพรรณบุรี และคุณจุฑารัตน์ ศรีโมรา นักวิชาการพาณิชย์ชำนาญการ ตัวแทนชาวบ้านในชุมชนในพื้นที่จังหวัดสุพรรณบุรี คือ นางสาวศิริพรรณ ต้นศักดิ์ดา ประธานกรรมการพัฒนาตลาดเก้าห้องนางศิริวรรณ ต้นเจริญ กรรมการตลาดเก้าห้องนางสาวมณัญญา อุตระศาสตร์ ประชาสัมพันธ์ตลาดเก้าห้อง นายเมธา สุจรัสเศรษฐ์เมธา เจ้าของร้านค้าภายในตลาดเก้าห้อง เพื่อให้กลุ่มบุคคลต่างๆทั้งหมดนี้ แสดงความคิดเห็นในเรื่องของการนำศิลปะการแสดงพื้นบ้านมาใช้เพื่อการส่งเสริมการท่องเที่ยวทางวัฒนธรรม

การกำหนดกลุ่มเป้าหมายออกเป็นสามกลุ่มดังที่กล่าวมาข้างต้นนี้ เพื่อเป็นการเก็บข้อมูลความคิดเห็น จากกลุ่มคนในพื้นที่ ที่มีความเกี่ยวข้องในหลายๆด้าน จากหลายมุมมอง คือ ข้อมูลจากศิลปินที่เป็นผู้แสดง ผู้มีความรู้ด้านการแสดงที่สามารถให้ข้อมูลการแสดงในเรื่องของเอกลักษณ์ของการแสดงพื้นบ้านที่เด่นชัดที่สามารถนำมาใช้เพื่อส่งเสริมการท่องเที่ยวว่าตัวศิลปินมีความคิดเห็นอย่างไร และข้อมูลในอดีตและปัจจุบัน ว่ามีพัฒนาการ มีการเปลี่ยนแปลงไม่อย่างไร ข้อมูลจากตัวแทนจากหน่วยงานราชการ ให้ได้ข้อมูลในส่วนของการทำงานของหน่วยงานที่มีส่วนร่วม ในการช่วยพัฒนาการท่องเที่ยวจากการนำการแสดงมาใช้ดึงดูดนักท่องเที่ยวว่า หน่วยงานสามารถเข้ามามีส่วนช่วยในด้านใดได้บ้าง เพื่อให้เกิดประโยชน์ต่อการท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรม ที่จะพัฒนาสู่การท่องเที่ยวที่ยั่งยืนให้กับจังหวัดสุพรรณบุรีได้ต่อไปในอนาคต และในส่วนสุดท้าย คือ ตัวแทนจากชาวบ้านในพื้นที่จังหวัด

สุพรรณบุรี เพื่อหาข้อมูลความคิดเห็นของผู้คนในชุมชน เพื่อให้เกิดการพัฒนาการแสดง ศิลปะการแสดงพื้นบ้านในแหล่งท่องเที่ยวต่างๆในชุมชน ที่ชุมชนต้องมีส่วนร่วมในการ ส่งเสริมและพัฒนาการท่องเที่ยวในชุมชนให้เข้มแข็ง เพื่อให้เป็นระบบและส่งผลลัพธ์ที่ดี ให้กับการแสดงพื้นบ้านและชุมชนควบคู่กันไปอย่างสมบูรณ์

3.2.2 การกำหนดกลุ่มเป้าหมายจากการสังเกตการณ์

กำหนดกลุ่มเป้าหมายในการสังเกตการณ์ คือ สังเกตการณ์สถานการณ์การ ท่องเที่ยวทางวัฒนธรรม สังเกตการณ์ สภาวะการค้าขาย ความสนใจ รูปแบบการท่องเที่ยว กิจกรรมการท่องเที่ยวจากคนในพื้นที่ และจากนักท่องเที่ยวที่เดินทางมาท่องเที่ยวในพื้นที่จังหวัด สุพรรณบุรี

3.2.3 การกำหนดกลุ่มเป้าหมายจากการเก็บแบบสอบถาม

กำหนดกลุ่มเป้าหมายในการเก็บแบบสอบถาม ออกเป็น 2 กลุ่มดังนี้

- 1) กลุ่มประชาชนในพื้นที่จังหวัดสุพรรณบุรี ที่กำเนิดหรืออาศัยอยู่ใน พื้นที่จังหวัดสุพรรณบุรี
- 2) กลุ่มนักท่องเที่ยวทั่วไป(ชาวไทย)

3.3 การสังเกตการณ์แบบไม่มีส่วนร่วม

ผู้วิจัยทำการสังเกตการณ์แบบไม่มีส่วนร่วม โดยการลงพื้นที่เพื่อการสำรวจ สถานที่ต่างๆที่มี การจัดกิจกรรม งานประเพณี ประจำจังหวัดสุพรรณบุรี งานต่างๆ ที่มีการจัดงานตลอดทั้งปี รวมถึง การเดินทางไปท่องเที่ยวตามสถานที่ท่องเที่ยวต่างๆ ในจังหวัดสุพรรณบุรี เพื่อสังเกตการณ์รูปแบบ ของการจัดงาน รูปแบบของการจัดการสถานที่ท่องเที่ยว การจัดกิจกรรมต่างๆ ในการท่องเที่ยว และ บันทึกเหตุการณ์เป็นลายลักษณ์อักษร วิดีโอและการบันทึกภาพ ตามที่ผู้วิจัยได้สังเกตและพบเห็น เพื่อนำมาวิเคราะห์สถานการณ์ว่าในปัจจุบันมีบทบาทของศิลปะการแสดงพื้นบ้านมีส่วนร่วมในการ ท่องเที่ยวหรือไม่ ถ้ามีการจัดในรูปแบบใด มีมากน้อยเพียงใด

3.4 การสร้างเครื่องมือ แบบสัมภาษณ์และแบบสอบถามรวมถึงการหาคุณภาพเครื่องมือ

ในการวิจัยในครั้งนี้ ผู้วิจัยทำการสร้างเครื่องมือเพื่อเก็บข้อมูลนำมาประกอบการวิเคราะห์ ตามวัตถุประสงค์ของงานวิจัย โดยมีรายละเอียด ดังนี้

3.4.1 การเก็บข้อมูลจากการสัมภาษณ์ Informal Interview

กลุ่มเป้าหมายจากการสัมภาษณ์ในการวิจัยครั้งนี้ คือ กลุ่มคนที่มีความเกี่ยวข้องกับการ แสดงศิลปะการแสดงพื้นบ้านโดยตรง คือ กลุ่มผู้ประกอบการและศิลปินด้านศิลปะการแสดง พื้นบ้าน ประจำจังหวัดสุพรรณบุรี พ่อเพลง แม่เพลง ที่ทำการจัดการแสดงพื้นบ้าน และ หน่วยงานที่มีความเกี่ยวข้อง พาณิชยจังหวัดสุพรรณบุรี ชาวบ้านในพื้นที่และศิลปิน ผู้ประกอบการด้านศิลปะการแสดงในจังหวัดสุพรรณบุรี ซึ่งผู้วิจัยเลือกใช้ แบบสัมภาษณ์แบบ

ไม่เป็นทางการเป็นคำถามปลายเปิด กับกลุ่มเป้าหมายที่ตั้งไว้ เพื่อให้ได้ข้อมูลทาง ศิลปวัฒนธรรม และสถานการณ์เกี่ยวกับศิลปะการแสดงพื้นบ้านที่เป็นจริงในปัจจุบันจากผู้ที่เกี่ยวข้องโดยตรง โดยผู้วิจัย มีการเตรียมคำถามไว้ล่วงหน้า เพื่อให้ได้ข้อมูลที่ตรงกับความต้องการของผู้วิจัย สามารถนำข้อมูลมาคิดวิเคราะห์ ในลำดับต่อไปได้ องค์ประกอบของแบบ สัมภาษณ์ มีดังนี้

ส่วนที่ 1 ข้อมูลของให้สัมภาษณ์

ส่วนที่ 2 แบบสัมภาษณ์ความคิดเห็นเกี่ยวกับการเปลี่ยนแปลงทางสังคมและ วัฒนธรรมที่ส่งผลต่อศิลปะการแสดงพื้นบ้าน ในจังหวัดสุพรรณบุรี

ส่วนที่ 3 แบบสัมภาษณ์ความคิดเห็นเกี่ยวกับการนำเอกลักษณ์ศิลปะการแสดง พื้นบ้านในการส่งเสริมการท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรมให้กับจังหวัดสุพรรณบุรี

ส่วนที่ 4 ความคิดเห็นเกี่ยวกับการส่งเสริมการท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรมให้กับ จังหวัดสุพรรณบุรี ความคิดเห็นเพิ่มเติมและข้อเสนอแนะอื่นๆ

3.4.2 การเก็บข้อมูลจาก แบบสอบถาม Questionnaire

ผู้วิจัยใช้แบบสอบถาม ในหัวข้อ “ความคิดเห็นเพื่อการนำเอกลักษณ์จาก ศิลปะการแสดงพื้นบ้านในการส่งเสริมการท่องเที่ยวทางวัฒนธรรมประจำจังหวัด สุพรรณบุรี” โดยแบ่งแบบสอบถามเป็นสองชุด ตามกลุ่มเป้าหมายที่กำหนดไว้ 2 กลุ่ม ดังนี้

3.4.2.1 แบบสอบถามความคิดเห็น ชุดที่ 1

แบบสอบถามสำหรับ กลุ่มประชาชนในพื้นที่จังหวัดสุพรรณบุรี(ที่กำหนด หรืออาศัยอยู่ในพื้นที่จังหวัดสุพรรณบุรี) ในหัวข้อ “แบบสอบถามความคิดเห็นในการ นำเอกลักษณ์ จากศิลปะการแสดงพื้นบ้านของจังหวัดสุพรรณบุรีในการนำมาใช้กับ การส่งเสริมการท่องเที่ยวทางวัฒนธรรม ของคนในพื้นที่จังหวัดสุพรรณบุรี” โดยมี องค์ประกอบดังนี้

ส่วนที่ 1 ข้อมูลทั่วไปของผู้ตอบแบบสอบถาม

ส่วนที่ 2 แบบสอบถามความคิดเห็นเกี่ยวกับการเปลี่ยนแปลงทางสังคม และวัฒนธรรมปัจจุบัน ที่ส่งผลต่อศิลปะการแสดงพื้นบ้าน

ส่วนที่ 3 แบบสอบถามความสนใจเกี่ยวกับการท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรมของ คนในพื้นที่จังหวัดสุพรรณบุรี

ส่วนที่ 4 แบบสอบถามความคิดเห็นในการนำเอกลักษณ์จาก ศิลปะการแสดงพื้นบ้าน ในการนำมาใช้กับการส่งเสริมการท่องเที่ยวเชิง วัฒนธรรม โดยระบุประเภทของศิลปะการแสดงพื้นบ้านที่มีของจังหวัด

สุพรรณบุรี ดังนี้

- เพลงอีแซว
- เพลงพวงมาลัย
- ลิเกทรงเครื่อง
- ลำตัด
- เพลงเรือ
- รำตง

3.4.2.2 แบบสอบถามความคิดเห็น ชุดที่ 2

แบบสอบถามสำหรับ กลุ่มนักท่องเที่ยวทั่วไป(ชาวไทย) ในหัวข้อ “แบบสอบถามความคิดเห็นในการนำเอกลักษณ์จากศิลปะการแสดงพื้นบ้านของจังหวัดสุพรรณบุรีในการนำมาใช้กับการส่งเสริมการท่องเที่ยวทางวัฒนธรรม ของนักท่องเที่ยวทั่วไป (ชาวไทย)” มีองค์ประกอบดังนี้

ส่วนที่ 1 ข้อมูลทั่วไปของผู้ตอบแบบสอบถาม

ส่วนที่ 2 แบบสอบถามแบบแผนการท่องเที่ยว

ส่วนที่ 3 แบบสอบถามความคิดเห็นเกี่ยวกับการเปลี่ยนแปลงทางสังคมและวัฒนธรรมปัจจุบัน ที่ส่งผลต่อศิลปะการแสดงพื้นบ้าน

ส่วนที่ 4 แบบสอบถามความสนใจเกี่ยวกับการท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรม ของนักท่องเที่ยวทั่วไป (ชาวไทย)

ส่วนที่ 5 แบบสอบถามความคิดเห็นในการนำเอกลักษณ์จาก

ศิลปะการแสดงพื้นบ้านที่มีของจังหวัดสุพรรณบุรี ในการนำมาใช้กับการ

ส่งเสริมการท่องเที่ยวทางวัฒนธรรม ของนักท่องเที่ยวทั่วไป (ชาวไทย)

3.4.3 การหาคุณภาพเครื่องมือ

ในการสร้างเครื่องมือเพื่อเก็บรวบรวมข้อมูลงานวิจัยในครั้งนี้ ผู้วิจัยสร้างและแก้ไข โดยมีผู้ทรงคุณวุฒิเป็นผู้ตรวจสอบเนื้อหาและคุณภาพของเครื่องมือก่อนการนำไปเก็บข้อมูล มีดังนี้

- 1) ผู้เชี่ยวชาญด้านศิลปะการแสดง คือ อ.ดร.ไพโรจน์ ทองคำสุก นักวิชาการละครและดนตรี กลุ่มวิจัยและพัฒนาการสังคีต สำนักการสังคีต กรมศิลปากร
- 2) ผู้เชี่ยวชาญด้านการท่องเที่ยว คือ ดร.ชุมพล มุสิกานนท์ ผู้จัดการสำนักงานพื้นที่พิเศษเมืองเก่าแก่นาน ด้านการท่องเที่ยว

การหาคุณภาพเครื่องมือโดยนำไปทดลองใช้กับกลุ่มประชาชนจังหวัดสุพรรณบุรีและกลุ่มนักท่องเที่ยวทั่วไป (ชาวไทย) ที่ไม่ใช่กลุ่มตัวอย่าง กลุ่มละ 30 คน แล้วนำผลที่ได้มาวิเคราะห์หาค่า

ความเที่ยง (Reliability) ด้วยวิธีการประมาณค่าสัมประสิทธิ์แอลฟาของครอนบราค (Cronbach's Alpha Coefficient) ผลการวิเคราะห์ พบว่า ข้อคำถามของประเด็นในการศึกษา ทั้ง 3 ประเด็น กลุ่มประชาชนจังหวัดสุพรรณบุรีมีค่าความเที่ยงอยู่ระหว่าง 0.72-0.82 รวมทั้งฉบับมีค่าความเที่ยง 0.89 กลุ่มนักท่องเที่ยวทั่วไป (ชาวไทย) มีค่าความเที่ยงอยู่ระหว่าง 0.74-0.79 รวมทั้งฉบับมีค่าความเที่ยง 0.85 แสดงว่าแบบสอบถามทั้งสองฉบับที่พัฒนาขึ้นมีความเที่ยงอยู่ในระดับสูงพอและมีความเหมาะสมที่จะนำไปเก็บข้อมูล รายละเอียดดังตาราง

ตารางที่ 1 แสดงค่าความเที่ยงของแบบสอบถาม

ประเด็นในการศึกษา	ประชาชนจังหวัดสุพรรณบุรี	นักท่องเที่ยวทั่วไป (ชาวไทย)
1. การเปลี่ยนแปลงทางสังคมและวัฒนธรรมที่มีผลต่อการเปลี่ยนแปลงทางสังคมและวัฒนธรรมปัจจุบัน รวมถึงการส่งผลกระทบต่อศิลปะการแสดงพื้นบ้าน	0.78	0.76
2. ความสนใจเกี่ยวกับการท่องเที่ยวทางวัฒนธรรม	0.72	0.74
3. การนำเอกลักษณ์จากศิลปะการแสดงพื้นบ้านที่มีของจังหวัดสุพรรณบุรี ในการนำมาใช้กับการส่งเสริมการท่องเที่ยวทางวัฒนธรรม	0.82	0.79
รวมทั้งฉบับ	0.89	0.85

3.5 การเก็บรวบรวมข้อมูล

เมื่อผู้วิจัยทำการกำหนดกลุ่มเป้าหมาย และจัดทำเครื่องมือเรียบร้อยแล้ว ผู้วิจัยจึงทำการทำการเก็บรวบรวมข้อมูลงานวิจัย ดังนี้

5.1 การเก็บรวบรวมข้อมูลจากเอกสาร Documentary Research เพื่อรวบรวมข้อมูลที่เกี่ยวข้องกับจังหวัดสุพรรณบุรี เกี่ยวข้องกับศิลปะการแสดงพื้นบ้าน และการท่องเที่ยวในจังหวัดสุพรรณบุรี จากเอกสารต่างๆ และจากเว็บไซต์ที่เกี่ยวข้องต่างๆ

5.2 เก็บรวบรวมข้อมูลที่ได้จากการสัมภาษณ์แบบไม่เป็นทางการ และการใช้แบบสอบถามความคิดเห็น

5.3 รวบรวมข้อมูลจากการบันทึกข้อมูลจากการสังเกตการณ์แบบไม่มีส่วนร่วม จากการลงพื้นที่จริงในแต่ละครั้ง

3.6 นำข้อมูลวิเคราะห์และประมวลผล

ผู้วิจัยนำข้อมูลที่ได้จากวิธีต่างๆ มาวิเคราะห์ ดังนี้

3.6.1 ข้อมูลจากแบบสอบถาม โดยใช้ค่าสถิติเชิงพรรณนา และประมวลผลจากค่าสถิติ ได้แก่ ค่าเฉลี่ย SD (ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน) ค่าความแปรปรวน และ T-test Program SPSS Ver.17 เพื่อให้ทราบความคิดเห็นและสถานการณ์ในปัจจุบัน โดยนำข้อมูลที่ได้มาจากการตอบแบบสอบถามของกลุ่มคนในพื้นที่จังหวัดสุพรรณบุรี(ที่กำเนิดหรืออาศัยอยู่ในพื้นที่จังหวัดสุพรรณบุรี) และกลุ่มนักท่องเที่ยวทั่วไป(ชาวไทย) โดยวิเคราะห์ข้อมูลและเปรียบเทียบข้อมูล ออกเป็นส่วนๆ ดังนี้

ส่วนที่ 1 ข้อมูลทั่วไปของผู้ตอบแบบสอบถาม

โดยวิเคราะห์ข้อมูลด้วยวิธี การแจกแจงความถี่และค่าร้อยละ ของข้อมูลด้านต่างๆ เช่น เพศ อายุ ระดับการศึกษา อาชีพ รายได้เฉลี่ยต่อเดือน เป็นต้น ของกลุ่มบุคคลทั้งสองกลุ่ม

ส่วนที่ 2 แบบแผนการท่องเที่ยวของนักท่องเที่ยวทั่วไป(ชาวไทย)

โดยวิเคราะห์ข้อมูลด้วยวิธี การแจกแจงความถี่ ร้อยละ และลำดับ โดยจำแนกตามหัวข้อต่างๆ เช่น วัตถุประสงค์การเดินทาง วิธีในการเดินทางในการท่องเที่ยว ความถี่ในการท่องเที่ยว เป็นต้น

ส่วนที่ 3 ระดับความคิดเห็นการเปลี่ยนแปลงทางสังคมและวัฒนธรรมที่มีผลต่อการเปลี่ยนแปลงทางสังคมและวัฒนธรรมปัจจุบัน รวมถึงการส่งผลกระทบต่อศิลปะการแสดงพื้นบ้านของกลุ่มประชาชนจังหวัดสุพรรณบุรี และนักท่องเที่ยวทั่วไป(ชาวไทย)

โดยวิเคราะห์ข้อมูล จากกลุ่มบุคคลทั้งสองกลุ่ม และนำผลมาจัดทำแผนภูมิแสดงค่าเฉลี่ย ปัจจัยด้านการเปลี่ยนแปลงทางสังคมและวัฒนธรรมที่ส่งผลกระทบต่อศิลปะการแสดงพื้นบ้านในปัจจุบัน

ส่วนที่ 4 ผลการเปรียบเทียบความสนใจเกี่ยวกับการท่องเที่ยวทางวัฒนธรรม ระหว่างกลุ่มประชาชนในพื้นที่จังหวัดสุพรรณบุรีและกลุ่มนักท่องเที่ยวทั่วไป (ชาวไทย)

โดยใช้การทดสอบความแตกต่างของค่าเฉลี่ยโดยใช้การทดสอบค่า T -test และนำผลมาจัดทำแผนภูมิแสดงค่าเฉลี่ย เพื่อเปรียบเทียบระดับความสนใจของกลุ่มบุคคลทั้งสองกลุ่มด้วย

ส่วนที่ 5 ผลการเปรียบเทียบการนำเอกลักษณ์จากศิลปะการแสดงพื้นบ้านที่มีของจังหวัดสุพรรณบุรี ในการนำมาใช้กับการส่งเสริมการท่องเที่ยวทางวัฒนธรรม ระหว่างกลุ่มประชาชนในพื้นที่จังหวัดสุพรรณบุรีและกลุ่มนักท่องเที่ยวทั่วไป (ชาวไทย)

โดยใช้การทดสอบความแตกต่างของค่าเฉลี่ยโดยใช้การทดสอบค่า T -test และนำผลมาจัดทำแผนภูมิแสดงค่าเฉลี่ย เพื่อเปรียบเทียบระดับความคิดเห็นของกลุ่มบุคคลทั้งสองกลุ่มด้วย

ส่วนที่ 6 ความคิดเห็นและข้อเสนอแนะอื่นๆ ต่อการนำเอกลักษณ์จากศิลปะการแสดงพื้นบ้านในการส่งเสริมการท่องเที่ยวทางวัฒนธรรมประจำจังหวัดสุพรรณบุรี ของกลุ่มประชาชนจังหวัดสุพรรณบุรี และกลุ่มนักท่องเที่ยวทั่วไป (ชาวไทย)

3.6.2 นำข้อมูลจากการสัมภาษณ์ กลุ่มเป้าหมาย การสังเกตแบบไม่มีส่วนร่วม มาวิเคราะห์สถานการณ์ทั้งในอดีตและปัจจุบัน เพื่อวิเคราะห์ ทั้งด้านพฤติกรรมและศักยภาพของสิ่งที่จะพัฒนา รวมถึงหาวิธีการในการวางแนวทางที่มีความเป็นไปได้ เหมาะสมกับสิ่งที่จะนำมาใช้ ซึ่งต้องเป็นแนวปฏิบัติที่มองเห็นช่องทางที่จะประสบความสำเร็จได้ และสามารถพัฒนาให้เป็นการส่งเสริมการท่องเที่ยวทางวัฒนธรรมที่ก่อให้เกิดคุณค่า ยั่งยืน ให้กับจังหวัดสุพรรณบุรี

3.6.3 นำข้อมูลทั้งหมดมาวิเคราะห์สถานการณ์ในปัจจุบันโดยใช้ทฤษฎี (Swot Analysis) เพื่อวิเคราะห์ จุดแข็ง จุดอ่อน โอกาส และอุปสรรค และทฤษฎี (Five Force Model) ทฤษฎีการจัดการองค์กร (Organization) ในการนำเอกลักษณ์จากศิลปะการแสดงพื้นบ้านมาส่งเสริมการท่องเที่ยวทางวัฒนธรรม ให้กับจังหวัดสุพรรณบุรี เพื่อบันทึกข้อมูลที่เป็นประโยชน์สามารถนำไปใช้ในการพัฒนา หรือการวางแนวทางในการปฏิบัติงานให้แก่หน่วยงานและชุมชนในจังหวัดสุพรรณบุรีต่อไป

3.7 การนำเสนอข้อมูล

นำเสนอข้อมูลของงานวิจัยในครั้งนี้ ให้ตรงตามวัตถุประสงค์ของงานวิจัยที่ตั้งไว้ตามลำดับและทำการตีพิมพ์เพื่อเผยแพร่ข้อมูลงานวิจัยสู่สาธารณะ และส่งมอบข้อมูลให้แก่หน่วยงานที่มีส่วนเกี่ยวข้องกับการส่งเสริมการใช้เอกลักษณ์จากศิลปะการแสดงพื้นบ้านส่งเสริมการท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรม เพื่อการสนับสนุนการท่องเที่ยวทางวัฒนธรรมประจำจังหวัดสุพรรณบุรี

บทที่ 4

วิเคราะห์ข้อมูล

การศึกษางานวิจัย เรื่อง การใช้เอกลักษณ์จากศิลปะการแสดงพื้นบ้านเพื่อการส่งเสริมการท่องเที่ยวทางวัฒนธรรมประจำจังหวัดสุพรรณบุรี ผู้วิจัยนำข้อมูลวิเคราะห์และเสนอผลการวิจัยทั้งสองส่วน คือ ข้อมูลวิจัยเชิงคุณภาพ Qualitative Research และเชิงปริมาณ Quantitative Research โดยให้สอดคล้องกับวัตถุประสงค์งานวิจัย คือ เพื่อศึกษาหาแนวทางการใช้เอกลักษณ์จากศิลปะการแสดงพื้นบ้านในจังหวัดสุพรรณบุรี ส่งเสริมการท่องเที่ยวทางวัฒนธรรมแก่จังหวัดสุพรรณบุรี และเพื่อศึกษาความสนใจต่อศิลปะการแสดงพื้นบ้านกับการท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรม ที่มีผลกระทบมาจากการเปลี่ยนแปลงทางสังคมและวัฒนธรรมในปัจจุบัน โดยมีการวิเคราะห์ข้อมูลตามลำดับ ดังนี้

4.1 วิจัยเชิงปริมาณ Quantitative Research

ผลการวิเคราะห์ข้อมูลจากแบบสอบถาม

ส่วนที่ 1 ข้อมูลทั่วไปของผู้ตอบแบบสอบถาม

ส่วนที่ 2 แบบแผนการท่องเที่ยวของนักท่องเที่ยวทั่วไป (ชาวไทย)

ส่วนที่ 3 ระดับความคิดเห็นการเปลี่ยนแปลงทางสังคมและวัฒนธรรมที่มีผลต่อการ

เปลี่ยนแปลงทางสังคมและวัฒนธรรมปัจจุบัน รวมถึงการส่งผลต่อศิลปะการแสดง

พื้นบ้าน ของกลุ่มประชาชนจังหวัดสุพรรณบุรี และกลุ่มนักท่องเที่ยวทั่วไป (ชาวไทย)

ส่วนที่ 4 ผลการเปรียบเทียบความสนใจเกี่ยวกับการท่องเที่ยวทางวัฒนธรรม ระหว่างกลุ่ม

ประชาชนในพื้นที่จังหวัดสุพรรณบุรีและกลุ่มนักท่องเที่ยวทั่วไป (ชาวไทย)

ส่วนที่ 5 ผลการเปรียบเทียบการนำเอกลักษณ์จากศิลปะการแสดงพื้นบ้านที่มีของจังหวัด

สุพรรณบุรี ในการนำมาใช้กับการส่งเสริมการท่องเที่ยวทางวัฒนธรรม ระหว่างกลุ่ม

ประชาชนในพื้นที่จังหวัดสุพรรณบุรีและกลุ่มนักท่องเที่ยวทั่วไป (ชาวไทย)

ส่วนที่ 6 ความคิดเห็นและข้อเสนอแนะอื่นๆ ต่อการนำเอกลักษณ์จากศิลปะการแสดงพื้นบ้าน

ในการส่งเสริมการท่องเที่ยวทางวัฒนธรรมประจำจังหวัดสุพรรณบุรี ของกลุ่ม

ประชาชนจังหวัดสุพรรณบุรี และกลุ่มนักท่องเที่ยวทั่วไป (ชาวไทย)

4.2 วิจัยเชิงคุณภาพ Qualitative Research

4.2.1 ผลการวิเคราะห์จากการสังเกตการณ์แบบไม่มีส่วนร่วม

4.2.2 ผลการวิเคราะห์จากการสัมภาษณ์

ส่วนที่ 1 ความคิดเห็นเรื่องการเปลี่ยนแปลงทางสังคมและวัฒนธรรมที่ส่งผลต่อ

ศิลปะการแสดงพื้นบ้าน ในจังหวัดสุพรรณบุรี

ส่วนที่ 2 ความคิดเห็นเกี่ยวกับการนำเอกลักษณ์ศิลปะการแสดงพื้นบ้านในการส่งเสริมการท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรมให้กับจังหวัดสุพรรณบุรี

ส่วนที่ 3 การส่งเสริมการท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรมให้กับจังหวัดสุพรรณบุรี ความคิดเห็นเพิ่มเติมและข้อเสนอแนะอื่นๆ

4.2.3 วิเคราะห์สถานการณ์ในปัจจุบันโดยใช้ทฤษฎีต่างๆ

- ทฤษฎี (Swot Analysis)
- ทฤษฎี (Five Force Model)
- ทฤษฎีการจัดการองค์กร (Organization)

เพื่อวิเคราะห์ จุดแข็ง จุดอ่อน โอกาส และอุปสรรค ของการท่องเที่ยวทางวัฒนธรรมในจังหวัดสุพรรณบุรีในปัจจุบัน และปัจจัยต่างๆที่ส่งผลต่อ การพัฒนาศิลปะการแสดงพื้นบ้านให้มีบทบาทในอุตสาหกรรมการท่องเที่ยวทางวัฒนธรรม เพื่อนำผลการวิเคราะห์ ใช้ในการวางแผนทางการท่องเที่ยวทางวัฒนธรรมให้กับจังหวัดสุพรรณบุรี ตามหลักการจัดการองค์กร เพื่อจัดทำแผนพัฒนาการท่องเที่ยวทางวัฒนธรรมที่มีการใช้เอกลักษณ์จากศิลปะการแสดงพื้นบ้านส่งเสริมการท่องเที่ยวทางวัฒนธรรม สนับสนุนการท่องเที่ยวประจำจังหวัดสุพรรณบุรี

4.1 ผลวิเคราะห์การวิจัยเชิงปริมาณ Quantitative Research

ผลการวิเคราะห์ข้อมูลจากแบบสอบถาม

ผลการวิเคราะห์แบบสอบถามทั้งสองชุด ตามกลุ่มเป้าหมายที่กำหนดไว้ 2 กลุ่ม คือ กลุ่มที่ 1 ประชาชนในพื้นที่จังหวัดสุพรรณบุรี และกลุ่มที่ 2 นักท่องเที่ยวทั่วไป (ชาวไทย) มีดังนี้

ในการศึกษาหาแนวทางการใช้เอกลักษณ์จากศิลปะการแสดงพื้นบ้านในจังหวัดสุพรรณบุรี ส่งเสริมการท่องเที่ยวทางวัฒนธรรมแก่จังหวัดสุพรรณบุรี และเพื่อศึกษาหาการเปลี่ยนแปลงทางสังคมและวัฒนธรรม ที่มีผลต่อความสนใจในการท่องเที่ยวทางวัฒนธรรมของนักท่องเที่ยวในปัจจุบัน ในการวิจัยในครั้งนี้ ผู้วิจัยใช้แบบสอบถาม ในหัวข้อ “ความคิดเห็นเพื่อการนำเอกลักษณ์จากศิลปะการแสดงพื้นบ้านในการส่งเสริมการท่องเที่ยวทางวัฒนธรรมประจำจังหวัดสุพรรณบุรี” โดยแบ่งแบบสอบถามเป็นสองชุด ตามกลุ่มเป้าหมายที่กำหนดไว้ 2 กลุ่ม ได้แก่ กลุ่มที่ 1 ประชาชนในพื้นที่จังหวัดสุพรรณบุรี และกลุ่มที่ 2 นักท่องเที่ยวทั่วไป (ชาวไทย) ในการเก็บข้อมูลกลุ่มตัวอย่างแล้วนำมาวิเคราะห์ผลเชิงปริมาณโดยได้แบ่งการนำเสนอเป็น 5 ส่วน ได้แก่ ส่วนที่ 1 ข้อมูลทั่วไปของผู้ตอบแบบสอบถาม ส่วนที่ 2 แบบแผนการท่องเที่ยวของนักท่องเที่ยวทั่วไป (ชาวไทย) ส่วนที่ 3 ระดับความคิดเห็นการเปลี่ยนแปลงทางสังคมและวัฒนธรรมที่มีผลต่อการเปลี่ยนแปลงทางสังคมและวัฒนธรรมปัจจุบัน รวมถึงการส่งผลกระทบต่อศิลปะการแสดงพื้นบ้าน ของกลุ่มประชาชนจังหวัดสุพรรณบุรี และกลุ่มนักท่องเที่ยวทั่วไป (ชาวไทย) ส่วนที่ 4 ผลการเปรียบเทียบความเข้าใจเกี่ยวกับการท่องเที่ยว

ทางวัฒนธรรม ของกลุ่มประชาชนจังหวัดสุพรรณบุรี และกลุ่มนักท่องเที่ยวทั่วไป (ชาวไทย) ส่วนที่ 5 ผลการเปรียบเทียบความคิดเห็นในการนำเอกลักษณ์จากศิลปะการแสดงพื้นบ้านที่มีของจังหวัดสุพรรณบุรี ในการนำมาใช้กับการส่งเสริมการท่องเที่ยวทางวัฒนธรรม ของกลุ่มประชาชนจังหวัดสุพรรณบุรี และกลุ่มนักท่องเที่ยวทั่วไป (ชาวไทย) และส่วนที่ 6 ความคิดเห็นและข้อเสนอแนะๆ ต่อการนำเอกลักษณ์จากศิลปะการแสดงพื้นบ้านในการส่งเสริมการท่องเที่ยวทางวัฒนธรรมประจำจังหวัดสุพรรณบุรี ของกลุ่มประชาชนจังหวัดสุพรรณบุรี และกลุ่มนักท่องเที่ยวทั่วไป (ชาวไทย) โดยรายละเอียดแต่ละส่วนมีดังนี้

ส่วนที่ 1 ข้อมูลทั่วไปของผู้ตอบแบบสอบถาม

ข้อมูลทั่วไปของผู้ตอบแบบสอบถาม 2 กลุ่ม ได้แก่ กลุ่มประชาชนจังหวัดสุพรรณบุรี จำนวน 251 คน และ กลุ่มนักท่องเที่ยวทั่วไป (ชาวไทย) จำนวน 231 คน จากข้อมูล ผลการวิเคราะห์การแจกแจงความถี่ และค่าร้อยละ จำแนกตาม เพศ ช่วงอายุ สถานภาพการสมรส ระดับการศึกษา อาชีพ และรายได้เฉลี่ยต่อเดือน พบว่า

เพศ ในกลุ่มประชาชนจังหวัดสุพรรณบุรี ส่วนใหญ่เป็นเพศหญิงมากกว่าเพศชาย โดยเพศหญิงมีมากถึง ร้อยละ 62.15 และเพศชายร้อยละ 37.85 สำหรับ สำหรับกลุ่มนักท่องเที่ยวทั่วไป (ชาวไทย) ส่วนใหญ่เป็นเพศหญิงมากกว่าเพศชาย โดยเพศหญิงมีมากถึง ร้อยละ 60.61 และเพศชายร้อยละ 39.39 ช่วงอายุ กลุ่มประชาชนจังหวัดสุพรรณบุรี ส่วนใหญ่มีช่วงอายุต่ำกว่า 20 ปี คิดเป็นร้อยละ 90.44 รองลงมา คือ อายุ 21 - 30 ปี ช่วงอายุ 51 - 60 ปี ช่วงอายุ 41 - 50 ปี ช่วงอายุ 31 - 40 ปี และ 60 ปีขึ้นไป คิดเป็นร้อยละ 3.98 , 1.99 , 1.59 , 1.20 และ 0.80 ตามลำดับ สำหรับกลุ่มนักท่องเที่ยวทั่วไป (ชาวไทย) ส่วนใหญ่มีช่วงอายุช่วง 21 - 30 ปี คิดเป็นร้อยละ 32.47 รองลงมา คือ ช่วงอายุต่ำกว่า 20 ปี ช่วงอายุ 31 - 40 ปีกับช่วงอายุ 41 - 50 ปี ช่วงอายุ 51 - 60 ปี และ 60 ปีขึ้นไป คิดเป็นร้อยละ 19.05 , 18.61 (2 ช่วงอายุ) , 10.39 และ 0.87 ตามลำดับ

สถานภาพการสมรส กลุ่มประชาชนจังหวัดสุพรรณบุรี ส่วนใหญ่มีสถานภาพโสด คิดเป็นร้อยละ 95.62 รองลงมาคือ สมรส/อยู่ด้วยกัน และหม้าย/หย่าร้าง/แยกกันอยู่ คิดเป็นร้อยละ 3.19 และ 1.20 ตามลำดับ สำหรับกลุ่มนักท่องเที่ยวทั่วไป (ชาวไทย) ส่วนใหญ่มีสถานภาพโสด คิดเป็นร้อยละ 63.20 รองลงมา คือ สมรส/อยู่ด้วยกัน และหม้าย/หย่าร้าง/แยกกันอยู่ คิดเป็นร้อยละ 31.17 และ 5.63 ตามลำดับ ระดับการศึกษา กลุ่มประชาชนจังหวัดสุพรรณบุรี ส่วนใหญ่ระดับการศึกษาต่ำกว่าปริญญาตรี คิดเป็นร้อยละ 95.22 รองลงมา ปริญญาตรี และปริญญาโทกับปริญญาเอก คิดเป็นร้อยละ 3.98 และ 0.40 ตามลำดับ สำหรับกลุ่มนักท่องเที่ยวทั่วไป (ชาวไทย) ส่วนใหญ่ระดับการศึกษาต่ำกว่าปริญญาตรี คิดเป็นร้อยละ 47.62 รองลงมา คือ ปริญญาตรี และปริญญาโท คิดเป็นร้อยละ 44.16 และ 8.23 ตามลำดับ อาชีพ กลุ่มประชาชนจังหวัดสุพรรณบุรี ส่วนใหญ่เป็นนักเรียน/นักศึกษา คิดเป็นร้อยละ 93.63 รองลงมา ข้าราชการ / รัฐวิสาหกิจ/ลูกจ้างของรัฐ พนักงาน/ลูกจ้างบริษัทเอกชน รับจ้างทั่วไป/ลูกจ้างรายวัน และประกอบธุรกิจส่วนตัว / เจ้าของกิจการ คิดเป็นร้อยละ 2.39 , 1.99 , 1.59 และ 0.40 ตามลำดับ สำหรับกลุ่มนักท่องเที่ยวทั่วไป (ชาวไทย) ส่วนใหญ่เป็นข้าราชการ / รัฐวิสาหกิจ/ลูกจ้างของรัฐ คิดเป็นร้อยละ 41.56 รองลงมา คือ นักเรียน/นักศึกษา พนักงาน/ลูกจ้างบริษัทเอกชน ประกอบธุรกิจส่วนตัว / เจ้าของกิจการ อาชีพอิสระ เช่น แพทย์ หนายความ สถาปนิก ฯลฯ รับจ้างทั่วไป/ลูกจ้างรายวัน และแม่บ้าน/ผู้ว่างงาน คิดเป็นร้อยละ 29.00 , 17.75 , 6.93 , 2.16

, 1.73 และ 0.87 ตามลำดับ รายได้เฉลี่ยต่อเดือน กลุ่มประชาชนจังหวัดสุพรรณบุรี ส่วนใหญ่รายได้เฉลี่ยต่อเดือนต่ำกว่า 10,000 บาท คิดเป็นร้อยละ 93.23 รองลงมา 10,001-20,000 บาท 30,000-40,000 บาท 20,001-30,000 บาท และ 40,000 บาทขึ้นไป คิดเป็นร้อยละ 3.59 , 1.59 , 1.20 และ 0.40 ตามลำดับ สำหรับกลุ่มนักท่องเที่ยวทั่วไป (ชาวไทย) ส่วนใหญ่รายได้เฉลี่ยต่อเดือนต่ำกว่า 10,000 บาท คิดเป็นร้อยละ 31.17 รองลงมา คือ 10,001-20,000 บาท 20,001-30,000 บาท 30,000-40,000 บาท และ 40,000 บาทขึ้นไป คิดเป็นร้อยละ 25.54 , 25.11 , 10.39 และ 7.79 ตามลำดับ

ดังแสดงรายละเอียดในตาราง

ตารางที่ 2 แสดงจำนวนและร้อยละของผู้ตอบแบบสอบถามกลุ่มประชาชนจังหวัดสุพรรณบุรี และกลุ่มนักท่องเที่ยวทั่วไป (ชาวไทย) จำแนกตาม เพศ ช่วงอายุ สถานภาพการสมรส ระดับการศึกษา อาชีพ และรายได้เฉลี่ยต่อเดือน

ข้อมูลทั่วไปของผู้ตอบแบบสอบถาม	ประชาชนจังหวัดสุพรรณบุรี		นักท่องเที่ยวทั่วไป (ชาวไทย)	
	จำนวน (คน)	ร้อยละ	จำนวน (คน)	ร้อยละ
1. เพศ				
1.1 ชาย	95	37.85	91	39.39
1.2 หญิง	156	62.15	140	60.61
2. ช่วงอายุ				
2.1 ต่ำกว่า 20 ปี	227	90.44	44	19.05
2.2 21- 30 ปี	10	3.98	75	32.47
2.3 31 – 40 ปี	3	1.20	43	18.61
2.4 41 - 50 ปี	4	1.59	43	18.61
2.5 51-60 ปี	5	1.99	24	10.39
2.6 60 ปีขึ้นไป	2	0.80	2	0.87
3. สถานภาพสมรส				
3.1 โสด	240	95.62	146	63.20
3.2 สมรส / อยู่ด้วยกัน	8	3.19	72	31.17
3.3 หม้าย / หย่าร้าง / แยกกันอยู่	3	1.20	13	5.63
4. ระดับการศึกษา				
4.1 ต่ำกว่าปริญญาตรี	239	95.22	110	47.62
4.2 ปริญญาตรี	10	3.98	102	44.16
4.3 ปริญญาโท	1	0.40	19	8.23
4.4 ปริญญาเอก	1	0.40	-	-
5. อาชีพ				
5.1 นักเรียน/นักศึกษา	235	93.63	67	29.00
5.2 ข้าราชการ / รัฐวิสาหกิจ/ลูกจ้างของรัฐ	6	2.39	96	41.56
5.3 พนักงาน/ลูกจ้างบริษัทเอกชน	5	1.99	41	17.75
5.4 ประกอบธุรกิจส่วนตัว / เจ้าของกิจการ	1	0.40	16	6.93

ข้อมูลทั่วไปของผู้ตอบแบบสอบถาม	ประชาชนจังหวัดสุพรรณบุรี		นักท่องเที่ยวทั่วไป (ชาวไทย)	
	จำนวน (คน)	ร้อยละ	จำนวน (คน)	ร้อยละ
5.5 รับประทานอาหาร/ลูกจ้างรายวัน	4	1.59	4	1.73
5.6 แม่บ้าน/ผู้ว่างงาน	-	-	2	0.87
5.7 อาชีพอิสระ เช่น แพทย์ หนายความ สถาปนิก ฯลฯ	-	-	5	2.16
6. รายได้เฉลี่ยต่อเดือน				
6.1 ต่ำกว่า 10,000 บาท	234	93.23	72	31.17
6.2 10,001 – 20,000 บาท	9	3.59	59	25.54
6.3 20,001 – 30,000 บาท	3	1.20	58	25.11
6.4 30,001 -40,000 บาท	4	1.59	24	10.39
6.5 40,000 บาทขึ้นไป	1	0.40	18	7.79

ส่วนที่ 2 แบบแผนการท่องเที่ยวของนักท่องเที่ยวทั่วไป (ชาวไทย)

แบบแผนการท่องเที่ยวของนักท่องเที่ยวทั่วไป (ชาวไทย) จำนวน 231 คน ผลการวิเคราะห์ การแจกแจงความถี่ ค่าร้อยละ และลำดับ จำแนกตาม วัตถุประสงค์ของการเดินทาง ความถี่ในการท่องเที่ยวต่างจังหวัด ลักษณะการท่องเที่ยว ระยะเวลาในการเดินทางท่องเที่ยว (โดยเฉลี่ย) วิธีการเดินทางในการท่องเที่ยว มูลค่าการใช้จ่ายในการท่องเที่ยวแต่ละครั้ง ลักษณะสถานที่ท่องเที่ยวส่วนใหญ่ และความถี่ในการเดินทางท่องเที่ยวของท่านในหนึ่งปี พบว่า

วัตถุประสงค์ของการเดินทาง เดินทางเพื่อท่องเที่ยว/พักผ่อน มากที่สุด คิดเป็นร้อยละ 74.46 รองลงมา คือ เยี่ยมญาติ/เพื่อน ปฏิบัติราชการ และติดต่อธุรกิจ/เยี่ยมลูกค้า/ตรวจตลาด คิดเป็นร้อยละ 16.88 4.76 และ 3.90 ตามลำดับ

ความถี่ในการท่องเที่ยวต่างจังหวัด ท่องเที่ยวเดือนเว้นเดือน มากที่สุด คิดเป็นร้อยละ 34.20 รองลงมา 2-3 เดือนต่อครั้ง 4-6 เดือนต่อครั้ง ประจำทุกเดือน และมากกว่า 6 ครั้งต่อเดือน คิดเป็นร้อยละ 26.41 , 22.51 , 12.12 และ 4.76 ตามลำดับ

ลักษณะการท่องเที่ยว ท่องเที่ยวกับครอบครัว/ญาติ มากที่สุด คิดเป็นร้อยละ 61.47 รองลงมา ท่องเที่ยวกับกลุ่มเพื่อน และท่องเที่ยวคนเดียว คิดเป็นร้อยละ 35.06 และ 3.46 ตามลำดับ

ระยะเวลาในการเดินทางท่องเที่ยว (โดยเฉลี่ย) ท่องเที่ยวใช้ระยะเวลา 1-2 วัน มากที่สุด คิดเป็นร้อยละ 41.99 รองลงมา 2-3 วัน 1 วัน (ไปเช้า-เย็นกลับ) 3-4 วัน และ 1 สัปดาห์/มากกว่า คิดเป็นร้อยละ 29.87 , 14.29 , 11.69 และ 2.16 ตามลำดับ

วิธีการเดินทางในการท่องเที่ยว ท่องเที่ยวโดยใช้รถยนต์ส่วนตัว มากที่สุด คิดเป็นร้อยละ 76.19 รองลงมา รถโดยสารประจำทาง เครื่องบิน เรือโดยสาร และรถจักรยานยนต์ คิดเป็นร้อยละ 15.15 , 5.63 , 1.73 และ 1.30 ตามลำดับ

มูลค่าการใช้จ่ายในการท่องเที่ยวแต่ละครั้ง ใช้จ่ายจำนวน 1,001 – 5,000 บาท มากที่สุด คิดเป็นร้อยละ 42.86 รองลงมา 5,001 – 10,000 บาท 10,001- 20,000 บาท ต่ำกว่า 1,000 บาท 30,000 บาท ขึ้นไป และ 20,001 - 30,000 บาท คิดเป็นร้อยละ 35.50 , 10.39 , 6.93 , 2.60 และ 1.73 ตามลำดับ

ลักษณะสถานที่ท่องเที่ยวส่วนใหญ่ เป็นแหล่งท่องเที่ยวธรรมชาติและรีสอร์ทต่างๆ มากที่สุด คิดเป็นร้อยละ 54.11 รองลงมา ระบุได้ไม่ชัดเจน/แต่ละประเภทไปมากเท่าๆกัน แหล่งท่องเที่ยวทางประวัติศาสตร์/โบราณสถาน/ศาสนสถาน แหล่งจับจ่ายซื้อสินค้าและของที่ระลึก แหล่งท่องเที่ยวทางวัฒนธรรม/ชนกลุ่มน้อย/วัฒนธรรมท้องถิ่น สถานที่ท่องเที่ยวกลางคืน เช่น ผับ บาร์ เป็นต้น และแหล่งท่องเที่ยวทางกีฬา คิดเป็นร้อยละ 15.58 , 12.55 , 9.52 , 5.68 , 2.16 และ 0.43 ตามลำดับ ความถี่ในการเดินทางท่องเที่ยวในรอบปี ท่องเที่ยวจำนวน 3 – 4 ครั้ง มากที่สุด คิดเป็นร้อยละ 32.47 รองลงมา 1 – 2 ครั้ง 5 – 6 ครั้ง มากกว่า 9 ครั้งขึ้นไป และ 7 – 8 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 31.17 , 22.51 , 8.66 และ 5.19 ตามลำดับ

ดังแสดงรายละเอียดในตาราง ดังนี้

ตารางที่ 3 แสดงจำนวน ร้อยละ และลำดับ เกี่ยวกับแบบแผนการท่องเที่ยวของกลุ่มนักท่องเที่ยวทั่วไป (ชาวไทย)

แบบแผนการท่องเที่ยวของนักท่องเที่ยวทั่วไป (ชาวไทย)	จำนวน (คน)	ร้อยละ	ลำดับ
1. วัตถุประสงค์ของการเดินทาง			
1.1 ท่องเที่ยว/พักผ่อน	172	74.46	1
1.2 ติดต่อธุรกิจ/เยี่ยมลูกค้า/ตรวจตลาด	9	3.90	4
1.3 ปฏิบัติราชการ	11	4.76	3
1.4 เยี่ยมญาติ/เพื่อน	39	16.88	2
2. ความถี่ในการท่องเที่ยวต่างจังหวัด			
2.1 ประจำทุกเดือน	28	12.12	4
2.2 เดือนเว้นเดือน	79	34.20	1
2.3 2-3 เดือนต่อครั้ง	61	26.41	2
2.4 4-6 เดือนต่อครั้ง	52	22.51	3
2.5 มากกว่า 6 ครั้งต่อเดือน	11	4.76	5
3. ลักษณะการท่องเที่ยว			
3.1 ท่องเที่ยวคนเดียว	8	3.46	3
3.2 ท่องเที่ยวกับครอบครัว/ญาติ	142	61.47	1
3.3 ท่องเที่ยวกับกลุ่มเพื่อน	81	35.06	2
4. ระยะเวลาในการเดินทางท่องเที่ยว (โดยเฉลี่ย)			
4.1 1 วัน (ไปเช้า-เย็นกลับ)	33	14.29	3
4.2 1-2 วัน	97	41.99	1
4.3 2-3 วัน	69	29.87	2
4.4 3-4 วัน	27	11.69	4
4.5 1 สัปดาห์/มากกว่า	5	2.16	5
5. วิธีการเดินทางในการท่องเที่ยว			
5.1 รถโดยสารประจำทาง	35	15.15	2
5.2 รถยนต์ส่วนตัว	176	76.19	1
5.3 รถจักรยานยนต์	3	1.30	5

แบบแผนการท่องเที่ยวของนักท่องเที่ยวทั่วไป (ชาวไทย)	จำนวน (คน)	ร้อยละ	ลำดับ
5.4 เรือโดยสาร	4	1.73	4
5.5 เครื่องบิน	13	5.63	3
6. มูลค่าการใช้จ่ายในการท่องเที่ยวแต่ละครั้ง			
6.1 ต่ำกว่า 1,000 บาท	16	6.93	4
6.2 1,001 – 5,000 บาท	99	42.86	1
6.3 5,001 – 10,000 บาท	82	35.50	2
6.4 10,001- 20,000 บาท	24	10.39	3
6.5 20,001 - 30,000 บาท	4	1.73	6
6.6 30,000 บาทขึ้นไป	6	2.60	5
7. ลักษณะสถานที่ท่องเที่ยวส่วนใหญ่			
7.1 แหล่งท่องเที่ยวธรรมชาติและรีสอร์ทต่างๆ	125	54.11	1
7.2 แหล่งท่องเที่ยวทางประวัติศาสตร์/โบราณสถาน/ศาสนสถาน	29	12.55	3
7.3 แหล่งท่องเที่ยวทางวัฒนธรรม/ชนกลุ่มน้อย/วัฒนธรรมท้องถิ่น	13	5.63	5
7.4 แหล่งท่องเที่ยวทางกีฬา	1	0.43	7
7.5 แหล่งจับจ่ายซื้อสินค้าและของที่ระลึก	22	9.52	4
7.6 สถานที่ท่องเที่ยวกลางคืน เช่น ผับ บาร์ เป็นต้น	5	2.16	6
7.7 ระบุได้ไม่ชัดเจน/แต่ละประเภทไปมากเท่าๆกัน	36	15.58	2
8. ความถี่ในการเดินทางท่องเที่ยวของท่านในหนึ่งปี			
8.1 1 – 2 ครั้ง	72	31.17	2
8.2 3 – 4 ครั้ง	75	32.47	1
8.3 5 – 6 ครั้ง	52	22.51	3
8.4 7 – 8 ครั้ง	12	5.19	5
8.5 มากกว่า 9 ครั้งขึ้นไป	20	8.66	4

ส่วนที่ 3 ระดับความคิดเห็นการเปลี่ยนแปลงทางสังคมและวัฒนธรรมที่มีผลต่อการเปลี่ยนแปลงทางสังคมและวัฒนธรรมปัจจุบัน รวมถึงการส่งผลกระทบต่อศิลปะการแสดงพื้นบ้าน ของกลุ่มประชาชนจังหวัดสุพรรณบุรี และกลุ่มนักท่องเที่ยวทั่วไป (ชาวไทย)

ระดับความคิดเห็นการเปลี่ยนแปลงทางสังคมและวัฒนธรรมที่มีผลต่อการเปลี่ยนแปลงทางสังคมและวัฒนธรรมปัจจุบัน รวมถึงการส่งผลกระทบต่อศิลปะการแสดงพื้นบ้าน ของกลุ่มประชาชนจังหวัดสุพรรณบุรี จำนวน 251 คน และกลุ่มนักท่องเที่ยวทั่วไป (ชาวไทย) จำนวน 231 คน พบว่า กลุ่มประชาชนจังหวัดสุพรรณบุรี ในภาพรวมความคิดเห็นอยู่ในระดับมีส่วนมาก ค่าเฉลี่ย 4.01 สำหรับรายข้อคำถามนั้น ประเด็นข้อ3 ความก้าวหน้าทางด้านเทคโนโลยีการสื่อสารและการคมนาคมในปัจจุบัน ทำให้เกิดการเปลี่ยนแปลงแผนในการใช้ชีวิตประจำวัน และเปลี่ยนแปลงประเพณีต่างๆ ที่เคยปฏิบัติสืบทอดกันมา ความคิดเห็นมีค่าเฉลี่ยสูงที่สุด อยู่ในระดับมีส่วนมาก ค่าเฉลี่ย 4.16 รองลงมา ข้อ2 การเลียนแบบหรือการเดินทางตามวัฒนธรรมกระแสหลัก โดยหลงลืมวัฒนธรรมดั้งเดิม วัฒนธรรมท้องถิ่นเป็นปัจจัยสำคัญที่ทำให้เกิดการเปลี่ยนแปลงสังคม วิถีชีวิตและวัฒนธรรมของผู้คนในปัจจุบัน ข้อ6 การพัฒนาที่ก่อให้เกิดสื่อบันเทิงในรูปแบบต่างๆที่มีความทันสมัยในปัจจุบัน ทำให้

ผู้คนนิยมศิลปะการแสดงพื้นบ้านลดลง ข้อ1 การเปลี่ยนแปลงทางสังคม เศรษฐกิจ และการเมืองในประเทศไทย ส่งผลต่อสังคม วิถีชีวิตและวัฒนธรรมของผู้คนในปัจจุบัน ข้อ4 ความนิยมในวัฒนธรรมต่างชาติของผู้คนในสังคม เนื่องจากทำให้รู้สึก ทนสมัย ไม่ล้ำหลัง ข้อ7 การตัดทอนวัฒนธรรมประเพณีในท้องถิ่นต่างๆ ลงเพื่อให้สอดคล้องกับวิถีชีวิตในปัจจุบัน ที่เร่งรีบเพื่อให้ทันแก่สถานการณ์ ทำให้มีการตัดขั้นตอนของพิธีกรรม และศิลปะการแสดงต่างๆออกไปมาก และข้อ5 การเปลี่ยนแปลงทางวัฒนธรรมในปัจจุบัน ส่งต่อบทบาทของศิลปะการแสดงพื้นบ้านที่เคยมีความหมายและหน้าที่ต่อชุมชนและสังคม ระดับความคิดเห็นของประเด็นทั้ง 6 ข้อ อยู่ในระดับมีส่วนมาก ค่าเฉลี่ย 4.11 , 4.03 , 4.02 , 3.98 , 3.89 และ 3.88 ตามลำดับ

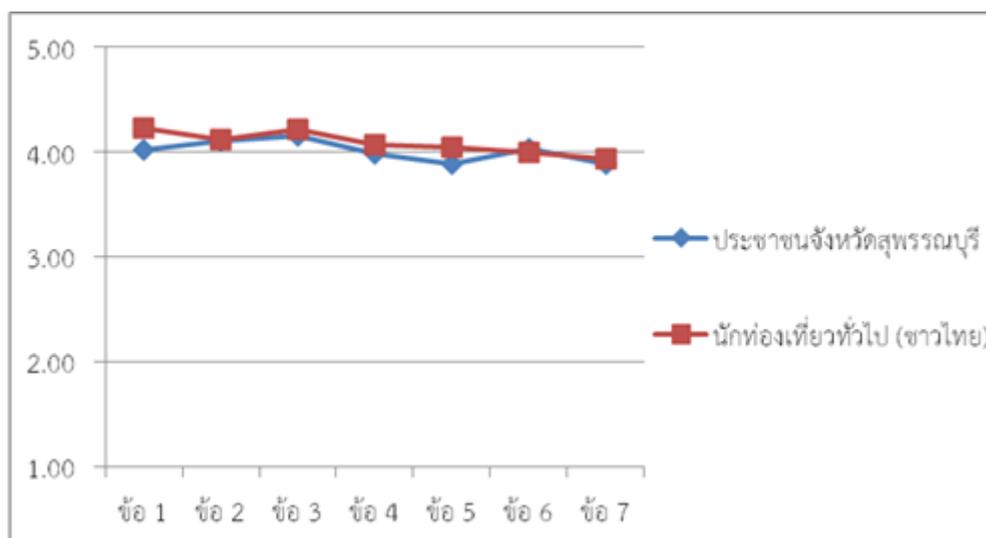
กลุ่มนักท่องเที่ยวทั่วไป (ชาวไทย) ในภาพรวมให้ความคิดเห็นอยู่ในระดับมีส่วนมาก ค่าเฉลี่ย 4.09 สำหรับรายข้อคำถามนั้น ประเด็นข้อ1 การเปลี่ยนแปลงทางสังคม เศรษฐกิจ และการเมืองในประเทศไทย ส่งผลต่อสังคม วิถีชีวิตและวัฒนธรรมของผู้คนในปัจจุบัน ความคิดเห็นมีค่าเฉลี่ยสูงที่สุด อยู่ในระดับมีส่วนมากที่สุด ค่าเฉลี่ย 4.23 รองลงมา ข้อ3 ความก้าวหน้าทางด้านเทคโนโลยีการสื่อสาร และการคมนาคม ในปัจจุบัน ทำให้เกิดการเปลี่ยนแปลงแบบแผนในการใช้ชีวิตประจำวัน และเปลี่ยนแปลงแบบแผนประเพณีต่างๆที่เคยปฏิบัติสืบทอดกันมา ข้อ2 การเลียนแบบหรือการเดินตามวัฒนธรรมกระแสหลัก โดยหลงลืมวัฒนธรรมดั้งเดิม วัฒนธรรมท้องถิ่นเป็นปัจจัยสำคัญที่ทำให้เกิดการเปลี่ยนแปลงสังคม วิถีชีวิตและวัฒนธรรมของผู้คนในปัจจุบัน ข้อ4 ความนิยมในวัฒนธรรมต่างชาติของผู้คนในสังคม เนื่องจากทำให้รู้สึก ทนสมัย ไม่ล้ำหลัง ข้อ5 การเปลี่ยนแปลงทางวัฒนธรรมในปัจจุบัน ส่งต่อบทบาทของศิลปะการแสดงพื้นบ้านที่เคยมีความหมายและหน้าที่ต่อชุมชนและสังคม ข้อ6 การพัฒนาที่ก่อให้เกิดสื่อบันเทิงในรูปแบบต่างๆที่มีความทันสมัยในปัจจุบัน ทำให้ผู้คนนิยมศิลปะการแสดงพื้นบ้านลดลง และข้อ7 การตัดทอนวัฒนธรรมประเพณีในท้องถิ่นต่างๆ ลงเพื่อให้สอดคล้องกับวิถีชีวิตในปัจจุบัน ที่เร่งรีบเพื่อให้ทันแก่สถานการณ์ ทำให้มีการตัดขั้นตอนของพิธีกรรม และศิลปะการแสดงต่างๆออกไปมาก อยู่ในระดับ มีส่วนมากที่สุด ค่าเฉลี่ย 4.22 , มีส่วนมาก ค่าเฉลี่ย 4.12 , มีส่วนมาก ค่าเฉลี่ย 4.07 , มีส่วนมาก ค่าเฉลี่ย 4.04 , มีส่วนมาก ค่าเฉลี่ย 4.00 และมีส่วนมาก ค่าเฉลี่ย 3.94 ตามลำดับ ดังแสดงรายละเอียดในตาราง

ตารางที่ 4 แสดงค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน และระดับความคิดเห็นการเปลี่ยนแปลงทางสังคมและวัฒนธรรมที่มีผลต่อการเปลี่ยนแปลงทางสังคมและวัฒนธรรมปัจจุบัน รวมถึงการส่งผลต่อศิลปะการแสดงพื้นบ้าน ของผู้ตอบแบบสอบถามกลุ่มประชาชนจังหวัดสุพรรณบุรี และกลุ่มนักท่องเที่ยวทั่วไป (ชาวไทย)

ตัวแปร/ข้อคำถาม	ประชาชนจังหวัดสุพรรณบุรี (จำนวนกลุ่มต.ย. = 251 คน)			นักท่องเที่ยวทั่วไป (จำนวนกลุ่มต.ย. = 231 คน)		
	ค่าเฉลี่ย	SD	ระดับ*	ค่าเฉลี่ย	SD	ระดับ*
การเปลี่ยนแปลงทางสังคมและวัฒนธรรมที่มีผลต่อการเปลี่ยนแปลงทางสังคมและวัฒนธรรมปัจจุบัน รวมถึงการ	4.01	0.48	มีส่วนมาก	4.09	0.50	มีส่วนมาก

ตัวแปร/ข้อความถาม	ประชาชนจังหวัดสุพรรณบุรี (จำนวนกลุ่มต.ย. = 251 คน)			นักท่องเที่ยวทั่วไป (จำนวนกลุ่มต.ย. = 231 คน)		
	ค่าเฉลี่ย	SD	ระดับ*	ค่าเฉลี่ย	SD	ระดับ*
ส่งผลต่อศิลปะการแสดงพื้นบ้าน						
1. การเปลี่ยนแปลงทางสังคม เศรษฐกิจ และการเมืองในประเทศไทย ส่งผลต่อสังคม วิถีชีวิตและวัฒนธรรมของผู้คนในปัจจุบัน	4.02	0.83	มีส่วนมาก	4.23	0.64	มีส่วนมากที่สุด
2. การเลียนแบบหรือการเดินตาม วัฒนธรรมกระแสหลัก โดยหลงลืม วัฒนธรรมดั้งเดิม วัฒนธรรมท้องถิ่นเป็นปัจจัยสำคัญที่ทำให้เกิดการเปลี่ยนแปลงสังคม วิถีชีวิต และวัฒนธรรมของผู้คนในปัจจุบัน	4.11	0.81	มีส่วนมาก	4.12	0.75	มีส่วนมาก
3. ความก้าวหน้าทางด้านเทคโนโลยีการสื่อสารและการคมนาคม ในปัจจุบัน ทำให้เกิดการเปลี่ยนแปลงแผนในการใช้ชีวิตประจำวัน และเปลี่ยนแปลงแผนประเพณีต่างๆที่เคยปฏิบัติสืบทอดกันมา	4.16	0.79	มีส่วนมาก	4.22	0.76	มีส่วนมากที่สุด
4. ความนิยมในวัฒนธรรมต่างชาติของผู้คนในสังคม เนื่องจากทำให้รู้สึก ทันสมัย ไม่ล้าหลัง	3.98	0.89	มีส่วนมาก	4.07	0.75	มีส่วนมาก
5. การเปลี่ยนแปลงทางวัฒนธรรมในปัจจุบัน ส่งต่อบทบาทของ ศิลปะการแสดงพื้นบ้านที่เคยมีความหมายและหน้าที่ต่อชุมชน และสังคม	3.88	0.83	มีส่วนมาก	4.04	0.71	มีส่วนมาก
6. การพัฒนาที่ก่อให้เกิดสื่อ บันเทิงในรูปแบบต่างๆที่มีความ ทันสมัยในปัจจุบัน ทำให้ผู้คนนิยม ศิลปะการแสดงพื้นบ้านลดลง	4.03	0.90	มีส่วนมาก	4.00	0.79	มีส่วนมาก
7. การตัดทอนวัฒนธรรมประเพณี ในท้องถิ่นต่างๆ ลงเพื่อให้ สอดคล้องกับวิถีชีวิตในปัจจุบัน ที่ เร่งรีบเพื่อให้ทันแก่สถานการณ์ ทำให้มีการตัดขั้นตอนของ	3.89	0.90	มีส่วนมาก	3.94	0.76	มีส่วนมาก

ตัวแปร/ข้อคำถาม	ประชาชนจังหวัดสุพรรณบุรี (จำนวนกลุ่มต.ย. = 251 คน)			นักท่องเที่ยวทั่วไป (จำนวนกลุ่มต.ย. = 231 คน)		
	ค่าเฉลี่ย	SD	ระดับ*	ค่าเฉลี่ย	SD	ระดับ*
พิธีกรรม และศิลปะการแสดง ต่างๆออกไปมาก						

แผนภูมิที่ 1 แสดงค่าเฉลี่ย ระดับความคิดเห็นการเปลี่ยนแปลงทางสังคมและวัฒนธรรมที่มีผลต่อการเปลี่ยนแปลงทางสังคมและวัฒนธรรมปัจจุบัน รวมถึงการส่งผลกระทบต่อศิลปะการแสดงพื้นบ้าน รายข้อ ของผู้ตอบแบบสอบถาม 2 กลุ่ม

ส่วนที่ 4 ผลการเปรียบเทียบความสนใจเกี่ยวกับการท่องเที่ยวทางวัฒนธรรม ระหว่างกลุ่มประชาชนในพื้นที่จังหวัดสุพรรณบุรีและกลุ่มนักท่องเที่ยวทั่วไป (ชาวไทย)

ผลการเปรียบเทียบความสนใจเกี่ยวกับการท่องเที่ยวทางวัฒนธรรม ระหว่างกลุ่มประชาชนในพื้นที่จังหวัดสุพรรณบุรี จำนวน 231 คน และกลุ่มนักท่องเที่ยวทั่วไป (ชาวไทย) จำนวน 251 คน จากการทดสอบความแตกต่างของค่าเฉลี่ยโดยใช้การทดสอบค่าที (t-test) พบว่า ความสนใจเกี่ยวกับการท่องเที่ยวทางวัฒนธรรม ระหว่างกลุ่มประชาชนในพื้นที่จังหวัดสุพรรณบุรีและกลุ่มนักท่องเที่ยวทั่วไป (ชาวไทย) ในภาพรวมและรายข้อคำถามไม่มีความต่างกันอย่างมีนัยสำคัญที่ระดับ 0.05 แสดงว่า กลุ่มตัวอย่างทั้ง 2 กลุ่ม มีความสนใจเกี่ยวกับการท่องเที่ยวทางวัฒนธรรมเป็นไปทิศทางเดียวกัน โดยในภาพรวมอยู่ในระดับสนใจมาก และรายข้ออยู่ในระดับสนใจมากและมากที่สุด

เมื่อพิจารณาระดับความสนใจเกี่ยวกับการท่องเที่ยวทางวัฒนธรรม ของกลุ่มประชาชนในพื้นที่จังหวัดสุพรรณบุรีและกลุ่มนักท่องเที่ยวทั่วไป (ชาวไทย) รายข้อ พบว่า

กลุ่มประชาชนจังหวัดสุพรรณบุรี ในภาพรวมมีความสนใจอยู่ในระดับสนใจมาก ค่าเฉลี่ย 4.02 สำหรับรายข้อคำถามนั้น ประเด็นข้อ 4 การท่องเที่ยวในพื้นที่ ที่มีการจัดงานประเพณีที่มีการใช้เอกลักษณ์จากศิลปะการแสดงและวัฒนธรรมประจำท้องถิ่น จะเป็นการอนุรักษ์ไว้ซึ่งวัฒนธรรมและ

ประเพณีดั้งเดิม เป็นการท่องเที่ยวทางวัฒนธรรมที่น่าสนใจ ความสนใจมีค่าเฉลี่ยสูงสุด อยู่ในระดับสนใจมาก ค่าเฉลี่ย 4.20 รองลงมา ข้อ3 การเดินทางไปสถานที่ที่มีความสำคัญทางประวัติศาสตร์ โบราณคดี ศิลปวัฒนธรรม ประเพณี ที่สะท้อนให้เห็นถึงวิถีชีวิตของคนในชุมชนที่มีความโดดเด่น เป็นเอกลักษณ์ เป็นการท่องเที่ยวทางวัฒนธรรมที่น่าสนใจ ข้อ2 การเดินทางไปต่างๆ เพื่อเรียนรู้ วัฒนธรรม ชนชาติและการดำรงชีวิตที่แตกต่างไปจากที่อยู่อาศัยเดิม เพื่อให้ได้รับ ประสบการณ์ใหม่ๆ เป็นการท่องเที่ยวทางวัฒนธรรม ที่น่าสนใจ ข้อ5 การได้ซื้อสิ่งของที่ระลึกที่แสดงถึงเอกลักษณ์ของ ศิลปะการแสดงพื้นบ้านประจำท้องถิ่นต่างๆ เช่น งานศิลปะ งานหัตถกรรม ประติมากรรม ภาพวาด รูปปั้น และแกะสลัก เป็นต้น เป็นการท่องเที่ยวทางวัฒนธรรมที่น่าสนใจ กับ ข้อ6 การท่องเที่ยว เพื่อ ชม ดนตรี การแสดง ละคร ภาพยนตร์ มหรสพต่าง ๆ ในท้องถิ่นต่างๆ นั้นเป็นการท่องเที่ยวทาง วัฒนธรรมที่น่าสนใจ ข้อ7 การท่องเที่ยวที่มีการใช้เอกลักษณ์จากศิลปะการแสดงพื้นบ้านเป็นการ ส่งเสริมการท่องเที่ยวทางวัฒนธรรม และข้อ1 ความสนใจต่อการท่องเที่ยวทางวัฒนธรรม ระดับความ สนใจของประเด็นทั้ง 6 ข้อ อยู่ในระดับสนใจมาก ค่าเฉลี่ย 4.18 , 4.13 , 4.11(2 ข้อ) , 3.90 และ 3.49 ตามลำดับ

กลุ่มนักท่องเที่ยวทั่วไป (ชาวไทย) ในภาพรวมมีความสนใจอยู่ในระดับสนใจมาก ค่าเฉลี่ย 4.02 สำหรับรายข้อคำถามนั้น ประเด็นข้อ4 การท่องเที่ยวในพื้นที่ ที่มีการจัดงานประเพณีที่มีการใช้ เอกลักษณ์จากศิลปะการแสดงและวัฒนธรรมประจำท้องถิ่น จะเป็นการอนุรักษ์ไว้ซึ่งวัฒนธรรมและ ประเพณีดั้งเดิม เป็นการท่องเที่ยวทางวัฒนธรรมที่น่าสนใจ ความสนใจมีค่าเฉลี่ยสูงสุด อยู่ในระดับ สนใจมากที่สุด ค่าเฉลี่ย 4.32 รองลงมา ข้อ3 การเดินทางไปสถานที่ที่มีความสำคัญทางประวัติศาสตร์ โบราณคดี ศิลปวัฒนธรรม ประเพณี ที่สะท้อนให้เห็นถึงวิถีชีวิตของคนในชุมชนที่มีความโดดเด่น เป็น เอกลักษณ์ เป็นการท่องเที่ยวทางวัฒนธรรมที่น่าสนใจ ข้อ5 การได้ซื้อสิ่งของที่ระลึกที่แสดงถึง เอกลักษณ์ของศิลปะการแสดงพื้นบ้านประจำท้องถิ่นต่างๆ เช่น งานศิลปะ งานหัตถกรรม ประติมากรรม ภาพวาด รูปปั้น และแกะสลัก เป็นต้น เป็นการท่องเที่ยวทางวัฒนธรรมที่น่าสนใจ กับ ข้อ6 การท่องเที่ยว เพื่อชม ดนตรี การแสดง ละคร ภาพยนตร์ มหรสพต่าง ๆ ในท้องถิ่นต่างๆ นั้น เป็นการท่องเที่ยวทางวัฒนธรรมที่น่าสนใจ ข้อ2 การเดินทางไปต่างๆ เพื่อเรียนรู้วัฒนธรรม ชนชาติ และการดำรงชีวิตที่แตกต่างไปจากที่อยู่อาศัยเดิม เพื่อให้ได้รับ ประสบการณ์ใหม่ๆ เป็นการท่องเที่ยว ทางวัฒนธรรม ที่น่าสนใจ ข้อ7 การท่องเที่ยวที่มีการใช้เอกลักษณ์จากศิลปะการแสดงพื้นบ้านเป็นการ ส่งเสริมการท่องเที่ยวทางวัฒนธรรม และข้อ1 ความสนใจต่อการท่องเที่ยวทางวัฒนธรรม ระดับความ สนใจของประเด็นทั้ง 6 ข้อ อยู่ในระดับสนใจมาก ค่าเฉลี่ย 4.16 , 4.12(2 ข้อ) , 4.05 , 3.90 และ 3.46 ตามลำดับ ดังแสดงรายละเอียดในตาราง

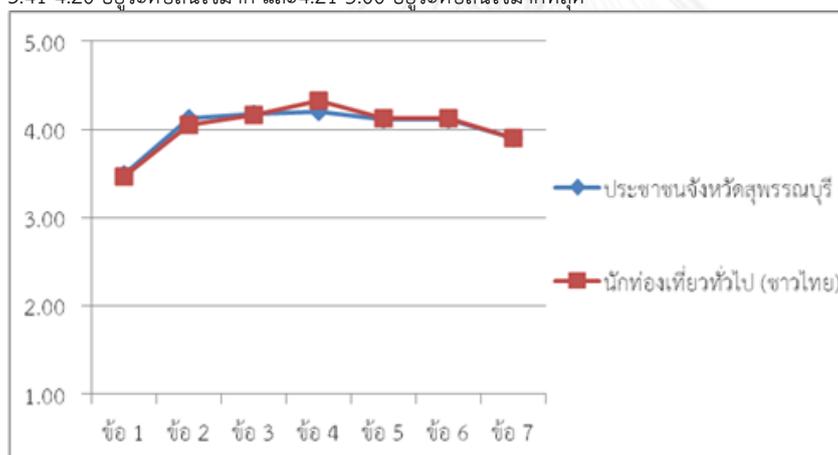
ตารางที่ 5 แสดงผลการเปรียบเทียบความสนใจเกี่ยวกับการท่องเที่ยวทางวัฒนธรรม ระหว่าง กลุ่มประชาชนในพื้นที่จังหวัดสุพรรณบุรีและกลุ่มนักท่องเที่ยวทั่วไป (ชาวไทย)

ตัวแปร/ข้อคำถาม	ประชาชนจังหวัด สุพรรณบุรี (จำนวนกลุ่มต.ย.=251 คน)	นักท่องเที่ยวทั่วไป (จำนวนกลุ่มต.ย.=231 คน)	Levene's Test	t	df	p
-----------------	---	--	---------------	---	----	---

	ค่าเฉลี่ย	SD	ระดับ*	ค่าเฉลี่ย	SD	ระดับ*	F	p			
ความเข้าใจเกี่ยวกับการท่องเที่ยวทางวัฒนธรรมของคนในพื้นที่จังหวัดสุพรรณบุรี	4.02	0.51	สนใจมาก	4.02	0.47	สนใจมาก	3.87	0.05	-0.09	479.85	0.93
1. ความสนใจต่อการท่องเที่ยวทางวัฒนธรรม	3.49	0.90	สนใจมาก	3.46	0.77	สนใจมาก	6.04	0.01	0.35	477.22	0.72
2. การเดินทางไปที่ต่างๆ เพื่อเรียนรู้วัฒนธรรม ขนชาติและการดำรงชีวิตที่แตกต่างไปจากที่อยู่อาศัยเดิม เพื่อให้ได้รับประสบการณ์ใหม่ๆ เป็นการท่องเที่ยวทางวัฒนธรรมที่น่าสนใจ	4.13	0.73	สนใจมาก	4.05	0.76	สนใจมาก	0.88	0.35	1.18	480.00	0.24
3. การเดินทางไปสถานที่ที่มีความสำคัญทางประวัติศาสตร์ โบราณคดี ศิลปวัฒนธรรม ประเพณี ที่สะท้อนให้เห็นถึงวิถีชีวิตของคนในชุมชนที่มีความโดดเด่น เป็นเอกลักษณ์ เป็นการท่องเที่ยวทางวัฒนธรรมที่น่าสนใจ	4.18	0.80	สนใจมาก	4.16	0.76	สนใจมาก	2.22	0.14	0.15	480.00	0.88
4. การท่องเที่ยวในพื้นที่ที่มีการจัดงานประเพณีที่มีการใช้เอกลักษณ์จากศิลปะการแสดง และวัฒนธรรมประจำท้องถิ่น จะเป็นการอนุรักษ์ไว้ซึ่งวัฒนธรรมและประเพณีดั้งเดิม เป็นการท่องเที่ยวทางวัฒนธรรมที่น่าสนใจ	4.20	0.81	สนใจมาก	4.32	0.63	สนใจมากที่สุด	12.67	0.00	-1.78	468.61	0.08
5. การได้ซื้อสิ่งของที่ระลึกที่แสดงถึงเอกลักษณ์ของศิลปะการแสดงที่บ้านประจำท้องถิ่นต่างๆ เช่น งานศิลปะงานหัตถกรรม ประติมากรรม ภาพวาด รูปปั้น และแกะสลัก เป็นต้น เป็นการท่องเที่ยวทางวัฒนธรรมที่น่าสนใจ	4.11	0.81	สนใจมาก	4.12	0.74	สนใจมาก	2.18	0.14	-0.14	480.00	0.89
6. การท่องเที่ยวเพื่อชม ดนตรี การแสดง ละคร ภาพยนตร์	4.11	0.91	สนใจมาก	4.12	0.74	สนใจมาก	19.31	0.00	-0.13	472.92	0.90

ตัวแปร/ข้อความถาม	ประชาชนจังหวัดสุพรรณบุรี (จำนวนกลุ่มต.ย.=251 คน)			นักท่องเที่ยวทั่วไป (จำนวนกลุ่มต.ย.=231 คน)			Levene's Test		t	df	p
	ค่าเฉลี่ย	SD	ระดับ*	ค่าเฉลี่ย	SD	ระดับ*	F	p			
มหรสพต่าง ๆ ในท้องถิ่นต่าง ๆ นั้น เป็นการท่องเที่ยวทางวัฒนธรรมที่น่าสนใจ											
7. การท่องเที่ยวที่มีการใช้เอกลักษณ์จากศิลปะการแสดงพื้นบ้านเป็นการส่งเสริมการท่องเที่ยวทางวัฒนธรรม	3.90	0.92	สนใจมาก	3.90	0.79	สนใจมาก	12.11	0.00	-0.11	477.07	0.91

* เกณฑ์ระดับความคิดเห็น 1.00-1.80 อยู่ระดับสนใจน้อยที่สุด , 1.81-2.60 อยู่ระดับสนใจน้อย , 2.61-3.40 อยู่ระดับสนใจปานกลาง , 3.41-4.20 อยู่ระดับสนใจมาก และ 4.21-5.00 อยู่ระดับสนใจมากที่สุด

แผนภูมิที่ 2 แสดงค่าเฉลี่ย ระดับความสนใจเกี่ยวกับการท่องเที่ยวทางวัฒนธรรม รายข้อ ของผู้ตอบแบบสอบถาม 2 กลุ่ม

ส่วนที่ 5 ผลการเปรียบเทียบการนำเอกลักษณ์จากศิลปะการแสดงพื้นบ้านที่มีของจังหวัดสุพรรณบุรี ในการนำมาใช้กับการส่งเสริมการท่องเที่ยวทางวัฒนธรรม ระหว่างกลุ่มประชาชนในพื้นที่จังหวัดสุพรรณบุรีและกลุ่มนักท่องเที่ยวทั่วไป (ชาวไทย)

ผลการเปรียบเทียบการนำเอกลักษณ์จากศิลปะการแสดงพื้นบ้านที่มีของจังหวัดสุพรรณบุรี ในการนำมาใช้กับการส่งเสริมการท่องเที่ยวทางวัฒนธรรม ระหว่างกลุ่มประชาชนในพื้นที่จังหวัดสุพรรณบุรี จำนวน 251 คน และกลุ่มนักท่องเที่ยวทั่วไป (ชาวไทย) จำนวน 231 คน จากการทดสอบความแตกต่างของค่าเฉลี่ยโดยใช้การทดสอบค่าที (t-test) พบว่า ความคิดเห็นเกี่ยวกับการนำมาใช้กับการส่งเสริมการท่องเที่ยวทางวัฒนธรรม ระหว่างกลุ่มประชาชนในพื้นที่จังหวัดสุพรรณบุรีและกลุ่มนักท่องเที่ยวทั่วไป (ชาวไทย) ในภาพรวมไม่มีความต่างกันอย่างมีนัยสำคัญที่ระดับ 0.05 แสดงว่าสถานการณ์ในพื้นที่จังหวัดสุพรรณบุรีในปัจจุบันกับความต้องการของกลุ่มนักท่องเที่ยวทั่วไป (ชาว

ไทย) ในภาพรวมมีความสอดคล้องไปในทิศทางเดียวกัน อยู่ในระดับมาก แต่เมื่อพิจารณารายข้อนั้น ในประเด็นข้อ4 ศิลปะการแสดงพื้นบ้านต่างๆของจังหวัดสุพรรณบุรี สามารถนำมาใช้เพื่อส่งเสริม การท่องเที่ยวทางวัฒนธรรมของจังหวัดได้ ได้แก่ เพลงพวงมาลัย เพลงอีแซว ลิเกทรงเครื่อง ลำตัด เพลงเรือ และรำตง ข้อ11 ควรเพิ่มช่องทางในการประชาสัมพันธ์การท่องเที่ยวทางวัฒนธรรมให้กับจังหวัดสุพรรณบุรีให้มากขึ้น ข้อ12 หน่วยงานภาครัฐบาล ควรเข้ามามีส่วนร่วมในการส่งเสริมและพัฒนาการท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรมประจำจังหวัดสุพรรณบุรี และข้อ13 หน่วยงานเอกชน ควรเข้ามามีส่วนร่วมในการส่งเสริมและพัฒนาการท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรมประจำจังหวัดสุพรรณบุรี มีความต่างกันอย่างมีนัยสำคัญที่ระดับ 0.05 โดยกลุ่มนักท่องเที่ยวทั่วไป (ชาวไทย)มีค่าเฉลี่ยสูงกว่ากลุ่มประชาชนในพื้นที่จังหวัดสุพรรณบุรี แสดงว่า สถานการณ์ในพื้นที่จังหวัดสุพรรณบุรีในปัจจุบันในประเด็นดังกล่าวยังไม่เพียงพอต่อความต้องการของกลุ่มนักท่องเที่ยวทั่วไป (ชาวไทย) สำหรับข้อ1 จังหวัดสุพรรณบุรี เป็นจังหวัดที่มีศักยภาพในการพัฒนาการท่องเที่ยวทางวัฒนธรรม เนื่องจากมีวัฒนธรรมประจำท้องถิ่นชัดเจนอยู่มากมายและหลากหลาย ข้อ2 การให้ศิลปะการแสดงพื้นบ้าน เข้ามามีบทบาทในการท่องเที่ยว จะทำให้เป็นการเพิ่มคุณค่าให้กับการท่องเที่ยวทางวัฒนธรรมของจังหวัดสุพรรณบุรี ข้อ3 การให้ศิลปะการแสดงพื้นบ้าน เข้ามามีบทบาทในการท่องเที่ยว ช่วยในการอนุรักษ์ศิลปะการแสดงพื้นบ้านอันเป็นภูมิปัญญาของบรรพบุรุษ ให้แก่คนรุ่นหลัง ข้อ5 การนำศิลปะการแสดงพื้นบ้านต่างๆของจังหวัดสุพรรณบุรี ช่วยให้การท่องเที่ยวทางวัฒนธรรม มีความหลากหลายมากขึ้น ข้อ6 ชุมชนในท้องถิ่นสุพรรณบุรี ควรมีส่วนร่วมในการพัฒนาให้ศิลปะการแสดงพื้นบ้านกับการท่องเที่ยว เพื่อให้ได้รับผลประโยชน์ตอบแทนเพื่อเป็นการกระจายรายได้สู่ท้องถิ่นตนเองเพิ่มขึ้น ข้อ7 การจัดเทศกาลงานประจำปีต่างๆของจังหวัดสุพรรณบุรี ควรมีการจัดการแสดงศิลปะการแสดงพื้นบ้านในงานต่างๆอย่างสม่ำเสมอและต่อเนื่อง ข้อ8 การจัดโปรแกรมการแสดง ศิลปะการแสดงพื้นบ้าน ในงานเทศกาลประจำปีต่างๆ อย่างต่อเนื่อง ทำให้เพิ่มจำนวนนักท่องเที่ยวให้มากขึ้น ข้อ9 การจัดศูนย์ความรู้ เพื่อให้ความรู้ แสดงให้เห็นถึงความสำคัญของศิลปะการแสดงพื้นบ้าน เพลงพื้นบ้าน เพลงลูกทุ่ง และศิลปะประจำท้องถิ่นสุพรรณบุรี จะช่วยเพิ่มความน่าสนใจให้แก่นักท่องเที่ยวมากขึ้น และข้อ10 การจัดทำนายของที่ระลึก ที่เกี่ยวข้องกับศิลปะการแสดงพื้นบ้านช่วยเพิ่มความน่าสนใจให้แก่นักท่องเที่ยวมากขึ้น ไม่มีความต่างกันอย่างมีนัยสำคัญที่ระดับ 0.05 แสดงว่า สถานการณ์ในพื้นที่จังหวัดสุพรรณบุรีในปัจจุบันกับความต้องการของกลุ่มนักท่องเที่ยวทั่วไป (ชาวไทย) มีสถานการณ์เป็นไปในทิศทางเดียวกันที่อยู่ในระดับมากและมากที่สุด

เมื่อพิจารณาระดับการนำเอกลักษณ์จากศิลปะการแสดงพื้นบ้านที่มีของจังหวัดสุพรรณบุรี ในการนำมาใช้กับการส่งเสริมการท่องเที่ยวทางวัฒนธรรม ของกลุ่มประชาชนในพื้นที่จังหวัดสุพรรณบุรีและกลุ่มนักท่องเที่ยวทั่วไป (ชาวไทย) พบว่า

กลุ่มประชาชนในพื้นที่จังหวัดสุพรรณบุรี ในภาพรวมมีความคิดเห็นอยู่ในระดับเห็นด้วยมาก ค่าเฉลี่ย 4.16 สำหรับรายข้อคำถามนั้น ประเด็นข้อ2 การให้ศิลปะการแสดงพื้นบ้าน เข้ามามีบทบาทในการท่องเที่ยว จะทำให้เป็นการเพิ่มคุณค่าให้กับการท่องเที่ยวทางวัฒนธรรมของจังหวัดสุพรรณบุรี ความคิดเห็นมีค่าเฉลี่ยสูงที่สุด อยู่ในระดับเห็นด้วยมากที่สุด ค่าเฉลี่ย 4.24 รองลงมา ข้อ5 การนำศิลปะการแสดงพื้นบ้านต่างๆของจังหวัดสุพรรณบุรี ช่วยให้การท่องเที่ยวทางวัฒนธรรม มีความหลากหลายมากขึ้น ข้อ7 การจัดเทศกาลงานประจำปีต่างๆของจังหวัดสุพรรณบุรี ควรมีการจัดการ

แสดงศิลปะการแสดงพื้นบ้านในงานต่างๆอย่างสม่ำเสมอและต่อเนื่อง ข้อ6 ชุมชนในท้องถิ่น สุพรรณบุรี ควรมีส่วนร่วมในการพัฒนาให้ศิลปะการแสดงพื้นบ้านกับการท่องเที่ยว เพื่อให้ได้รับผลประโยชน์ตอบแทนเพื่อเป็นการกระจายรายได้สู่ท้องถิ่นตนเองเพิ่มขึ้น กับ ข้อ11 ควรเพิ่มช่องทางในการประชาสัมพันธ์การท่องเที่ยวทางวัฒนธรรมให้กับจังหวัดสุพรรณบุรีให้มากขึ้น ข้อ3 การให้ศิลปะการแสดงพื้นบ้าน เข้ามามีบทบาทในการท่องเที่ยว ช่วยในการอนุรักษ์ศิลปะการแสดงพื้นบ้าน อันเป็นภูมิปัญญาของบรรพบุรุษ ให้แก่คนรุ่นหลัง กับ ข้อ8 การจัดโปรแกรมการแสดง ศิลปะการแสดงพื้นบ้าน ในงานเทศกาลประจำปีต่างๆ อย่างต่อเนื่อง ทำให้เพิ่มจำนวนนักท่องเที่ยวให้มากขึ้น กับ ข้อ9 การจัดศูนย์ความรู้ เพื่อให้ความรู้ แสดงให้เห็นถึงความสำคัญของศิลปะการแสดงพื้นบ้าน เพลงพื้นบ้าน เพลงลูกทุ่ง และศิลปินประจำท้องถิ่นสุพรรณบุรี จะช่วยเพิ่มความน่าสนใจให้แก่นักท่องเที่ยวมากขึ้น กับ ข้อ10 การจัดทำหน่วยของที่ระลึก ที่เกี่ยวข้องกับศิลปะการแสดงพื้นบ้านช่วยเพิ่มความน่าสนใจให้แก่นักท่องเที่ยวมากขึ้น กับ ข้อ12 หน่วยงานภาครัฐบาล ควรเข้ามามีส่วนร่วมในการส่งเสริมและพัฒนาการท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรมประจำจังหวัดสุพรรณบุรี ข้อ1 จังหวัดสุพรรณบุรี เป็นจังหวัดที่มีศักยภาพในการพัฒนาการท่องเที่ยวทางวัฒนธรรม เนื่องจากมีวัฒนธรรมประจำท้องถิ่นชัดเจนอยู่มากมายและหลากหลาย ข้อ4 ศิลปะการแสดงพื้นบ้านต่างๆของจังหวัดสุพรรณบุรี สามารถนำมาใช้เพื่อส่งเสริม การท่องเที่ยวทางวัฒนธรรมของจังหวัดได้ ได้แก่ เพลงพวงมาลัย เพลงอีแซว ลิเกทรงเครื่อง ลำตัด เพลงเรือ และรำตรอง และข้อ13 หน่วยงานเอกชน ควรเข้ามามีส่วนร่วมในการส่งเสริมและพัฒนาการท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรมประจำจังหวัดสุพรรณบุรี อยู่ในระดับเห็นด้วย มากที่สุด ค่าเฉลี่ย 4.23 , มากที่สุด ค่าเฉลี่ย 4.22 , มาก ค่าเฉลี่ย 4.18(2 ข้อ) , มาก ค่าเฉลี่ย 4.16(5 ข้อ) , มาก ค่าเฉลี่ย 4.11 มาก ค่าเฉลี่ย 4.04 และมาก ค่าเฉลี่ย 4.02 ตามลำดับ

นักท่องเที่ยวทั่วไป (ชาวไทย) ในภาพรวมมีความคิดเห็นอยู่ในระดับเห็นด้วยมากที่สุด ค่าเฉลี่ย 4.22 สำหรับรายข้อคำถามนั้น ประเด็นข้อ11 ควรเพิ่มช่องทางในการประชาสัมพันธ์การท่องเที่ยวทางวัฒนธรรมให้กับจังหวัดสุพรรณบุรีให้มากขึ้นความคิดเห็นมีค่าเฉลี่ยสูงที่สุด อยู่ในระดับเห็นด้วยมากที่สุด ค่าเฉลี่ย 4.36 รองลงมา ข้อ13 หน่วยงานเอกชน ควรเข้ามามีส่วนร่วมในการส่งเสริมและพัฒนาการท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรมประจำจังหวัดสุพรรณบุรี ข้อ12 หน่วยงานภาครัฐบาล ควรเข้ามามีส่วนร่วมในการส่งเสริมและพัฒนาการท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรมประจำจังหวัดสุพรรณบุรี ข้อ3 การให้ศิลปะการแสดงพื้นบ้าน เข้ามามีบทบาทในการท่องเที่ยว ช่วยในการอนุรักษ์ศิลปะการแสดงพื้นบ้านอันเป็นภูมิปัญญาของบรรพบุรุษ ให้แก่คนรุ่นหลัง ข้อ7 การจัดเทศกาลงานประจำปีต่างๆของจังหวัดสุพรรณบุรี ควรมีการจัดการแสดงศิลปะการแสดงพื้นบ้านในงานต่างๆอย่างสม่ำเสมอและต่อเนื่อง กับ ข้อ8 การจัดโปรแกรมการแสดง ศิลปะการแสดงพื้นบ้าน ในงานเทศกาลประจำปีต่างๆ อย่างต่อเนื่อง ทำให้เพิ่มจำนวนนักท่องเที่ยวให้มากขึ้น ข้อ6 ชุมชนในท้องถิ่นสุพรรณบุรี ควรมีส่วนร่วมในการพัฒนาให้ศิลปะการแสดงพื้นบ้านกับการท่องเที่ยว เพื่อให้ได้รับผลประโยชน์ตอบแทนเพื่อเป็นการกระจายรายได้สู่ท้องถิ่นตนเองเพิ่มขึ้น ข้อ10 การจัดทำหน่วยของที่ระลึก ที่เกี่ยวข้องกับศิลปะการแสดงพื้นบ้านช่วยเพิ่มความน่าสนใจให้แก่นักท่องเที่ยวมากขึ้น ข้อ2 การให้ศิลปะการแสดงพื้นบ้าน เข้ามามีบทบาทในการท่องเที่ยว จะทำให้เป็นการเพิ่มคุณค่าให้กับการท่องเที่ยวทางวัฒนธรรมของจังหวัดสุพรรณบุรี กับ ข้อ4 ศิลปะการแสดงพื้นบ้านต่างๆของจังหวัดสุพรรณบุรี สามารถนำมาใช้เพื่อส่งเสริมการท่องเที่ยวทางวัฒนธรรมของจังหวัดได้ ได้แก่ เพลง

พวงมาลัย เพลงอีแซว ลิเกทรงเครื่อง ลำตัด เพลงเรือ และรำตรึง กับ ข้อ5 การนำศิลปะการแสดง
 พื้นบ้านต่างๆของจังหวัดสุพรรณบุรี ช่วยให้การท่องเที่ยวทางวัฒนธรรม มีความหลากหลายมากขึ้น
 ข้อ1 จังหวัดสุพรรณบุรี เป็นจังหวัดที่มีศักยภาพในการพัฒนาการท่องเที่ยวทางวัฒนธรรม เนื่องจากมี
 วัฒนธรรมประจำท้องถิ่นชัดเจนอยู่มากมายและหลากหลาย และข้อ9 การจัดศูนย์ความรู้ เพื่อให้
 ความรู้ แสดงให้เห็นถึงความสำคัญของศิลปะการแสดงพื้นบ้าน เพลงพื้นบ้าน เพลงลูกทุ่ง และศิลปะ
 ประจำท้องถิ่นสุพรรณบุรี จะช่วยเพิ่มความน่าสนใจให้แก่นักท่องเที่ยวมากขึ้น อยู่ในระดับเห็นด้วย
 มากที่สุด ค่าเฉลี่ย 4.35 , มากที่สุด ค่าเฉลี่ย 4.34 , มากที่สุด ค่าเฉลี่ย 4.29 , มากที่สุด ค่าเฉลี่ย
 4.22(2 ข้อ) , มาก ค่าเฉลี่ย 4.19 มาก , ค่าเฉลี่ย 4.17 , มาก ค่าเฉลี่ย 4.16(3 ข้อ) , ค่าเฉลี่ย 4.11
 และ มาก ค่าเฉลี่ย 4.10 ตามลำดับ สำหรับความคิดเห็นประเด็นในข้อ4 ศิลปะการแสดงพื้นบ้านต่างๆ
 ของจังหวัดสุพรรณบุรี ที่มีความเหมาะสมและสามารถนำมาใช้เพื่อส่งเสริมการท่องเที่ยวทาง
 วัฒนธรรมของจังหวัดนั้น ตามความคิดเห็นของกลุ่มประชาชนในพื้นที่จังหวัดสุพรรณบุรี รายชื่อย่อย
 พบว่า “เพลงอีแซว” มีระดับเห็นด้วยมากที่สุด ค่าเฉลี่ย 4.35 รองลงมา คือ “ลำตัด” “เพลง
 พวงมาลัย” “เพลงเรือ” “ลิเกทรงเครื่อง” และ“รำตรึง” ระดับความเห็นของการแสดงพื้นบ้านทั้ง 5
 ชนิด อยู่ในระดับเห็นด้วยมาก ค่าเฉลี่ย 4.15 , 4.04 , 4.03 , 3.93 และ3.75 ตามลำดับ
 ดังแสดงรายละเอียดในตาราง

**ตารางที่ 6 แสดงผลการเปรียบเทียบการนำเอกลักษณ์จากศิลปะการแสดงพื้นบ้านที่มีของจังหวัด
 สุพรรณบุรี ในการนำมาใช้กับการส่งเสริมการท่องเที่ยวทางวัฒนธรรม ระหว่างกลุ่มประชาชนใน
 พื้นที่จังหวัดสุพรรณบุรีและกลุ่มนักท่องเที่ยวทั่วไป (ชาวไทย)**

*หมายเหตุ ในการเก็บข้อมูลรายข้อที่ 4 เนื่องจากมีรายละเอียดการแสดงประเภทต่างๆที่ละเอียดมาก
 ในรายชื่อย่อยที่ 4.1 – 4.6 จึงไม่ได้เก็บข้อมูลจากกลุ่มนักท่องเที่ยวทั่วไป โดยทำการเก็บข้อมูลราย
 ชื่อย่อยนี้จากกลุ่มประชาชนในพื้นที่จังหวัดสุพรรณบุรี เท่านั้น

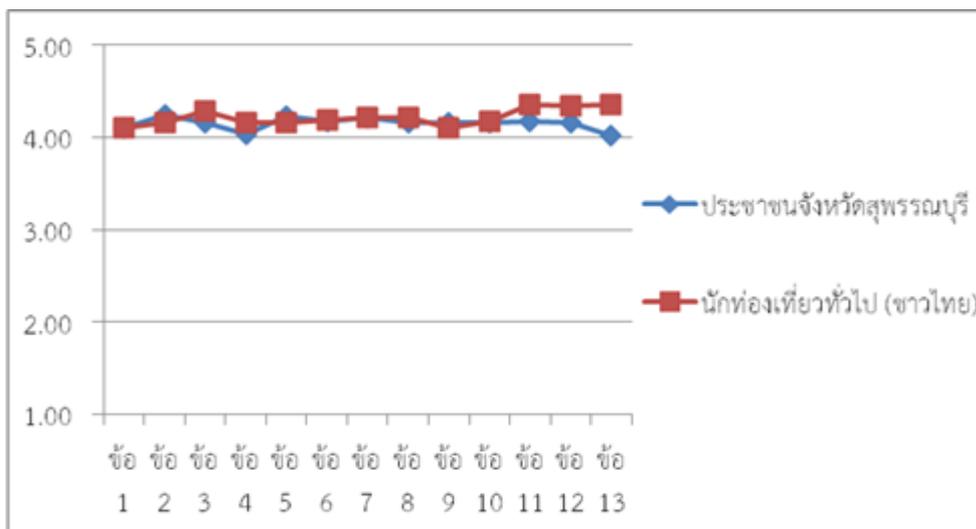
ตัวแปร/ข้อคำถาม	ประชาชนจังหวัด สุพรรณบุรี (จำนวนกลุ่มต.ย.=251 คน)			นักท่องเที่ยวทั่วไป (จำนวนกลุ่มต.ย.=231 คน)			Levene's Test		t	df	p
	ค่าเฉลี่ย	SD	ระดับ*	ค่าเฉลี่ย	SD	ระดับ*	F	p			
การนำเอกลักษณ์จาก ศิลปะการแสดงพื้นบ้านที่มีของ จังหวัดสุพรรณบุรี ในการ นำมาใช้กับการส่งเสริมการ ท่องเที่ยวทางวัฒนธรรม ของ คนในพื้นที่จังหวัดสุพรรณบุรี	4.16	0.51	เห็น ด้วย มาก	4.22	0.47	เห็น ด้วย มากที่สุด	0.64	0.42	-1.40	480.00	0.16
1. จังหวัดสุพรรณบุรี เป็นจังหวัด ที่มีศักยภาพในการพัฒนาการ ท่องเที่ยวทางวัฒนธรรม เนื่องจากมีวัฒนธรรมประจำ	4.11	0.80	เห็น ด้วย มาก	4.11	0.67	เห็น ด้วย มาก	6.97	0.01	0.05	475.71	0.96

ตัวแปร/ข้อความถาม	ประชาชนจังหวัด สุพรรณบุรี (จำนวนกลุ่มต.ย.=251 คน)			นักท่องเที่ยวทั่วไป (จำนวนกลุ่มต.ย.=231 คน)			Levene's Test		t	df	p
	ค่าเฉลี่ย ย	SD	ระดับ* *	ค่าเฉลี่ย ย	SD	ระดับ* *	F	p			
เพื่อส่งเสริมการท่องเที่ยวทาง วัฒนธรรมให้กับจังหวัด สุพรรณบุรี			มาก								
4.5 “เพลงเรือ” เหมาะสมและ สามารถนำมาใช้เพื่อส่งเสริมการ ท่องเที่ยวทางวัฒนธรรมให้กับ จังหวัดสุพรรณบุรีได้	4.03	0.91	เห็น ด้วย มาก	-	-	-	-	-	-	-	-
4.6 “รำตง” เหมาะสมและ สามารถนำมาใช้เพื่อส่งเสริมการ ท่องเที่ยวทางวัฒนธรรมให้กับ จังหวัดสุพรรณบุรี	3.75	0.99	เห็น ด้วย มาก	-	-	-	-	-	-	-	-
5. การนำศิลปะการแสดง พื้นบ้านต่างๆของจังหวัด สุพรรณบุรี ช่วยให้การท่องเที่ยว ทางวัฒนธรรม มีความ หลากหลายมากขึ้น	4.23	0.80	เห็น ด้วย มาก ที่สุด	4.16	0.66	เห็น ด้วย มาก	12.70	0.00	1.07	474.33	0.29
6. ชุมชนในท้องถิ่นสุพรรณบุรี ควรมีส่วนร่วมในการพัฒนาให้ ศิลปะการแสดงพื้นบ้านกับการ ท่องเที่ยว เพื่อให้ได้รับ ผลประโยชน์ตอบแทนเพื่อเป็น การกระจายรายได้สู่ท้องถิ่น ตนเองเพิ่มขึ้น	4.18	0.87	เห็น ด้วย มาก	4.19	0.71	เห็น ด้วย มาก	8.68	0.00	-0.27	473.72	0.79
7. การจัดเทศกาลงานประจำปี ต่างๆของจังหวัดสุพรรณบุรี ควร มี การ จั ด ก า ร แ ส ด ง ศิลปะการแสดงพื้นบ้านในงาน ต่างๆอย่างสม่ำเสมอและต่อเนื่อง	4.22	0.78	เห็น ด้วย มาก ที่สุด	4.22	0.70	เห็น ด้วย มาก ที่สุด	3.78	0.05	-0.02	479.86	0.98
8. การจัดโปรแกรมการแสดง ศิลปะการแสดงพื้นบ้าน ในงาน เทศกาลประจำปีต่างๆ อย่าง ต่อเนื่อง ทำให้เพิ่มจำนวน นักท่องเที่ยวให้มากขึ้น	4.16	.88	เห็น ด้วย มาก	4.22	0.66	เห็น ด้วย มาก ที่สุด	20.64	0.00	-0.81	462.33	0.42
9. การจัดศูนย์ความรู้ เพื่อให้ ความรู้ แ ส ด ง ให้ เห็น ถึง ความสำคัญของศิลปะการแสดง	4.16	0.83	เห็น ด้วย มาก	4.10	0.66	เห็น ด้วย มาก	26.86	0.00	0.82	469.00	0.41

ตัวแปร/ข้อความ	ประชาชนจังหวัด สุพรรณบุรี (จำนวนกลุ่มต.ย.=251 คน)			นักท่องเที่ยวทั่วไป (จำนวนกลุ่มต.ย.=231 คน)			Levene's Test		t	df	p
	ค่าเฉลี่ย	SD	ระดับ*	ค่าเฉลี่ย	SD	ระดับ*	F	p			
พื้่นบ้าน เพลงพื้่นบ้าน เพลง ลูกทุ่ง และศิลปินประจำท้องถิ่น สุพรรณบุรี จะช่วยเพิ่มความ น่าสนใจให้แก่ักท่องเที่ยวมาก ขึ้น											
10. การจัดจำหน่ายของที่ระลึก ที่เกี่ยวข้องกับศิลปะการแสดง พื้่นบ้านช่วยเพิ่มความน่าสนใจ ให้แก่ักท่องเที่ยวมากขึ้น	4.16	0.84	เห็น ด้วย มาก	4.17	0.67	เห็น ด้วย มาก	13.32	0.00	-0.20	470.10	0.84
11. ควรเพิ่มช่องทางในการ ประชาสัมพันธ์การท่องเที่ยวทาง วัฒนธรรมให้กับจังหวัด สุพรรณบุรีให้มากขึ้น	4.18	0.85	เห็น ด้วย มาก	4.36	0.63	เห็น ด้วย มาก ที่สุด	9.42	0.00	-2.66	460.26	0.01*
12. หน่วยงานภาครัฐบาล ควร เข้ามามีส่วนร่วมในการส่งเสริม และพัฒนาการท่องเที่ยวเชิง วัฒนธรรมประจำจังหวัด สุพรรณบุรี	4.16	0.93	เห็น ด้วย มาก	4.34	0.75	เห็น ด้วย มาก ที่สุด	7.04	0.01	-2.27	471.53	0.02*
13. หน่วยงานเอกชน ควรเข้ามา มีส่วนร่วมในการส่งเสริมและ พัฒนาการท่องเที่ยวเชิง วัฒนธรรมประจำจังหวัด สุพรรณบุรี	4.02	0.98	เห็น ด้วย มาก	4.35	0.68	เห็น ด้วย มาก ที่สุด	9.12	0.00	-4.27	446.53	0.00*

* หมายถึง มีนัยสำคัญที่ระดับ 0.05

** เกณฑ์ระดับความคิดเห็น 1.00-1.80 อยู่ระดับไม่เห็นด้วย , 1.81-2.60 อยู่ระดับเห็นด้วยน้อย , 2.61-3.40 อยู่ระดับเห็นด้วยปานกลาง , 3.41-4.20 อยู่ระดับเห็นด้วยมาก และ4.21-5.00 อยู่ระดับเห็นด้วยมากที่สุด

แผนภูมิที่ 3 แสดงค่าเฉลี่ย ระดับการนำเอกลักษณ์จากศิลปะการแสดงพื้นบ้านที่มีของจังหวัดสุพรรณบุรี ในการนำมาใช้กับการส่งเสริมการท่องเที่ยวทางวัฒนธรรม รายข้อ ของผู้ตอบแบบสอบถาม 2 กลุ่ม

ส่วนที่ 6 ความคิดเห็นและข้อเสนอแนะอื่นๆ ต่อการนำเอกลักษณ์จากศิลปะการแสดงพื้นบ้านในการส่งเสริมการท่องเที่ยวทางวัฒนธรรมประจำจังหวัดสุพรรณบุรี ของกลุ่มประชาชนจังหวัดสุพรรณบุรี และกลุ่มนักท่องเที่ยวทั่วไป (ชาวไทย)

ผลการวิเคราะห์ความคิดเห็นและข้อเสนอแนะอื่นๆ ต่อการนำเอกลักษณ์จากศิลปะการแสดงพื้นบ้านในการส่งเสริมการท่องเที่ยวทางวัฒนธรรมประจำจังหวัดสุพรรณบุรี ของกลุ่มประชาชนจังหวัดสุพรรณบุรี และกลุ่มนักท่องเที่ยวทั่วไป (ชาวไทย) พบว่า

กลุ่มตัวอย่างประชาชนจังหวัดสุพรรณบุรีที่ตอบแบบสอบถามในส่วนนี้มีจำนวน 36 คน มีความคิดเห็นและข้อเสนอแนะอื่นๆ ต่อการนำเอกลักษณ์จากศิลปะการแสดงพื้นบ้านในการส่งเสริมการท่องเที่ยวทางวัฒนธรรมประจำจังหวัดสุพรรณบุรี 3 ลำดับแรกคือ ลำดับที่ 1 ควรอนุรักษ์ศิลปะการแสดงพื้นบ้าน ได้แก่ เพลงพวงมาลัย เพลงอีแซว ลิเกทรงเครื่อง ลำตัด เพลงเรือ และรำตรึง ให้คงอยู่ และบูรณาการให้สอดคล้องกับความเจริญที่เข้ามาในปัจจุบัน เช่น การจัดการแสดงให้ได้มาตรฐานระดับสากลโดยใช้เทคโนโลยีสมัยใหม่ เป็นต้น กลุ่มตัวอย่างที่ตอบจำนวน 13 คน คิดเป็นร้อยละ 36.11 ลำดับที่ 2 หน่วยงานภาครัฐและเอกชนควรสนับสนุนการนำเอกลักษณ์จากศิลปะการแสดงพื้นบ้านในการส่งเสริมการท่องเที่ยวทางวัฒนธรรมประจำจังหวัดสุพรรณบุรีอย่างต่อเนื่องและเป็นระบบ กลุ่มตัวอย่างที่ตอบจำนวน 9 คน คิดเป็นร้อยละ 25.00 และลำดับที่ 3 ควรณรงค์ให้คนรุ่นใหม่สนใจการท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรมของจังหวัดสุพรรณบุรี เช่น การจัดการเรียนการสอนปลูกฝังให้นักเรียนในสถานศึกษา เป็นต้น กลุ่มตัวอย่างที่ตอบจำนวน 6 คน คิดเป็นร้อยละ 16.67

กลุ่มตัวอย่างนักท่องเที่ยวทั่วไป (ชาวไทย) ที่ตอบแบบสอบถามในส่วนนี้มีจำนวน 3 คน มีความคิดเห็นและข้อเสนอแนะอื่นๆ ต่อการนำเอกลักษณ์จากศิลปะการแสดงพื้นบ้านในการส่งเสริมการท่องเที่ยวทางวัฒนธรรมประจำจังหวัดสุพรรณบุรี ได้แก่ หน่วยงานภาครัฐและเอกชนควรสนับสนุน

การนำเอกลักษณ์จากศิลปะการแสดงพื้นบ้านในการส่งเสริมการท่องเที่ยวทางวัฒนธรรมประจำจังหวัดสุพรรณบุรีอย่างต่อเนื่องและเป็นระบบ กลุ่มตัวอย่างที่ตอบจำนวน 2 คน คิดเป็นร้อยละ 66.67 และควรใช้สื่อทางโทรทัศน์และภาพยนตร์ในการประชาสัมพันธ์การท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรมของจังหวัดสุพรรณบุรีให้มากขึ้น กลุ่มตัวอย่างที่ตอบจำนวน 1 คน คิดเป็นร้อยละ 33.33 ตามลำดับ ดังแสดงรายละเอียดในตาราง

ตารางที่ 7 แสดงความคิดเห็นและข้อเสนอแนะอื่นๆ ต่อการนำเอกลักษณ์จากศิลปะการแสดงพื้นบ้านในการส่งเสริมการท่องเที่ยวทางวัฒนธรรมประจำจังหวัดสุพรรณบุรี

ความคิดเห็นและข้อเสนอแนะ	ประชาชนจังหวัดสุพรรณบุรี		นักท่องเที่ยวทั่วไป (ชาวไทย)	
	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ
1. หน่วยงานภาครัฐและเอกชนควรสนับสนุนการนำเอกลักษณ์จากศิลปะการแสดงพื้นบ้านในการส่งเสริมการท่องเที่ยวทางวัฒนธรรมประจำจังหวัดสุพรรณบุรีอย่างต่อเนื่องและเป็นระบบ	9	25.00	2	66.67
2. ควรใช้สื่อทางโทรทัศน์และภาพยนตร์ในการประชาสัมพันธ์การท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรมของจังหวัดสุพรรณบุรีให้มากขึ้น	3	8.33	1	33.33
3. ควรอนุรักษ์ศิลปะการแสดงพื้นบ้าน ได้แก่ เพลงพวงมาลัย เพลงอีแซว ลิเกทรงเครื่อง ลำตัด เพลงเรือ และรำตรึง ให้คงอยู่ และบูรณาการให้สอดคล้องกับความเจริญที่เข้ามาในปัจจุบัน เช่น การจัดการแสดงให้ได้มาตรฐานระดับสากลโดยใช้เทคโนโลยีสมัยใหม่ เป็นต้น	13	36.11	-	-
4. ควรรณรงค์ให้คนรุ่นใหม่สนใจการท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรมของจังหวัดสุพรรณบุรี เช่น การจัดการเรียนการสอนปลูกฝังให้นักเรียนในสถานศึกษา เป็นต้น	6	16.67	-	-
5. ควรพัฒนาระบบการสร้างรายได้ของคนในจังหวัดอย่างเป็นระบบ โดยใช้หลักเศรษฐกิจพอเพียง	3	8.33	-	-
6. รัฐบาลและเอกชนควรร่วมกันจัดทำแผนที่การท่องเที่ยวทางวัฒนธรรมทั่วประเทศ และร่วมกันรณรงค์ขับเคลื่อน	2	5.56	-	-
รวม	36	100.00	3	100.00

4.2 ผลวิเคราะห์การวิจัยเชิงคุณภาพ Qualitative Research

4.2.1 ผลการวิเคราะห์จากการสังเกตการณ์แบบไม่มีส่วนร่วม

ผู้วิจัยทำการสังเกตการณ์แบบไม่มีส่วนร่วม เพื่อสังเกตรูปแบบของการท่องเที่ยวในจังหวัดสุพรรณบุรี สังเกตทรัพยากรทางการท่องเที่ยว โดยใช้วิธีการ เดินทางไปสังเกตการณ์ตามสถานที่ท่องเที่ยวต่างๆ ภายในจังหวัดสุพรรณบุรี ตามสถานที่ที่มีการแนะนำกิจกรรมการท่องเที่ยวในคู่มือท่องเที่ยวจังหวัดสุพรรณบุรีของการท่องเที่ยวแห่งประเทศไทย เพื่อสังเกตการณ์สถานการณ์การท่องเที่ยว พบว่า

ทรัพยากรทางการท่องเที่ยวที่มีในจังหวัดสุพรรณบุรีนั้น เป็นทรัพยากรทางการท่องเที่ยวทางวัฒนธรรมอยู่มาก ไม่ว่าจะเป็นแหล่งท่องเที่ยวด้านวิถีชีวิตของหมู่บ้าน ชุมชนต่างๆ เช่น วัฒนธรรมเก่าแก่ของชุมชนชาวไทพวน ชุมชนชาวไทยทรงดำ เป็นต้น ศูนย์วัฒนธรรม พิพิธภัณฑ์ที่ให้ความรู้ด้านท้องถิ่นเมืองสุพรรณฯ เช่น พิพิธภัณฑ์สถานแห่งชาติ พิพิธภัณฑ์ลูกหลานพันธุ์มังกร(อุทยานมังกรสวรรค์) พิพิธภัณฑ์สถานแห่งชาติอู่ทอง เป็นต้น นักท่องเที่ยวสามารถเข้าไปมีส่วนร่วมได้ ทั้งได้ซื้อสิ่งของที่ระลึก จากงานประเพณีที่มีเอกลักษณ์ของท้องถิ่นที่น่าสนใจ เช่น งานประเพณีงานอนุสรณ์ดอนเจดีย์ ประเพณีเดินเจ็ดเสริมบารมี งานเทศกาลหิงกระจาด ประเพณีแข่งเรือยาว ประเพณีทำบุญตักบาตรกลางน้ำ เป็นต้น ทั้งแหล่งกิจกรรมที่เกี่ยวกับการประกอบอาชีพ ที่ทำให้ผู้มาเยือนได้รับความรู้ใหม่ๆ เกี่ยวกับการประกอบอาชีพของคนในท้องถิ่น การเดินทางท่องเที่ยวเพื่อสังเกตการณ์ ในสถานที่ต่างๆ ในจังหวัดสุพรรณบุรี นับเป็นเป็นการท่องเที่ยวเพื่อชมงานสถาปัตยกรรมท้องถิ่น งานศิลปะต่างๆ รวมถึงสามารถศึกษาเรียนรู้วิถีการดำรงชีวิต วัฒนธรรม ประเพณี พิธีกรรมต่างๆ การดนตรี การแสดง การละคร มหรสพต่างๆ ประจำท้องถิ่นของชาวสุพรรณที่สามารถบ่งบอกความเป็นเอกลักษณ์ของท้องถิ่น สามารถบอกเล่าเรื่องราวประวัติศาสตร์ของท้องถิ่นสุพรรณได้เป็นอย่างดี

สถานที่แรกในการสังเกตการณ์การท่องเที่ยวทางวัฒนธรรม เป็นในด้านของพิพิธภัณฑ์สถานแห่งชาติประจำจังหวัดสุพรรณบุรี ที่มีการให้ความรู้แก่นักท่องเที่ยวในเรื่องของความเป็นอยู่และวิถีชีวิตของชาวสุพรรณ สามารถทำให้นักท่องเที่ยวที่เยี่ยมชมก่อให้เกิดความภาคภูมิใจในมรดกทางวัฒนธรรมท้องถิ่นของชาวสุพรรณ โดยเฉพาะมีห้องที่จัดแสดงในเรื่องของเพลงพื้นบ้านเมืองสุพรรณ ตั้งแต่ความเป็นมาของการเกิดเพลงพื้นบ้าน ตัวอย่างของการแสดงเพลงพื้นบ้านผ่านจอภาพ และหุ่นจำลอง มีการบรรยายประวัติของศิลปิน ประวัติของเพลงของศิลปินคนต่างๆ และมีเครื่องเล่นเพลงให้ผลงานเพลงของศิลปินคนต่างๆอีกด้วย รวมถึงประวัติศิลปินแห่งชาติ ศิลปินเพลงพื้นบ้าน เช่น มนต์รีตราโมท, แจ็ง คล้ายสีทอง, ขวัญจิต ศรีประจันต์ เป็นต้น ศิลปินเพลงลูกทุ่ง เช่น ก้าน แก้วสุพรรณ , สายันต์ สัญญา, พุ่มพวง ดวงจันทร์, สุรพล สมบัติเจริญ , ไหวพจน์ เพชรสุพรรณ, เสรี รุ่งสว่าง เป็นต้น ที่เป็นคนสุพรรณบุรี ทำให้เห็นถึงความเป็นเมืองแห่งปราชญ์ศิลปินอย่างชัดเจน และวิวัฒนาการของเพลงพื้นบ้านที่มีการแตกออกไปเป็นเพลง ไทยลูกทุ่ง ไทยลูกกรุง

ภาพที่ 12 ข้อมูลเพลงพื้นบ้านพื้นเมืองสุพรรณ ณ พิพิธภัณฑ์สถานแห่งชาติ
สุพรรณบุรี
ที่มา ผู้วิจัย วันที่ 6 กรกฎาคม 2556

ภาพที่ 13 ภาพศิลปินชาวสุพรรณที่มีชื่อเสียงต่างๆ ณ พิพิธภัณฑ์สถานแห่งชาติ
สุพรรณบุรี
ที่มา ผู้วิจัย วันที่ 6 กรกฎาคม 2556

ส่วนด้านสถานที่ท่องเที่ยวที่เป็นที่นิยมของนักท่องเที่ยว และเป็นสถานที่แนะนำในการไปท่องเที่ยวของจังหวัดสุพรรณฯ ผู้วิจัยได้เดินทางไปสังเกตการณ์ ในด้านของการส่งเสริมการท่องเที่ยว ด้านวัฒนธรรมและสังเกตการณ์ด้านการจัดการแสดงเพื่อส่งเสริมการท่องเที่ยว ได้ผลดังนี้ ตลาดร้อยปีสามชุก สถานที่ท่องเที่ยวที่มีชื่อเสียง ที่นับเป็นโบราณสถานประเภทย่านประวัติศาสตร์ ของจังหวัดสุพรรณบุรี มีการจัดพื้นที่โดยอนุรักษ์อาคารเก่าความเป็นสถาปัตยกรรมแบบโบราณ มาจัดทำเป็น

ตลาดโบราณย้อนยุค ขายของเก่าแก่ตามท้องถิ่น คือ บ้านไม้ที่เรียงรายเป็นห้องแถวตลอดทั้งตลาด มีการจัดแสดงบ้านประวัติศาสตร์ คือ พิพิธภัณฑ์บ้านขุนจ่ามงจินารักษ์

ภาพที่ 14 พิพิธภัณฑ์บ้านขุนจ่ามงจินารักษ์ ตั้งอยู่ภายในตลาดสามชุก จังหวัดสุพรรณบุรี

ที่มา ผู้วิจัย วันที่ 6 กรกฎาคม 2556

ภายในตลาดสามชุกร้อยปีมีการตั้งร้านค้าขาย อาหาร ของที่ระลึกที่เป็นของท้องถิ่น มีการจัดร้านให้สวยงาม ดั้งเดิม โดยคงไว้ซึ่งสภาพแวดล้อมแบบเก่าของชาวชุมชนสามชุก ทั้งยังพบว่ามีการจัดการแสดงดนตรีไทย บริเวณลานโพธิ์นี้ มีการจัดสรรพื้นที่โล่งนี้ ไว้สำหรับการแสดงทางวัฒนธรรมต่างๆ หรือจัดกิจกรรมภายในตลาด อย่างเช่นวันที่ผู้วิจัยไปสังเกตการณ์พบว่ามี การแสดงการบรรเลงดนตรีไทย ณ “ตลาดร้อยปีสามชุก” จากนักเรียน ซึ่งเป็นที่สนใจของนักท่องเที่ยวอย่างมาก โดยจากการสอบถามพบว่าบริเวณลานโพธิ์นี้ผู้คนทั่วไป ชาวบ้าน นักเรียนนักศึกษา สามารถติดต่อเพื่อทำเรื่องขอใช้พื้นที่ บริเวณลานโพธิ์นี้ในการจัดกิจกรรมต่างๆ หรือกิจกรรมทางวัฒนธรรมได้ตามความเหมาะสม

ภาพที่ 15 ภาพนักเรียนทำการแสดงดนตรีไทยบริเวณลานโพธิ์

ที่มา ผู้วิจัย วันที่ 6 กรกฎาคม 2556

การสังเกตการณ์อีกสถานที่หนึ่ง คือ หมู่บ้านอนุรักษ์ควายไทย ที่เป็นสถานที่ท่องเที่ยวที่ได้รับ ความนิยมของนักท่องเที่ยวอีกสถานที่หนึ่ง และมีอยู่ในสถานที่ที่แนะนำการท่องเที่ยวประจำจังหวัด สุพรรณบุรี เป็นสถานที่เลี้ยงควายเพื่อการอนุรักษ์ ภายในบริเวณหมู่บ้านอนุรักษ์ควายไทยมีการจัด แสดง ควายไทยลักษณะต่างๆ มีการแสดงประวัติความเป็นมา วิถีชีวิต ประโยชน์และความสามารถ ของควาย ณ ลานกว้าง บริเวณกลางหมู่บ้าน รวมถึงมีการแสดงเพลงพื้นบ้าน จากนักเรียนโรงเรียน ศรีประจันต์ เป็นประจำทุกวันเสาร์ และวันอาทิตย์ วันละ 3 รอบ คือ 11.00 น. 14.30 น. และ 16.00 น. อีกด้วย แต่พบว่า ไม่ได้มีนักท่องเที่ยวซื้อบัตรชมการแสดงมากนัก ไม่ได้ขายได้ตลอดทุกรอบ ส่วน ใหญ่จะเป็นการซื้อบัตรชมการแสดงแบบกลุ่ม เป็นนักเรียนหรือกรุ๊ปทัวร์นั่นเอง ที่จะขายได้มาก

ภาพที่ 16 ภาพสถานที่ท่องเที่ยว หมู่บ้านอนุรักษ์ควายไทย อ.ศรีประจันต์ จังหวัดสุพรรณบุรี

ที่มา ผู้วิจัย วันที่ 27 กรกฎาคม 2556

ภาพที่ 17 นักแสดงรุ่นเล็ก นักเรียนจากโรงเรียนอนุบาลศรีประจันต์ ทำการแสดงเพลงอีแซว ณ หมู่บ้านอนุรักษ์ควายไทย ประจำทุกวัน เสาร์-อาทิตย์

ที่มา ผู้วิจัย วันที่ 27 กรกฎาคม 2556

การสังเกตการณ์ บริเวณสถานที่ ที่ให้ความรู้ทางวัฒนธรรมที่แสดงถึงวิถีชีวิตของคนในท้องถิ่นคือศาลหลักเมืองและพิพิธภัณฑสถานพนัธมังกร ซึ่งเป็นอีกสถานที่หนึ่งที่น่าจะเป็นทรัพยากรการท่องเที่ยวทางวัฒนธรรมที่บ่งบอกถึงวิถีชีวิตของชาวสุพรรณบุรี ที่เป็นชาวไทยเชื้อสายจีนที่อาศัยอยู่ในจังหวัดนี้ที่มีอยู่มาก เป็นสถานที่เคารพของชาวไทยเชื้อสายจีน ศาลหลักเมืองนี้หลายคนเชื่อว่าหากได้มากราบไหว้แล้ว จะนำมาซึ่งโชคลาภ ความร่ำรวย ความสำเร็จ และความสุข ส่วนพิพิธภัณฑสถานพนัธมังกร ก่อตั้งขึ้นเพื่อเฉลิมฉลองเนื่องในโอกาสที่ประเทศไทย และสาธารณรัฐประชาชนจีน มีความสัมพันธ์ทางการทูตครบ 20 ปี เมื่อปี พ.ศ. 2539 เปิดให้เข้าชมทุกวันพุธ – วันอาทิตย์ หยุดทุกวันจันทร์และวันอังคาร เปิดให้เข้าชมวันละ 7 รอบๆ รอบแรก เวลา 10.00 น. รอบสุดท้าย เวลา 16.00 น. ค่าเข้าชมชาวไทย ผู้ใหญ่ 299 บาท เด็ก 149 บาท ชาวต่างประเทศผู้ใหญ่ 499 บาท เด็ก 299 บาท พิพิธภัณฑสถานพนัธมังกร นับเป็นแหล่งท่องเที่ยวที่สำคัญระดับประเทศ ซึ่งปัจจุบันได้รับการยอมรับว่าเป็นจังหวัดตัวอย่างในการพัฒนาของประเทศไทย จากการสังเกตการณ์พบว่าปัจจุบันมีปรับปรุงสถานที่ บริเวณทางเดินจากที่จอดรถไปยังศาลหลักเมืองและพิพิธภัณฑสถานพนัธมังกร ให้เป็นร้านค้า ร้านอาหาร ร้านให้บริการต่างๆ ในรูปแบบสถาปัตยกรรมที่เป็นศิลปะของจีนผสมผสาน ยาวเป็นทางเดินมาจนถึงส่วนของศาลเจ้าพ่อหลักเมืองและพิพิธภัณฑสถานพนัธมังกร เป็นสถานที่ทางวัฒนธรรมที่ โดยมีการจัดในส่วนของโรงหนังไว้ในบริเวณนี้ด้วย แต่ไม่ได้มีการจัดการแสดง ศิลปะการแสดงพื้นบ้าน และยังมีโปรแกรมการแสดงใดๆ ที่เป็นการดึงดูดนักท่องเที่ยว

ภาพที่ 18 บริเวณทางเดินที่มี ร้านค้า ร้านอาหาร ร้านให้บริการต่างๆ ยาวเป็นทางเดินมาจนถึง ส่วนของศาลเจ้าพ่อหลักเมืองและพิพิธภัณฑสถานพนัธมังกร

ที่มา ผู้วิจัย วันที่ 10 สิงหาคม 2556

ภาพที่ 19 บริเวณด้านหน้าของส่วนโรงหนัง และบริเวณทางเดินที่มีการจัดขึ้นบริเวณศาลเจ้าพ่อหลักเมืองและพิพิธภัณฑ์ลูกหลานพันธุ์มังกร

ที่มา ผู้วิจัย วันที่ 10 สิงหาคม 2556

ภาพที่ 20 ภาพบรรยากาศด้านนอกศาลเจ้าพ่อหลักเมืองและพิพิธภัณฑ์ลูกหลานพันธุ์มังกร

ที่มา ผู้วิจัย วันที่ 10 สิงหาคม 2556

อีกหนึ่งสถานที่ คือ ตลาดเก้าห้อง อ.บางปลาม้า ที่เป็นตลาดเก่าแก่ ตั้งอยู่ในชุมชนที่มีสถาปัตยกรรมแบบโบราณ คือ ดึกแถวไม้เรียงราย ริมแม่น้ำท่าจีน ที่มีร้านค้าขายเครื่องใช้เก่าๆแต่ยังคงความคลาสสิก ขนม อาหารโบราณต่างๆ มากมายที่หาได้ยาก ตลาดนี้ค่อนข้างจะเงียบ และไม่วุ่นวายเหมือนตลาดสามชุก ภายในตลาดมีหอดูโจรแห่งเดียวในจังหวัดสุพรรณบุรี คือ หอดูโจรแห่งตลาดเก้าห้อง ร้อยปี ใช้สำหรับเวรยาม สอดส่องดูแลว่ามีโจรมาบุกปล้นหมู่บ้านหรือเปล่า ซึ่งหอดูโจรแห่งนี้อยู่ในยุคเสื่อมเหศวร, เสือดำ, เสือหวัด, เสือฝ้าย และเสือใบ จอมโจรชื่อดังในภาคกลาง ที่ออกปล้นชาวบ้าน ภายในตลาดมีการจัดตั้งพิพิธภัณฑ์ตลาดเก้าห้องไว้ให้นักท่องเที่ยวได้เยี่ยมชมด้วย ภายในตลาดแบ่งออกเป็น สามส่วนคือ ตลาดบน ตลาดกลาง ตลาดล่าง ที่สามารถเดินเชื่อมต่อถึงกันได้ ปัจจุบันมีการจัดทำหนังสือแนะนำการท่องเที่ยว ตลาดเก้าห้อง ในรูปแบบการ์ตูนสีสดใสใน

น่าสนใจ และมีเด็ก ๆ ที่อยู่ในชุมชนบริเวณใกล้เคียงมาทำหน้าที่เป็นมัคคุเทศน์น้อย ทำหน้าที่นำนักท่องเที่ยวชมตลาดพร้อมแนะนำข้อมูลต่างๆในตลาดให้กับนักท่องเที่ยวด้วย และทุกๆวันอาทิตย์จะมีการจัดกิจกรรม เป็นการแสดง การทำงานศิลปะ ต่างๆหมุนเวียนไป ซึ่งการพัฒนาตลาดเก่าห้องมีหน่วยงานพาณิชย์จังหวัดเข้ามามีส่วนช่วยแนะนำและทำงานร่วมกับชาวบ้านด้วย

ภาพที่ 21 ภาพบรรยากาศร้านค้าภายในตลาดเก่าห้องที่คงความคลาสสิก มีร้านค้าขายเครื่องใช้ต่างๆขนม อาหารโบราณต่างๆ มากมาย ที่หาชมได้ยาก
ที่มา ผู้วิจัย วันที่ 6 กรกฎาคม 2556

ภาพที่ 22 ภาพเด็ก ๆ ที่ทำหน้าที่เป็นมัคคุเทศน์น้อย นำนักท่องเที่ยวชมตลาดพร้อมแนะนำข้อมูลต่างๆในตลาดให้กับนักท่องเที่ยว
ที่มา ผู้วิจัย วันที่ 27 กรกฎาคม 2556

ภาพที่ 23 ภาพหอดูโจรแห่งเดียวในจังหวัดสุพรรณบุรี คือ หอดูโจรแห่ง ตลาดเก่าห้องร้อยปี

ที่มา ผู้วิจัย วันที่ 27 กรกฎาคม 2556

ภาพที่ 24 ภาพพิพิธภัณฑ์ตลาดเก่าห้องร้อยปีจัดไว้ให้นักท่องเที่ยวได้เยี่ยมชม

ที่มา ผู้วิจัย วันที่ 27 กรกฎาคม 2556

4.2.2 ผลการวิเคราะห์ข้อมูลจากการสัมภาษณ์

แบบสัมภาษณ์ ที่ใช้ในการวิจัยในครั้งนี้ ใช้การสัมภาษณ์แบบมีโครงสร้าง Standardized interview เพื่อรวบรวมข้อมูลโดยมีการสื่อสารกันระหว่างผู้วิจัยกับผู้ให้ข้อมูล ทั้งนี้การสื่อสารจะต้องมีจุดมุ่งหมายเพื่อหาข้อมูลเกี่ยวกับการนำเอกลักษณ์จากศิลปะการแสดงพื้นบ้านมาใช้ในการส่งเสริมการท่องเที่ยว คือ ใช้แบบสัมภาษณ์แบบไม่เป็นทางการ โดยใช้แนวคำถามปลายเปิด เพื่อให้ผู้ถูกสัมภาษณ์ให้ข้อมูลและแสดงความคิดเห็นในการสัมภาษณ์ได้อย่างเต็มที่ โดยได้ผลการสัมภาษณ์ตัวแทนกลุ่มบุคคลต่างๆ ที่เป็นคนในพื้นที่จังหวัดสุพรรณบุรีที่มีส่วนเกี่ยวข้องกับศิลปะการแสดงพื้นบ้าน เป็นกลุ่มดังนี้

- 1) ตัวแทน ศิลปิน ผู้ประกอบการด้านศิลปะการแสดงพื้นบ้าน

นางเกลียว เสร็จกิจ หรือ แม่ขวัญจิต ศรีประจันต์ ศิลปินแห่งชาติ ด้านศิลปะการแสดง

(เพลงพื้นบ้าน-อีแซว) ปี 2539 ณ บ้านแม่ขวัญจิต เมื่อวันที่ 5 กรกฎาคม 2556

2) ตัวแทนจากหน่วยงานสำนักงานพาณิชย์จังหวัดสุพรรณบุรี

- นายอภิชัย อภิวัฒนา พาณิชย์จังหวัดสุพรรณบุรี
- นางจุฑารัตน์ ศรีโมรา นักวิชาการพาณิชย์ชำนาญการ

ณ ตลาดเก้าห้อง เมื่อวันที่ 27 กรกฎาคม 2556

3) ตัวแทนชาวบ้านในชุมชน

- นางสาวศิริพรรณ ต้นศักดิ์ดา ประธานกรรมการพัฒนาตลาดเก้าห้อง
- นางศิริวรรณ ต้นเจริญ กรรมการตลาดเก้าห้อง
- นางสาวมนัญญา อุตระศาสตร์ ประชาสัมพันธ์ตลาดเก้าห้อง
- นายเมธา สุจรส์เศรษฐ์เมธา เจ้าของร้านค้าภายในตลาดเก้าห้อง

ณ อ.บางปลาม้า จ.สุพรรณบุรี เมื่อวันที่ 27 กรกฎาคม 2556 และวันที่ 10 สิงหาคม 2556

โดยแยกข้อมูล ผลการสัมภาษณ์ออกเป็นส่วน ได้ดังนี้

ส่วนที่ 1 ความคิดเห็นเรื่องการเปลี่ยนแปลงทางสังคมและวัฒนธรรมที่ส่งผลต่อศิลปะการแสดงพื้นบ้าน ในจังหวัดสุพรรณบุรี

1.1 ผลการสัมภาษณ์ตัวแทน ศิลปินด้านศิลปะการแสดงพื้นบ้าน ("ศิลปินแห่งชาติ ด้านศิลปะการแสดง(เพลงพื้นบ้าน-อีแซว) ปี 2539," 2556)

“ความแตกต่างของการแสดงศิลปะการแสดงพื้นบ้านในอดีต กับปัจจุบันแตกต่างกันมาก ในอดีต มีที่ได้ไปทำการแสดงตามงานประจำปีของวัดต่างๆ เช่น แต่ก่อนบางวัดจะมีเทศกาลทำขนมจีน เราก็ไปร่วมงาน ก็มีโอกาสให้หนุ่มสาวไปเที่ยวในวัดได้ เที่ยวเยี่ยมเยียนแม่ครัวบ้าง แล้วก็ไปแสดงด้วย ส่วนวัดทั่วไปที่มีงานปิดทอง ช่วงกลางคืนจะมีการแสดงมหรสพหลายอย่าง การแสดงเพลงพื้นบ้านของเราก็จะเป็นหนึ่งในนั้น แต่ปัจจุบันจะได้ไปงานตามที่ อบต. หรือ เทศบาล เค้าจจะจัดเป็นงานฟื้นฟูประเพณี ซึ่งเป็นนโยบายของหน่วยงาน ไม่ใช่งานวัดแบบแต่ก่อน ในปัจจุบันไม่ค่อยเป็นประเพณีเหลืออยู่บ้าง ก็เช่น เทศกาลสงกรานต์ที่ยังมีอยู่ทุกปี ส่วนการแสดงเพลงพื้นบ้านส่วนใหญ่ที่จ้างไปก็เพราะ คนเก่าแก่ พ่อ แม่ ของเจ้าภาพเค้าอยากดู อยากเห็น เป็นงานศพ ปู่ ย่า ตา ยาย เค้ापูดไว้ สั้งไว้ว่าอยากดู จึงมาจ้างให้ไปแสดง”

“ในส่วนการแสดงในปัจจุบันที่มีการพัฒนา ก็พัฒนาเกินไป มีการประยุกต์แต่ไม่ดี เช่น มีการเปลี่ยนกลองจาก กลองตะโพนเป็นกลองสมัยใหม่ เวลาร้องโดยปกติต้องพูดโต้ตอบบ้าง พอใช้ดนตรีจากเครื่องมันเล่นอัตโนมัติ จังหวะมันจะไม่หยุด ก็ต้องพูดไปพร้อมดนตรี ไม่เหมือนแต่ก่อนที่ใช้ดนตรีสด เมื่อถึงตอนต้องพูดโต้ตอบดนตรีจะต้องหยุดก่อน เป็นต้น ส่วนเรื่องเนื้อหาสาระก็ได้พัฒนาเลย บางครั้งก็ร้องด้นไม่ตรงกับที่เตรียมบทมา”

จากการสัมภาษณ์ทำให้ผู้วิจัยพบว่า การเปลี่ยนแปลงทางสังคมและวัฒนธรรมส่งผลต่อตัวศิลปินที่ประกอบกรด้านการแสดงพื้นบ้านโดยตรง คือ การจ้างงานที่น้อยลง ทั้งที่งานประเพณีต่างๆประจำจังหวัดยังมีอยู่เช่นเดิม แต่มีรูปแบบงานที่แตกต่างไปจากอดีต ทำให้อัตราความถี่ในการแสดงศิลปะการแสดงพื้นบ้านลดลง เนื่องจากในอดีต จะพบการแสดงพื้นบ้านในงานต่างๆ ทั้งงานเล็ก งานใหญ่ ไม่ว่าจะเป็นงานมงคล งานบุญตามวัดต่างๆ จนถึงงานประเพณีใหญ่ประจำจังหวัด แต่ในปัจจุบันงานประเพณีใหญ่ๆที่จัดขึ้นไม่เหมือนเดิม ไม่ได้เกิดจากวิถีชีวิตของผู้คนในชุมชน คือ ชาวบ้านไม่ได้เป็นผู้จัดงาน แต่เป็นงานที่หน่วยงานทางราชการจัดขึ้นเพื่อเป็นการฟื้นฟูประเพณีของชุมชน ซึ่งเป็นนโยบายของหน่วยงานนั้นๆ จึงจะมีการจ้างให้จัดการแสดงพื้นบ้านขึ้นในงานด้วย ส่วนในด้านของการเปลี่ยนแปลงทางสังคม ที่ส่งผลในด้านเทคโนโลยีที่ก้าวหน้ามากขึ้น ทำให้มีอุปกรณ์ด้านดนตรีที่มีความทันสมัยมากขึ้น อย่างเช่นเครื่องให้จังหวะกลองอัตโนมัติเข้ามาช่วยในการแสดง ทำให้เกิดความสะดวกสบายมากขึ้น คือ ไม่ต้องใช้แรงงานคนในการตี ช่วยลดค่าจ้าง และเครื่องกระจายเสียงที่ช่วยให้เสียงที่ตั้งขึ้นในการประกอบการแสดง แต่ในด้านกลับกัน ความทันสมัยนี้ก็กลับทำให้รูปแบบในการแสดงศิลปะการแสดงพื้นบ้านเปลี่ยนไป คือ แต่เดิมมีการใช้ กลองตะโพน ตีประกอบการแสดง เมื่อเปลี่ยนใช้เครื่องให้เสียงกลองอัตโนมัติ เสียงกลองจึงเปลี่ยนเป็นกลองแบบสากล อัตลักษณ์ทางด้านดนตรีก็เสียไป ส่วนในด้านของการร้อง โดยปกติผู้แสดงชายและหญิงจะร้องบทไปแล้วจะมีการหยุดร้องเพื่อพูดโต้ตอบกัน เป็นบทสนทนา เพื่อสอดแทรกเนื้อหาที่ต้องการให้ผู้ชมทราบ เพิ่มเติม หรือเพื่อเพิ่มบทตลกขบขัน จำเป็นที่ดนตรีต้องหยุดเพื่อให้ผู้แสดงตอบโต้กัน แต่เมื่อมีการพัฒนาดนตรีประกอบการแสดงแบบอัตโนมัติจึงไม่สามารถทำให้จังหวะดนตรีหยุดตามต้องการได้ ทำให้เกิดความเปลี่ยนแปลงกับรูปแบบการแสดงจากการร้องด้นกลอนสด สลับการโต้ตอบ เป็นการร้องตามบทที่เตรียมมาเท่านั้น ทำให้ไม่เกิดการพัฒนาเนื้อหาสาระของบทกลอนที่ใช้ในการแสดงขึ้นเลย

1.2 ผลการสัมภาษณ์ตัวแทนจากหน่วยงาน สำนักงานพาณิชย์จังหวัดสุพรรณบุรี ("พาณิชย์จังหวัดสุพรรณบุรี," 2556) และ("นักวิชาการพาณิชย์ชำนาญการ," 2556)

“สังคมในปัจจุบันเปลี่ยนไปมาก ซึ่งส่งผลกับการแสดงพื้นบ้านโดยตรงแน่นอน เพราะผู้คนเริ่มมีความนิยมแปลกไป แต่ก็เริ่มมีการกลับมาบ้างอย่างเช่น รำวงย้อนยุคในสุพรรณที่เมื่อก่อนเหมือนกับเอาโคโยตี้มารำ คนที่รำวงจะโป้ ตามกระแสนิยม แต่ปัจจุบันเริ่มเข้าสู่การอนุรักษ์ ย้อนกลับมาเป็นย้อนยุคแบบแต่งตัวสวยงามอย่างรำวงแบบโบราณอีกครั้ง พูดได้ว่าการเปลี่ยนแปลงทางสังคมและวัฒนธรรมก็มี ทั้งด้านบวกและด้านลบ”

จากการสัมภาษณ์ตัวแทนจากหน่วยงานราชการ ทำให้ผู้วิจัยพบว่า ผลกระทบที่เกิดจากสังคมที่เปลี่ยนแปลงไปมากในปัจจุบัน ส่งผลต่อการแสดงพื้นบ้านอย่างชัดเจน เพราะผู้คนในปัจจุบันสนใจการแสดงใหม่ๆที่ทันสมัยตามกระแสนิยมมากกว่า อาจเพราะสามารถหาชมผ่านสื่อที่ทันสมัยต่างๆได้ง่ายกว่า ความนิยมและสนใจในการแสดงศิลปะการแสดงพื้นบ้านจึงลดลงตามเหตุผลนั่นเอง

แต่การเปลี่ยนแปลงทางสังคมนี้ ไม่ได้ส่งผลเสียเท่านั้นยังส่งผลดีในด้านของการเกิดกระแสการอนุรักษ์เพิ่มมากขึ้น มีการจัดการแสดงย้อนยุค แต่งกายย้อนยุค หรือทำตลาดย้อนยุค ดังที่เห็นได้มากในปัจจุบัน

1.3 ผลการสัมภาษณ์ตัวแทนชาวบ้านในชุมชนตลาดเก่าห้อง อ.บางปลาหมอ จ.สุพรรณบุรี ("ตัวแทนชาวบ้านในชุมชน, " 2556)

“ส่วนของการเปลี่ยนแปลงทางสังคมและวัฒนธรรมกับวิถีชีวิตของคนในตลาดไม่ค่อยเปลี่ยนแปลงมากนัก ส่วนการจัดการแสดงก็มีจัดตลอดเวลาถึงงานเทศกาลต่างๆ แต่ก็เปลี่ยนแปลงการแสดงตามประเพณีปัจจุบันบ้าง เจื่อนไซ คือ ในสภาพปัจจุบันมีผลต่อการเสฟงานแนวเพลงพื้นบ้านลดลง ส่วนคนที่แสดงเพลงพื้นบ้านถึงจะรักเพลงพื้นบ้านแค่ไหน แต่ไม่มีคนจ้างไป คนพวกนี้ยังต้องการอยู่ให้ได้ เมื่อตลาดมีความต้องการน้อยลง คนจ้างน้อยลง คนพวกนี้จึงน้อยลงตามไป และกระแสลูกทุ่งมาแรง เมื่อก่อนอย่างงานบวช งานแต่งก็ยังมีเพลงลำตัด เพลงอีแซวให้เห็นแต่ตอนนี้ มีแต่ เปิดอก แนนอก ไปหมดแล้ว แต่ในขณะที่เดียวกันก็ยังมีกลุ่มคน ที่มีไม่เยอะที่ยังสนใจในของเก่าๆ อย่างเช่นดนตรี ซึ่งก็ยังมีพยายามพัฒนาให้เพื่อให้เกาะกระแส”

จากการสัมภาษณ์ตัวแทนชาวบ้านในสุพรรณบุรี (ชุมชนตลาดเก่าห้อง) ผู้วิจัยพบว่า ในด้านของวิถีชีวิตของชาวบ้านนั้นไม่ได้มีความเปลี่ยนแปลงมากนัก เพราะชาวบ้านเองยังคงดำรงชีวิตประกอบอาชีพ เช่นดั้งเดิม ในเมื่อมีงานเทศกาล ประเพณีต่างๆ ก็ยังมีการแสดงในงานนั้นๆ แต่รูปแบบการแสดงนั้นแตกต่างออกไปจากอดีต เช่น ในงานบุญ งานบวช งานแต่ง หรือกระทั่งงานศพ ยังมีการแสดงเพลงอีแซว ลำตัด ให้เห็นบ้าง แต่ปัจจุบันได้เปลี่ยนเป็นเพลงลูกทุ่งเสียมาก เพราะกระแสของเพลงลูกทุ่งมาแรงกว่า ผู้คนรู้จักและสนใจมากกว่าสามารถสร้างความสนุกสนานในงานได้มากกว่า ด้านผู้ประกอบการเมื่อไม่มีคนจ้างก็เปลี่ยนการแสดงตามกระแสเพื่อให้มีคนจ้าง เพื่อจะได้มีรายได้ ผู้ประกอบการเพลงพื้นบ้านจึงลดน้อยถอยลง ตามสภาพปัจจุบันนั่นเอง

ส่วนที่ 2 ความคิดเห็นเกี่ยวกับการนำเอกลักษณ์ศิลปะการแสดงพื้นบ้านในการส่งเสริมการท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรมให้กับจังหวัดสุพรรณบุรี

2.1 ผลการสัมภาษณ์ตัวแทน ศิลปินด้านศิลปะการแสดงพื้นบ้าน ("ศิลปินแห่งชาติ ด้านศิลปะการแสดง(เพลงพื้นบ้าน-อีแซว) ปี 2539," 2556)

“เอกลักษณ์ของการแสดงเพลงพื้นบ้านที่ชัดเจน ก็คือ เพลงอีแซว เพราะถือว่าคนสุพรรณฯ โบราณสร้างและคิดสร้างสรรค์ขึ้นกันเอง จากบทเดียว บรรทัดเดียว ขยายไปเป็นหลายๆบท ถึง คนอื่นเอาไปร้องก็ไม่เหมือน เพราะเกิดที่สุพรรณก่อนจึงค่อนข้างแผ่ขยายไปท้องถิ่นใกล้เคียง แต่ก่อนคนละเมืองละที่แต่ใกล้ๆกัน เวลาเจอกันสามารถร้องเพลงอีแซวร่วมกันได้ แสดงให้เห็นว่ามีการแสดงเหมือนกันคล้ายกัน อาจมีแตกต่างกันบ้างเล็กน้อยเท่านั้น ”

“ที่เกี่ยวกับการท่องเที่ยวปัจจุบันมีการใช้การแสดงพื้นบ้านร่วมกันอยู่เรื่อย แต่ไม่ตลอด อย่างปีแล้วๆ มีพวกนักท่องเที่ยวที่มาเที่ยววันเดียวกลับ ก็มาขอการแสดงจาก ททท. เช่น ที่บ้านควาย เวลาที่มีทัวร์ก็จะจัดรุ่นเด็กไปแสดง แบบถ้าเค้าซื้อทัวร์ก็อยู่ได้ ถ้าเค้าเจาะจงรุ่นใหญ่ เช่น นักท่องเที่ยวแบบค้างคืน มาสัมมนา มีงานเลี้ยงสังสรรค์ตอนเย็นก็จะจัดรุ่นใหญ่แสดง ก็คือ รุ่นแม่เอง ส่วนการพัฒนาการแสดงให้เหมาะกับการท่องเที่ยว หากถามว่าต้องพัฒนาไหม ตอบเลยว่าพัฒนามาเยอะ มีอีกหลายกลุ่ม กลุ่มเก่า อย่างสวนแตง ดอนเจดีย์ ศรีประจันต์ เค้าจะไม่ค่อยพัฒนา เช่น เครื่องแต่งกาย เสื้อผ้า อยากได้สวยงาม สีสดใสขึ้นเราก็ต้องซื้อให้ ส่วนการร้องบทเพลง และการแสดง เค้าร้องแบบเดิม อย่างคนที่มาท่องเที่ยว จะเล่นแบบเดิม 3 – 4 ชม. เค้าดูเราไม่ได้ แต่พอจะให้เล่นครึ่งชม. หรือ 45 นาที เค้าก็ไม่ว่าจะตัดตรงไหน เริ่มตรงไหน ขึ้นยังไง ลงตรงไหน จะจบยังไง เราก็ต้องช่วยเค้าทุกที แต่จะให้ช่วยทุกครั้งเราก็ไม่ไหว เราก็มีงานของเรา อีกอย่าง คือ คอนเซ็ปของคนที่มาเค้าก็มาเหมือนกัน อาจเป็นบริษัท ผู้สูงอายุ ต่างๆกันไป ส่วนใหญ่การปรับการแสดงให้สั้นลง ให้เหมาะกับโชว์ให้นักท่องเที่ยวดูนั้นทำได้ แต่ไม่ค่อยมีใครเอาการแสดงเพลงพื้นบ้านไปโชว์นักท่องเที่ยว ที่ทำอยู่ก็เหมือนไกรทองบ่อนเหมือนอย่างเช่น ที่บ้านควาย ที่ทำคือ ถ้าที่บ้านความขายทัวร์ได้ 3,000 หรือ 2,500 ก็เอาเงินมาแจกเด็กๆ ซื้อข้าวเลี้ยวเด็กๆที่มาแสดงได้ แต่ถ้าไม่มีทัวร์เล่นก็ไม่ได้เงิน แต่อย่างเด็กจากโรงเรียนอนุบาลศรีประจันต์ที่มาแสดง ครูผู้ควบคุมมีใจรัก ทุ่มเท ทำจริง ถึงไม่มีทัวร์มาลง ก็จะต้องเล่น เพราะอยากให้เด็กชินเวที ครูก็จะหาข้าวมาเลี้ยงเด็กเอง ถือว่ามีความพร้อมกว่า เด็กๆจากโรงเรียนอื่น เพราะเคยมีคนถามว่าทำไมถึงมีแต่เด็กโรงเรียนนี้ที่เดียว ทำไมเด็กจากโรงเรียนอื่นไม่ได้มาแสดงที่บ้านควายบ้าง ก็ตอบได้เลยว่าที่อื่นๆยังไม่มีความพร้อม เช่น นักเรียนจากโรงเรียนอื่นมีปัญหาในการเดินทางมาแสดง ต้องมีรถรับส่ง เราก็รับส่งทุกคนตลอดก็ไม่ไหว ที่บ้านควายเองก็รับส่งไม่ไหว เป็นต้น แม่เองเคยเสนอให้ครูจากทุกโรงเรียนมาประชุมกันเพื่อหาแนวทางในการปฏิบัติเหมือนกัน เพื่อให้มีความพร้อม เด็กๆจากหลายๆโรงเรียนจะได้ผลัดเปลี่ยนกันมาแสดง แต่ก็ยังทำไม่ได้ ส่วนที่บ้านควายเองแม่เคยคุยไว้ว่าเวลาขายทัวร์ ให้ช่วยขายการแสดงเด็กๆไปด้วย คนที่บ้านควายเค้าช่วย คอยเชียร์ขายการแสดงเด็กๆตลอด”

จากการสัมภาษณ์ในเรื่องของการนำเอกลักษณ์จากศิลปะการแสดงพื้นบ้านใช้ในด้านการท่องเที่ยว การแสดงที่มีเอกลักษณ์ชัดเจน มีความเป็นสุพรรณมากคือ เพลงอีแซว เพราะกำเนิดโดยคนสุพรรณแท้ๆ ตัวบทมีความพิเศษที่สามารถขยายจากบทเพียงบรรทัดเดียวไปเป็นหลายๆบทได้ แม้ขวัญจิตเป็นศิลปินทางด้านเพลงพื้นบ้านโดยตรง ที่ถือว่าเป็นครูเพลง และต้นตำรับการแสดงของคณะแสดงต่างๆ มีความคิดที่จะพัฒนาการแสดงพื้นบ้านนี้ให้สามารถนำมาใช้ให้เกิดประโยชน์ในด้านการท่องเที่ยว ดังจะเห็นว่า มีการร่วมจัดการแสดงเพื่อกิจกรรมที่การท่องเที่ยวแห่งประเทศไทยได้จัดขึ้น โดยคำนึงรูปแบบการแสดงที่ต้องมีการพัฒนาให้เหมาะสมกับองค์ประกอบต่างๆ ซึ่งแม่ขวัญจิตมีความคิดเห็นว่าจะต้องพัฒนาให้มาก และได้ปฏิบัติจริงเพื่อพัฒนาการแสดงอย่างสม่ำเสมอ ดังนี้

- ในด้านบทที่ใช้ในการแสดง มีการแต่งและเลือกบทให้เหมาะกับผู้ชม เช่น กลุ่มอายุของผู้ชม จุดมุ่งหมายของกลุ่มผู้ชม ว่ามาอบรม สัมมนา หรือมาท่องเที่ยวพักผ่อนเป็นครอบครัว ก็เตรียมบท เตรียมภาษา ให้สอดคล้องกับผู้ชม เพื่อให้เกิดความประทับใจในการชมการแสดง
- ในด้านระยะเวลาในการแสดง มีการตัดทอนการแสดงเพื่อให้ไม่นานและไม่เร็วจนเกินไป เพราะแต่เดิมการแสดงจะยาวหลายชั่วโมง กว่า会上บท ลงบท ซึ่งไม่เหมาะกับการแสดงโชว์นักท่องเที่ยว
- ในด้านเครื่องแต่งกาย เสื้อผ้านักแสดง มีการปรับเปลี่ยนเครื่องแต่งกายให้มีสีสันสดใสมากยิ่งขึ้น
- จัดให้มีการจัดการแสดงที่บ้านอย่างสม่ำเสมอเพื่อส่งเสริมการท่องเที่ยว อย่างที่หมู่บ้านควาย หรือพิพิธภัณฑ์ควายไทย ที่มีการจัดโปรแกรมการแสดงเพลงพื้นบ้านในวันเสาร์ อาทิตย์ ว่ามีรอบการแสดงตามเวลาแจ้งให้นักท่องเที่ยวทราบอย่างชัดเจน

แต่เมื่อลองทำแล้วก็พบปัญหาและปัจจัยหลายอย่างที่ทำให้ไม่สามารถพัฒนาการแสดงเพื่อส่งเสริมการท่องเที่ยวได้อย่างเต็มที่ ดังนี้

- ในด้านบทและเวลาที่ใช้ในการแสดง ศิลปินกลุ่มอื่นๆ ไม่สามารถตัดการแสดงให้สั้นลงได้เนื่องจากฝึกและทำการแสดงในแบบเดิม 3 – 4 ชั่วโมงมาโดยตลอด เมื่อจะให้ตัดเป็น 30-45 นาที ก็จะไม่รู้ต้องขึ้นตรงไหน ลงตรงไหน ซึ่งตัวแม่ขวัญจิตเองก็คอยแนะนำช่วยเหลือมาโดยตลอด แต่จะให้ดูทุกครั้งก็ไม่ไหว ไม่สามารถทำได้เพราะตัวแม่เองก็มีงานมาก
- ในด้านเครื่องแต่งกาย คณะต่างๆก็มีงบประมาณน้อย จึงไม่ได้ทำเครื่องแต่งกายใหม่ๆ
- ในด้านของนักเรียนที่ทำการแสดง ณ หมู่บ้านควายก็มีเพียงนักเรียนจากโรงเรียนศรีประจันต์ที่เดียว ซึ่งการที่มีทัวร์บ้างไม่มีทัวร์บ้างทำให้นักแสดงได้เงินไม่สม่ำเสมอ ไม่มีแรงจูงใจให้เกิดนักแสดงรุ่นใหม่ๆ

1.2 ผลการสัมภาษณ์ตัวแทนจากหน่วยงาน สำนักงานพาณิชย์จังหวัดสุพรรณบุรี

("พาณิชย์จังหวัดสุพรรณบุรี," 2556) และ ("นักวิชาการพาณิชย์ชำนาญการ," 2556)

“อย่างที่สำนักงานพาณิชย์จังหวัดมาช่วยพัฒนาตลาดเก่าห้องนี้ ก็มีการจัดการแสดง หรือจัดกิจกรรมการแสดงเป็นครั้งคราว คือ จัดการแสดงเวลามีงานประเพณี เทศกาลต่างๆ อย่างที่ตลาดจะมีการประชุมคณะกรรมการชุมชนเก่าห้องทุกสัปดาห์ที่ 4 ของเดือน และมีการจัดกิจกรรมทุก วันอาทิตย์ เนื่องจากมีงบประมาณจำกัด ครั้งแรกๆของการจัดก็มีการแสดงในตลาด ก็คิดว่าน่าจะให้เด็กๆ

ในชุมชน กลุ่มนักเรียนอาชีวะ เทคนิค มาร่วมกิจกรรม ร่วมทำการแสดง แต่พบว่ามีปัญหาไม่มีความพร้อม เช่น ดิดช่วงปิดเทอม เปิดเทอม ช่วงสอบ ทำให้มาไม่ได้ จึงต้องเปลี่ยนกิจกรรม ตอนนี้จึงทำกิจกรรมศิลปะต่างๆแทน ให้เป็นการหมุนเวียนกิจกรรม”

ผลจากการสัมภาษณ์ทำให้ทราบว่า หน่วยงานราชการก็มีส่วนเข้ามาช่วยในการนำการแสดง มาส่งเสริมการท่องเที่ยว อย่างเช่น หน่วยงานพาณิชย์จังหวัดที่เข้ามาส่วนร่วมในชุมชนตลาดเก่าห้อง โดยมีการจัดการแสดง หรือกิจกรรมภายในตลาดในงานประเพณีประจำปีต่างๆและการจัดกิจกรรมทุกวันอาทิตย์ ที่ตลาดเก่าห้อง ซึ่งในการจัดกิจกรรมจะเป็นการระดมความคิดของหน่วยงานและชาวบ้าน ในชุมชนโดยการจัดตั้งคณะกรรมการชุมชน เพื่อประชุมก่อนการจัดงานในทุกๆครั้ง ซึ่งปัญหาความไม่พร้อมทำให้ไม่สามารถจัดการแสดงได้ หลายประการดังนี้

- งบประมาณที่หน่วยงานสนับสนุนนั้นมีจำกัด
- ความไม่พร้อมของนักแสดง ในเรื่องของเวลา การเปิดและปิดภาคเรียน ที่ไม่เอื้อต่อช่วงเวลาในการจัดการแสดง
- กิจกรรมมีหลากหลายจึงสามารถจัดกิจกรรมอย่างอื่นแทนการจัดการแสดงพื้นบ้านได้

2.3 ผลการสัมภาษณ์ตัวแทนชาวบ้านในชุมชนตลาดเก่าห้อง อ.บางปลาม้า จ.สุพรรณบุรี

(“ตัวแทนชาวบ้านในชุมชน, ” 2556)

“เอกลักษณ์ของสุพรรณมี คือ เพลงอีแซว ลำตัด เพลงพื้นบ้านของแม่ขวัญจิต ที่เป็นที่ยอมรับอยู่แล้ว ส่วนการใช้ศิลปะการแสดงพื้นบ้าน สามารถนำมาใช้ส่งเสริมการท่องเที่ยวได้แน่นอน อยู่ที่ความลงตัว ในหลายๆด้าน และจากหลายๆฝ่าย คือ ต้องลองทำจริงจะรู้ว่ามีปัญหาอะไรเพื่อแก้ไขและพัฒนาต่อไป”

จากการสัมภาษณ์ในส่วนนี้ของชาวบ้าน ผู้วิจัยพบว่า ชาวบ้านมีความเชื่อและยอมรับว่าเอกลักษณ์จากการแสดงพื้นบ้านนั้นรวมถึงตัวศิลปินในจังหวัดสุพรรณบุรีว่ามีศักยภาพ เป็นที่ยอมรับ และสามารถนำมาใช้ในการส่งเสริมการท่องเที่ยวได้อย่างแน่นอน โดยการปฏิบัติจริงเพื่อให้ทราบปัญหาและอุปสรรคต่างๆ แล้วจึงแก้ปัญหาาร่วมกันในหลายๆฝ่าย เพื่อให้เกิดความลงตัวจึงจะประสบความสำเร็จ

ส่วนที่ 3 การส่งเสริมการท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรมให้กับจังหวัดสุพรรณบุรี ความคิดเห็นเพิ่มเติม และข้อเสนอแนะอื่นๆ

3.1 ผลการสัมภาษณ์ตัวแทน ศิลปินด้านศิลปะการแสดงพื้นบ้าน (“ศิลปินแห่งชาติ ด้านศิลปะการแสดง(เพลงพื้นบ้าน-อีแซว) ปี 2539," 2556)

“อีกส่วนหนึ่งที่ศิลปะการแสดงพื้นบ้านไปเกี่ยวข้องกับการท่องเที่ยว แต่ยังไม่ได้ทำ คือ การท่องเที่ยวแห่งประเทศไทยสุพรรณบุรี อยากให้แม่ขวัญจิตเตรียมที่ในการต้อนรับแขก เช่น การ

ห้องเที่ยวจะจัดทำเป็นแพ็คเกจท่องเที่ยว ถ้าเวลาทัวร์มาก็จะแวะมาเที่ยวบ้านเรา เป็นแบบที่ว่าถ้าทัวร์เอาก็แวะ ถ้าทัวร์ไม่เอาก็ไม่แวะ ถ้าทำก็มีทั้งดีและไม่ดี ส่วนทางศูนย์วัฒนธรรมจังหวัด เค้าก็มีโครงการ “เปิดบ้านศิลปิน” ทุกอย่างเราต้องจัดเอง วางขั้นตอนไว้แล้วทางสำนักงานจะมาดู แต่เปิดแบบไม่ใช่พิธีภัณฑ์ ถ้าตกลงก็เตรียมการให้เรียบร้อยแล้วก็จะทำพิธีเปิด โดยผู้ใหญ่จากหน่วยงานจะมาเปิดให้อย่างเป็นทางการ แต่มีปัญหาอยู่ที่ว่า วันหยุดเสาร์-อาทิตย์ก็จะไปไหนไม่ได้ ซึ่งส่วนใหญ่จะมีงานจ้างไปแสดงวัน เสาร์ - อาทิตย์ ถ้างานที่จ้างอยู่ไม่ไกล เช่น บ่ายสอง ก็ยังไปทัน บางทีงานที่ต้องแสดงนั้นไกล ถ้าเข้าร่วมทำโครงการนี้ก็จะงานไม่ได้ เรื่องทุนที่มีให้ทำโครงการ ก็มากระทอนกระแทน เลยยังไม่ได้ตัดสินใจทำ ส่วนปัญหาอีกประการคือ ปัจจุบันมีศิลปินในคณะ จำนวนที่ตายตัว 15 คน แต่ไม่ได้ต้นกลอนได้ทุกคน ด้วยว่ามันยาก ไม่มีใครเรียนร้องได้ จำนวนคนเล่นได้จึงน้อยลง”

“ส่วนตัวการแสดงของคณะแม่ขวัญจิต มีนักแสดงทั้งหมด 15 คน จัดการแสดง คือ เพลงอีแซว เพลงฉ่อย เพลงเรือ เพลงเกี่ยวข้าว เพลงพวงมาลัย และ ลำตัด (ไม่ใช่การแสดงแต่เดิมของสุพรรณฯ) แต่ในการเล่นทุกครั้ง จะตัดการแสดงให้เหมาะสมกับจำนวนคน และเวลาในการแสดง รวมถึงลักษณะงาน”

ส่วนความคิดเห็นเพิ่มเติมและข้อเสนอแนะอื่นๆ คือ ด้านการพัฒนา ต้องพัฒนาตลอด แต่ศิลปินด้วยกันไม่ค่อยเข้าใจ เวลาตัดให้สั้น คนรุ่นหลังก็เล่นยากบอกว่าจำไม่ได้ นึกไม่ออกว่าจะเอาตรงไหนมาต่อตรงไหน เล่นเป็นแต่ยาวๆเต็มๆ แม่เองเคยไปอบรมเรื่องเพลงพื้นบ้านให้กับโรงเรียนต่างๆ แต่เวลาทำมักมีปัญหา หลายด้าน อย่างเรื่องเงิน เรื่องประสานงาน ก็มีปัญหา เลยไม่อยากทำให้ผู้ที่ต้องมาร่วมงานก็ไม่อยากช่วยในการสัมภาษณ์ศิลปินในด้านการส่งเสริมการท่องเที่ยววัฒนธรรมในจังหวัดสุพรรณบุรีนั้น ผู้วิจัยพบว่า จากความคิดเห็นในด้านต่างๆทั้งหมดที่กล่าวมาพบว่าตัวศิลปินเองได้ เข้ามามีส่วนร่วมในการท่องเที่ยวทางวัฒนธรรมแล้ว แต่แนวทางในการส่งเสริมและพัฒนาจากหน่วยงานต่างๆไม่มีความชัดเจนและไม่ได้ทำอย่างจริงจัง เงินทุนก็ไม่เพียงพอ ทั้งไม่ได้มีการประสานงานก่อนการทำกิจกรรมหรือโครงการ เมื่อไม่เอื้อต่อการทำงานร่วมกันทำให้งานไม่ประสบความสำเร็จ การพัฒนาก็หยุดลง ในส่วนจำนวนศิลปินเองก็มีจำนวนจำกัด ทำการแสดงได้ไม่เต็มศักยภาพ คนเล่นได้มี แต่เล่นดี เล่นแบบมืออาชีพที่สามารถต้นกลอนสดได้นั้นมีน้อย ด้วยเพลงที่มีความยาก ฝึกฝนยาก น้อยคนที่ฝึกฝนจนชำนาญ ต่อไปก็คิดจะจัดอบรม โดยควรแก้ปัญหาในด้านการเงิน และการประสานงาน ให้ดีขึ้นก่อน เพื่อง่ายต่อการทำงานให้เกิดการพัฒนาต่อไป

3.2 ผลการสัมภาษณ์ตัวแทนจากหน่วยงานสำนักงานพาณิชย์จังหวัดสุพรรณบุรี

(“นักวิชาการพาณิชย์ชำนาญการ,” 2556)และ (“พาณิชย์จังหวัดสุพรรณบุรี,” 2556)

“ในอนาคตในชุมชนก็ควรจัดกิจกรรมให้ลงตัวกันทุกหน่วยงาน เพื่อให้สามารถทำได้จริงและประสบความสำเร็จในการส่งเสริมการท่องเที่ยวในอนาคต”

จากการสัมภาษณ์หน่วยงาน ก็พบว่าหากมีการแก้ปัญหา ทำให้เกิดความลงตัวร่วมกัน ประสานงานอย่างลงตัวก็สามารถนำการแสดงพื้นบ้านมาใช้ส่งเสริมการท่องเที่ยวในอนาคตได้

3.3 ผลการสัมภาษณ์ตัวแทนชาวบ้านในชุมชนตลาดเก่าห้อง อ.บางปลาหมี่ จ.สุพรรณบุรี (“ตัวแทนชาวบ้านในชุมชน, ” 2556)

“ส่วนข้อเสนอแนะ ตัวอย่างของตลาดเก่าห้อง มีการประชาสัมพันธ์หลากหลายช่องทาง ทางเว็บไซต์ Facebook วิทยุชุมชน ก็คือ มีช่องทางในการประชาสัมพันธ์มากก็ทำให้มีคนรู้จักตลาดเก่าห้องมากขึ้น มีนักท่องเที่ยวเพิ่มขึ้น หรือการใช้ศิลปิน ดารา นักแสดง มาช่วยในการประชาสัมพันธ์ก็มีส่วนช่วยได้ดี ศิลปินที่มีชื่อเสียงของสุพรรณก็มีมากมายหลายท่าน เช่นตลาดเก่าห้องที่มีสถาปัตยกรรมที่โดดเด่น สวยงาม เป็นอนุรักษ์ตึกแถวแบบเก่า แบบโบราณไว้ จึงเคยใช้เป็นฉากละคร ฉากหนัง ฉากโฆษณา ดังหลายเรื่อง ไม่ว่าจะเป็น เจ็ดประจันบาน อยู่กับก๋ง แม่เบี้ย ฯลฯ ซึ่งก็ช่วยดึงดูดความสนใจของนักท่องเที่ยวได้ส่วนหนึ่ง”

จากการสัมภาษณ์ ในหัวข้อนี้ ชาวบ้านให้ความคิดเห็นในส่วนของการประชาสัมพันธ์ เพราะอย่างตลาดเก่าห้องที่มีโอกาสในการนำไปใช้เป็นฉากของหนัง โฆษณา และละครมากมาย ทำให้มีคนเห็นความงามของสถาปัตยกรรมที่สวยงามของตลาดเก่าห้องผ่านทางสื่อ จึงสามารถดึงดูดนักท่องเที่ยวได้อีกทาง และการใช้ดารา นักแสดงก็น่าจะเป็นทางเลือกที่ดี เพราะจังหวัดสุพรรณบุรีมีศิลปินที่มีชื่อเสียงมากมายที่เป็นคนสุพรรณบุรี ที่น่าจะช่วยในการประชาสัมพันธ์การท่องเที่ยวได้เป็นอย่างดี

ภาพที่ 25 ผู้วิจัยสัมภาษณ์ แม่ขวัญจิต ศรีประจันต์ หรือ นางเกลียว เสรีจกิจ

ศิลปินแห่งชาติ ด้านศิลปะการแสดง (เพลงพื้นบ้าน-อีสาน) ปี 2539 ณ บ้านแม่ขวัญจิต

ที่มา ผู้วิจัย วันที่ 5 กรกฎาคม 2556

ภาพที่ 26 ผู้วิจัย มอบของที่ระลึกหลังการสัมภาษณ์แม่ขวัญจิต ศรีประจันต์
ที่มา ผู้วิจัย วันที่ 5 กรกฎาคม 2556

ภาพที่ 27 ผู้วิจัยสัมภาษณ์ตัวแทนชาวบ้านในชุมชนตลาดเก้าห้อง
นายเมธา สุจริตเศรษฐ์เมธา อ.บางปลาม้า จ.สุพรรณบุรี
ที่มา ผู้วิจัย วันที่ 10 สิงหาคม 2556

ภาพที่ 28 ผู้วิจัยและตัวแทนชาวบ้านในชุมชนตลาดเก้าห้องที่ช่วยตอบแบบสอบถาม

อ.บางปลาหมอ จ.สุพรรณบุรี

ที่มา ผู้วิจัย วันที่ 10 สิงหาคม 2556

ภาพที่ 29 ผู้วิจัยสัมภาษณ์ตัวแทนจากหน่วยงาน สำนักงานพาณิชย์จังหวัดสุพรรณบุรีและตัวแทนชาวบ้านในชุมชนตลาดเก้าห้อง ณ ตลาดเก้าห้อง

ที่มา ผู้วิจัย วันที่ 27 กรกฎาคม 2556

4.2.3 วิเคราะห์สถานการณ์ในปัจจุบันโดยใช้ทฤษฎีต่างๆ

Swot Analysis

ในการวิเคราะห์สภาพแวดล้อม ต้องทำการวิเคราะห์สภาพแวดล้อมภายนอกทั่วไปและสภาพแวดล้อมภายใน คือ การวิเคราะห์ เพื่อทำความเข้าใจสภาพแวดล้อมในด้านต่างๆ เพื่อให้ทราบถึง สถานการณ์ที่เป็นจริงของสิ่งรอบตัวต่างๆ ที่ส่งผลต่อองค์กร หรือหน่วยงาน ให้สามารถปรับตัวเพื่อความอยู่รอดขององค์กรได้ การวิเคราะห์สภาพแวดล้อม ควรทำเป็นอันดับแรกก่อนการทำการกิจกรรมอื่นๆ วิธีที่แพร่หลาย นิยมใช้ในการวิเคราะห์สภาพแวดล้อม คือ SWOT Analysis ที่ทำเพื่อวิเคราะห์ จุดแข็ง จุดอ่อน โอกาส และอุปสรรค ในการนำเอกลักษณ์จากศิลปะการแสดงพื้นบ้านมาส่งเสริมการ

ท่องเที่ยวทางวัฒนธรรม ให้กับจังหวัดสุพรรณบุรี การรวบรวมข้อมูลจากทุกด้าน สามารถนำมาวิเคราะห์ SWOT เพื่อวิเคราะห์สถานการณ์ในด้านของปัจจัยภายในและปัจจัยภายนอก ของการท่องเที่ยวทางวัฒนธรรมในจังหวัดสุพรรณบุรี และในการนำเอกลักษณ์จากศิลปะการแสดงพื้นบ้านมาส่งเสริมการท่องเที่ยวทางวัฒนธรรม ให้กับจังหวัดสุพรรณบุรี ที่ได้ดังนี้

จุดแข็ง

1. จังหวัดสุพรรณบุรีมีทรัพยากรทางวัฒนธรรม ด้านศิลปะการแสดงพื้นบ้านที่เป็นเอกลักษณ์โดดเด่น อยู่มาก ได้ชื่อว่าเป็นแหล่งปราชญ์ศิลปิน เพราะจังหวัดสุพรรณบุรีมีศิลปินที่มีความสามารถ มีชื่อเสียงที่ได้รับความเชื่อถือในระดับประเทศมากมาย ดังจะเห็นได้จากมีศิลปินทั้งในด้านเพลงพื้นบ้านจนถึงเพลงลูกทุ่งที่เป็นศิลปินระดับบรมครูในวงการดนตรีมากมาย และศิลปินที่ได้รับการยกย่องในระดับชาติ ได้แก่

ครูมนตรี ตราโมท ศิลปินแห่งชาติ สาขา: ศิลปะการแสดง (ดนตรีไทย) ปี 2528

แม่บัวผัน จันทรศรี ศิลปินแห่งชาติ (เพลงพื้นบ้าน) ปี 2533

ครูแจ้ง คล้ายสีทอง ศิลปินแห่งชาติ สาขาศิลปะการแสดง ปี 2537

แม่ขวัญจิต ศรีประจันต์ ศิลปินแห่งชาติ (เพลงพื้นบ้านแห่งยุค) ปี 2539

ครูไวพจน์ เพชรสุพรรณ ศิลปินแห่งชาติ (ยอดศิลปินเพลงแหล่) ปี 2540

รวมถึงศิลปิน ดารา นักแสดงที่มีชื่อเสียงในวงการทั้งในอดีตและปัจจุบันที่เป็นคนสุพรรณอีกมากมาย เช่น พุ่มพวง ดวงจันทร์, ก้าน แก้วสุพรรณ, เสรี รุ่งสว่าง, ยืนยง โอภากุล (แอ๊ด คาราบาว), บงกช คงมาลัย, นภัทร อินทร์ใจเอื้อ(กัน เดอะสตาร์) เป็นต้น

2. จังหวัดสุพรรณบุรีมีทรัพยากรทางการท่องเที่ยวทางวัฒนธรรมอยู่มาก มีพื้นที่ที่ทรงคุณค่าทางประวัติศาสตร์ เป็นเมืองอู่ข้าวอู่น้ำที่สำคัญอีกเมืองหนึ่งในภาคกลาง มีบ้านเรือน อาคารแบบเก่าที่เป็นสถาปัตยกรรมโบราณที่สวยงาม สามารถจัดทำเป็นตลาดโบราณย้อนยุค ตลาดที่ขายของดีในท้องถิ่นอยู่มาก ที่มีพื้นที่ในการจัดการแสดงศิลปะการแสดงพื้นบ้านได้ เหมาะแก่การส่งเสริมการท่องเที่ยวทางวัฒนธรรมอย่างมาก
3. ชาวบ้านในชุมชนต่างๆ ในจังหวัดสุพรรณบุรี ยังมีความเชื่อมั่นและเล็งเห็นคุณค่าของศิลปะการแสดงเพลงพื้นบ้านที่เป็นวัฒนธรรมของท้องถิ่นตนเอง
4. จังหวัดสุพรรณบุรีมีจัดการบริหารงานที่เป็นระบบ มีความเจริญก้าวหน้าอย่างต่อเนื่อง ที่เด่นชัดในแถบจังหวัดในภาคกลาง ที่สามารถสังเกตได้จากสภาพของจังหวัดที่มีความเจริญในทุกๆด้าน
5. จังหวัดสุพรรณบุรีมีสถานที่ท่องเที่ยวที่น่าสนใจ สามารถท่องเที่ยวในหลายรูปแบบ ทั้งวัดวาอารามที่มีชื่อเสียง อย่างเช่น วัดป่าเลไลยก์ วัดไผ่โรงวัว และวัดอีกมากมายที่ตั้งอยู่ในจังหวัด

สุพรรณบุรี ตลาดโบราณอย่างตลาดสามชุก ตลาดเก้าห้อง หรือสถานที่ท่องเที่ยวแบบครอบครัว เพื่อพักผ่อนหย่อนใจอย่างหอบรรหารแจ่มใส บึงฉวาก เป็นต้น

6. เส้นทางคมนาคมภายในจังหวัดสุพรรณบุรี สะดวกสบาย มีถนนที่กว้างขวาง สภาพถนนแข็งแรง มีเส้นทางเชื่อมต่อกับจังหวัดใกล้เคียงที่สามารถเดินทางได้อย่างสะดวก
7. จังหวัดสุพรรณบุรีมีการจัดระบบสาธารณูปโภคต่างๆ ด้านสิ่งอำนวยความสะดวกที่ช่วยสนับสนุนการท่องเที่ยว เช่น ห้องสุขา ถนน ที่จอดรถ ร้านค้า รถโดยสารสาธารณะ ป้ายบอกทางเส้นทางและจุดสำคัญ เป็นต้น

จุดอ่อน

1. ศิลปินพื้นบ้านมีจำนวนน้อย ไม่มีศิลปินพื้นบ้านรุ่นใหม่มาทดแทน คนที่สามารถเล่นแบบมืออาชีพ ที่สามารถด้นกลอนสดได้มีน้อย ทำให้ศิลปินด้านเพลงพื้นบ้านมีจำนวนจำกัด จึงทำการแสดงได้ไม่เต็มศักยภาพ
2. เพลงพื้นบ้านมีความยาก ฝึกฝนยาก ต้องใช้ความสามารถ ไหวพริบปฏิภาณมาก จึงมีน้อยคนที่จะฝึกฝนจนชำนาญสามารถทำการแสดงด้วยตนเองได้
3. คนภายในจังหวัดขาดแรงจูงใจการสืบสานศิลปะการแสดงพื้นบ้าน จากการจ้างงานการแสดงพื้นบ้านที่น้อยลง ผู้ประกอบการจึงปรับเปลี่ยนไปทำวงดนตรีลูกทุ่งที่นิยมในปัจจุบันมากกว่าเพื่อความอยู่รอด
4. ยังไม่มีการสนับสนุนด้านการท่องเที่ยวทางวัฒนธรรมอย่างชัดเจน
5. การติดต่อประสานงานของหน่วยงานกับชุมชนในการทำงานร่วมกันยังไม่ลงตัว การเข้าถึงชุมชน เพื่อพัฒนาการท่องเที่ยวร่วมกันยังไม่ประสบความสำเร็จ ยังพบปัญหาหลายด้านที่แก้ไขไม่ได้ เช่น ปัญหาด้านการเงิน ด้านเวลา ด้านการจัดการ เป็นต้น

โอกาส

1. ปัจจุบันกระแสการอนุรักษ์เริ่มก่อตัวขึ้น สถานที่ท่องเที่ยวอันยุค โบราณต่างๆได้รับความสนใจจากนักท่องเที่ยวเพิ่มมากขึ้น
2. ลักษณะของพื้นที่ตามหลักภูมิศาสตร์ จังหวัดสุพรรณบุรีมีสถานที่ตั้งอยู่ใกล้กรุงเทพฯ สามารถเดินทางไปได้สะดวก เดินทางได้หลายเส้นทาง ระยะทางประมาณ 100 กิโลเมตร ใช้เวลาในการเดินทาง 1 ชั่วโมงเศษ เส้นทางมีความปลอดภัย มีทั้งทางหลวงหมายเลข 340 จากบางใหญ่ ตรงมาตามถนนวงแหวนตะวันตก ผ่านอำเภอไทรน้อย ไน้ไกลก็ถึงตัวเมืองสุพรรณบุรี มีป้ายบอกทางไปชัดเจน ทำให้เอื้อต่อการเดินทางมาท่องเที่ยว
3. การบริการด้านขนส่ง มีรถตู้โดยสารประจำทางที่สามารถใช้บริการในการเดินทางได้สะดวกมากมาย จากขนส่งสายเหนือ ขนส่งสายใต้ และท่ารถในกรุงเทพฯ หลายแห่ง เช่น สีแยกคอก

ว้ว อนุสาวรีย์ชัย ราชดำเนิน หมอชิต ปากเกร็ด พาต้าปิ่นเกล้า ให้นักท่องเที่ยวได้เลือกใช้
บริการตามความสะดวก

4. จังหวัดสุพรรณบุรีมีหน่วยงานที่สามารถเข้ามามีส่วนร่วมในการสนับสนุนการท่องเที่ยวได้เป็นอย่างดี เช่น สำนักงานวัฒนธรรมจังหวัด การท่องเที่ยวแห่งประเทศไทย สำนักงานพาณิชย์จังหวัด เป็นต้น
5. หน่วยงานทางราชการเริ่มเข้ามามีส่วนร่วมด้านการท่องเที่ยว มีการส่งเสริมทางด้านวัฒนธรรมเพิ่มมากขึ้น
6. นักท่องเที่ยวทั่วไป มีทัศนคติที่ดีและมีความเชื่อมั่นต่อศิลปะการแสดงพื้นบ้าน อย่างเพลงพื้นบ้านประจำจังหวัดสุพรรณบุรี ข้อมูลจากแบบสอบถามพบว่ามิมีในภาพรวมนักท่องเที่ยวมีความคิดเห็นอยู่ในระดับเห็นด้วยมากที่สุด ในการที่จะนำเอกลักษณ์จากศิลปะการแสดงพื้นบ้านที่มีของจังหวัดสุพรรณบุรี ในการนำมาใช้กับการส่งเสริมการท่องเที่ยวทางวัฒนธรรม

อุปสรรค

1. กระแสเพลงสมัยปัจจุบันในรูปแบบใหม่มาแรง ผู้คนนิยมการแสดงและเพลงแบบสมัยใหม่มากกว่า เนื่องจากเมื่อเกิดการเปลี่ยนแปลงทางสังคมทำให้สิ่งบันเทิงอย่างใหม่มีให้เลือกมากมาย แม้แต่เพลงพื้นบ้านเองก็แยกย่อยออกไปอีกหลายสาขา เช่น มีทั้งเพลงไทยสากล เพลงลูกกรุง เพลงลูกทุ่ง
2. การท่องเที่ยวที่มีการแข่งขันสูงขึ้นจึงมีรูปแบบการท่องเที่ยวที่หลากหลายมากในปัจจุบัน ทำให้เกิดธุรกิจในการสร้างแหล่งท่องเที่ยว เพื่อดึงดูดนักท่องเที่ยวเพิ่มขึ้นมาก เช่น Mimosa Pattaya มิโมซ่า พัทยา เป็นแหล่งช้อปปิ้ง เดินเล่น ที่จำลองบรรยากาศแบบเมือง Colmar (โกลมาร์) เมืองชนบทใกล้ชายแดนประเทศฝรั่งเศส - เยอรมัน เมืองที่ได้ชื่อว่าโรแมนติก 1 ใน 10 ของโลก มีตึกสีสวยๆ สถาปัตยกรรมแบบยุโรป บนพื้นที่ 38.5 ไร่ภายใต้คอนเซ็ป “The City of Love เมืองแห่งความรัก” ภายใน Mimosa จะมีร้านค้ามากมายให้ช้อปปิ้ง ทั้งร้านอาหารไทย, Food court, ร้านไอศกรีม, ร้านขายของที่ระลึก, ร้านนวดแผนไทย และในตอนกลางคืนก็มีการแสดงโชว์ให้ชมกันฟรีๆ ทุกวัน (ที่มา <http://www.emagtravel.com/archive/mimosa-pattaya.html>)

ภาพที่ 30 ภาพสถานที่จริงของ Mimosa Pattaya มิโมซ่า พัทยา

ที่มา <http://www.emagtravel.com/archive/mimosa-pattaya.html>

ตัวอย่างอีกหนึ่งสถานที่ คือ "Palio เขาใหญ่" สถานที่ท่องเที่ยวสุดฮิปแหล่งใหม่ของคนอินเทรนด์ ที่น่าตื่นตาตื่นใจกับรูปแบบสถาปัตยกรรมยุโรป คล้าย ๆ Little Italy ที่ "Palio เขาใหญ่" ภายใน Palio เขาใหญ่ มีร้านเล็ก ๆ เป็นแนวลดหลั่นเรียงกันประมาณ 120 ร้าน มีสินค้าหลายประเภท ไม่ว่าจะเป็น ของแต่งบ้าน, เสื้อผ้าแฟชั่น, เครื่องประดับ, เครื่องเสียง, งานดีไซน์ต่าง ๆ, วนาการ, ร้านขายของที่ระลึก, พืชผักปลอดสารพิษ, ร้านไวน์ Coffee Shop, Pub & Restaurant, Bakery ร้านเสริมสวย, ร้าน Spa, ร้านขายยา, ร้านขายหนังสือ และศูนย์อาหาร ฯลฯ โดยแต่ละร้านจะได้รับการออกแบบให้มีสไตล์ และเอกลักษณ์ของตัวเอง แต่กลมกลืนเข้าภูมิทัศน์ล้อมรอบที่ดำรงความเป็นธรรมชาติของเขาใหญ่ อีกทั้งยังมีพื้นที่พักผ่อนหย่อนใจ ได้แก่ สวนหย่อม น้ำพุ ลานอเนกประสงค์สำหรับจัดการแสดงหรือดนตรี ห้องแสดงสินค้าหรือนิทรรศการ แต่ถ้าอยากเต็มอิ่มกับ Palio เขาใหญ่ แบบเน้น ๆ ที่นี้ก็มีบริการห้องพักแบบบูติกโฮเทล จำนวน 10 ห้อง บริการในรูปแบบ Bed & Breakfast (Palio B&B)

CHULALONGKORN UNIVERSITY

ภาพที่ 31 ภาพสถานที่จริงของ Palio เขาใหญ่

ที่มา <http://travel.kapook.com/view8987.html>

3. จังหวัดในภาคกลางมีสถานที่ท่องเที่ยวทางวัฒนธรรมที่น่าสนใจอยู่หลายที่นับเป็นคู่แข่งที่สำคัญ ที่มีการทำการตลาดและประชาสัมพันธ์อย่างโดดเด่นมากมาย ที่ปัจจุบันได้รับความนิยมจากนักท่องเที่ยวมาก เช่น ตลาดน้ำอัมพวา ตลาดบางน้ำผึ้ง ตลาดน้ำสี่ภาค เป็นต้น
4. ภาวะเศรษฐกิจและการเมืองของประเทศไทยในปัจจุบันที่ไม่มั่นคง ทำให้ผู้คนลดค่าใช้จ่ายในการท่องเที่ยวอย่างน้อย

วิเคราะห์ตามทฤษฎี (Five Force Model)

1. อุปสรรคกีดขวางการเข้าสู่อุตสาหกรรม

การลงทุนสูงที่จะเป็นอุปสรรคต่อรายใหม่ การวิเคราะห์การท่องเที่ยวทางวัฒนธรรม ที่จะใช้ศิลปะการแสดงพื้นบ้านนั้น จากจุดแข็งที่เพลงอีแซวเอกลักษณ์โดดเด่น ที่เป็นลักษณะของเพลงปฎิพากย์ ที่ร้องโต้ตอบกันประกอบทำนองและดนตรีตามแบบฉบับที่มี จึงนับว่ายากสำหรับคู่แข่งชั้นในการจัดการแสดงแบบเพลงอีแซว ลอกเลียนแบบยาก ในการจัดคณะบุคคลที่มีความสามารถในการแสดง เพลงอีแซว นั้นมีจำนวนจำกัด เพราะเพลงพื้นบ้านมีความยาก ฝึกฝนยาก ต้องใช้ความสามารถไหวพริบปฏิภาณของผู้แสดงอย่างมาก จึงมีน้อยคนที่จะฝึกฝนจนชำนาญสามารถทำการแสดงได้ ในด้านของนโยบายของรัฐบาลที่มีการสนับสนุน พบว่าในจังหวัดสุพรรณบุรีมีหน่วยงานของรัฐ ที่สามารถเข้ามามีส่วนร่วมในการส่งเสริมให้เพลงอีแซวเข้ามามีบทบาทกับการท่องเที่ยวทางวัฒนธรรมได้ แต่ปัจจุบันยังไม่พบว่ามี การสนับสนุนอย่างเป็นทางการ

2. คู่แข่งที่มีในอุตสาหกรรมและคู่แข่งรายใหม่

หากกล่าวถึงคู่แข่งที่มีของการท่องเที่ยวทางวัฒนธรรม จ.สุพรรณบุรี ในเรื่องของสถานที่ คือ สถานที่ท่องเที่ยวรายใหม่ใน จังหวัดอื่นๆ ในภาคกลางที่มีสถานที่ท่องเที่ยวทางวัฒนธรรมที่น่าสนใจอยู่หลายที่นับเป็นคู่แข่งที่สำคัญ ที่มีการทำการตลาดและประชาสัมพันธ์อย่างโดดเด่นมากมาย ที่ปัจจุบันได้รับความนิยมนักท่องเที่ยวมาก เช่น ตลาดน้ำอัมพวา ตลาดบางน้ำผึ้ง ตลาดน้ำสี่ภาค เป็นต้น แต่กล่าวถึงด้านการจัดการแสดงเพื่อการดึงดูดนักท่องเที่ยว นั้น พบว่าในสถานที่ต่างๆ ยังไม่มีการจัดแสดงศิลปะการแสดงพื้นบ้าน “เพลงอีแซว” จึงนับว่าการเกิดคู่แข่งรายใหม่ด้านการแสดงเป็นไปได้ยากเนื่องจาก การจัดการแสดง เพลงอีแซวนั้น ต้องใช้การฝึกฝนการแสดงมาก ทั้งยังต้องใช้บุคคลที่มีความสามารถ ไหวพริบปฏิภาณมาก จึงมีน้อยคนที่จะฝึกฝนจนชำนาญสามารถทำการแสดงด้วยตนเองได้

3. อำนาจต่อรองของ Suppliers

ในอุตสาหกรรมการท่องเที่ยวทางวัฒนธรรม ที่มีการจัดการแสดงทางวัฒนธรรม วัตถุประสงค์สำคัญ คือ ผู้แสดง ในกรณีศึกษาจึงหมายถึง ผู้ที่รับจ้างแสดงศิลปะการแสดงพื้นบ้าน “เพลงอีแซว” ที่ต้องเป็นกิจกรรมสนับสนุนการท่องเที่ยวทางวัฒนธรรมที่จัดขึ้นเพื่อดึงดูดนักท่องเที่ยว

4. อำนาจต่อรองของผู้ซื้อ/ลูกค้า

ในการวิเคราะห์ในครั้งนี้ ผู้ซื้อ คือ เจ้าของแหล่งท่องเที่ยวต่างๆภายในจังหวัดที่สามารถจ้างการแสดงไปจัดแสดงเพื่อดึงดูดนักท่องเที่ยว ให้ เพลงพื้นบ้าน “เพลงอีแซว” เป็นส่วนหนึ่งในโปรแกรมการท่องเที่ยวของสถานที่นั้นๆ ซึ่งพบว่าอำนาจการต่อรองของผู้ซื้อมีมาก เนื่องจากจำนวนผู้ซื้อมากกว่าจำนวนของผู้รับจ้างจัดการแสดงที่นับเป็นผู้ขาย ถ้ามีผู้ขายน้อย ผู้ซื้อจึงมีอำนาจการต่อรองต่ำ

5. สินค้าทดแทน

สินค้าทดแทนในแง่ของการแสดงที่สามารถให้ความบันเทิงแทนเพลงพื้นบ้านได้นั้น มีมากในปัจจุบันที่สังคมและวัฒนธรรมมีความเปลี่ยนแปลงไปจากอดีตมาก มีทันสมัยทั้งในด้านแหล่งท่องเที่ยวที่เกิดขึ้นใหม่มาก และการแสดงในรูปแบบต่างๆที่มีมากขึ้น หากวิเคราะห์สินค้าที่สามารถทดแทน ในรูปแบบของการแสดงที่สนุกสนานรื่นเริง ที่สามารถดึงดูดนักท่องเที่ยวได้นั้นมีการพัฒนาไปมาก อย่างเพลงพื้นบ้านเองก็ พัฒนาเป็นเพลง ลูกทุ่ง ลูกกรุง ที่นิยมในปัจจุบัน

วิเคราะห์ตามทฤษฎีการจัดการ (Organization Analysis)

เมื่อทราบข้อมูลจากการวิเคราะห์สถานการณ์แล้วจึงสามารถนำข้อมูลมาวิเคราะห์ หากระบวนการเพื่อจัดการให้ศิลปะการแสดงพื้นบ้าน มีส่วนร่วมในการท่องเที่ยวทางวัฒนธรรม ตามกระบวนการ ดังนี้

กิจกรรมหลักทางการจัดการ 4 ประการ

1. การวางแผน Planning

กำหนดพันธกิจให้กับการท่องเที่ยวทางวัฒนธรรมของจังหวัดสุพรรณบุรี เพื่อเป็นเป้าหมายในการทำงาน โดยการสร้างพันธกิจด้านการจัดการแสดงศิลปปะการแสดงพื้นบ้านเพื่อส่งเสริมการท่องเที่ยวทางวัฒนธรรมประจำจังหวัดสุพรรณบุรี

1. สร้างให้ศิลปปะการแสดงพื้นบ้าน “เพลงอีแซว” เป็นการแสดงประจำสุพรรณบุรี ตอบสนองความต้องการของนักท่องเที่ยวและผู้ที่มาเยือน
2. วางบทบาทของการแสดงพื้นบ้าน “เพลงอีแซว” เป็นตัวแทนในการบอกเล่าถึงความเป็นเอกลักษณ์ของชาวสุพรรณบุรี สู่สาธารณชน
3. สร้างกระบวนการถ่ายทอดความรู้ การแสดงพื้นบ้าน “เพลงอีแซว” สู่ท้องถิ่นอย่างยั่งยืน
4. พัฒนาระบบการจัดการในการนำการแสดง มาสนับสนุนกิจกรรมการท่องเที่ยว และระบุแผนงาน เป็น 3 ระยะ แผนระยะสั้น แผนระยะกลาง และแผนระยะยาว

โดยอ้างอิงข้อมูลจากการเก็บแบบสอบถามจากตัวอย่างนักท่องเที่ยว จำนวน 120 คน ที่แสดงความคิดเห็นเกี่ยวกับความสนใจในกิจกรรมส่งเสริมการท่องเที่ยวต่างๆ ที่จะนำมาเป็นวิธีการในพัฒนา การจัดการแสดงกับกิจกรรมต่างๆ

ผลการวิเคราะห์ความคิดเห็นเพื่อการนำ การแสดงพื้นบ้าน “เพลงอีแซว” มาใช้ในการส่งเสริมกิจกรรมการท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรมประจำจังหวัดสุพรรณบุรี พบว่า

กลุ่มตัวอย่างนักท่องเที่ยวที่ตอบแบบสอบถามจำนวน 120 ชุด สำหรับข้อมูล ส่วนที่ 1 ระดับความรู้จัก การแสดงพื้นบ้าน “เพลงอีแซว” ของนักท่องเที่ยวทั่วไป อยู่ในระดับปานกลาง ค่าเฉลี่ย 3.20 ข้อมูลส่วนที่ 2 ระดับความสนใจในการชมการแสดงเพลง “อีแซว” กับกิจกรรมการท่องเที่ยวรูปแบบต่างๆ พบว่า นักท่องเที่ยวมีความสนใจ ในการชมการแสดงพื้นบ้าน “เพลงอีแซว” อยู่ในระดับมาก ค่าเฉลี่ย 3.55 รายข้อคำถามในส่วนความคิดเห็นด้านความสนใจในกิจกรรมต่างๆ ความคิดเห็นมีค่าเฉลี่ยสูงสุด คือ การจัดระบบการศึกษาในจังหวัดสุพรรณบุรีให้มีการเรียนการสอน เพลงอีแซวในโรงเรียนทุกแห่งในจังหวัดสุพรรณบุรี เพื่อเป็นสนับสนุนให้มีการสร้างศิลปินรุ่นใหม่ขึ้นมาทดแทน น่าสนใจ อยู่ในระดับสนใจมากที่สุด ค่าเฉลี่ย 4.26, การได้ชมการแสดงพื้นบ้าน “เพลงอีแซว” ในงานเทศกาลประจำปีต่างๆ เช่น งานอนุสรณ์ดอนเจดีย์ งานเทศกาลทิ้งกระจาด งานนมัสการหลวงพ่โต น่าสนใจ อยู่ในระดับสนใจมากที่สุด ค่าเฉลี่ย 4.25, การได้ชมการแสดงพื้นบ้าน “เพลงอีแซว” ร่วมกับการเยี่ยมชมบ้านศิลปินทางการแสดงพื้นบ้าน น่าสนใจ อยู่ในระดับสนใจมากที่สุด ค่าเฉลี่ย 4.22, การได้ชมการแสดงพื้นบ้าน “เพลงอีแซว” ในตลาดโบราณต่างๆ เช่น ตลาดสามชุก ตลาดเก่าห้อง น่าสนใจ อยู่ในระดับสนใจมากที่สุด ค่าเฉลี่ย 4.15, การได้ชมการแสดงพื้นบ้าน “เพลงอีแซว” เมื่อเดินทางมาท่องเที่ยวจังหวัดสุพรรณบุรี จะทำให้เกิดความประทับใจมากขึ้น อยู่ในระดับสนใจมากที่สุด ค่าเฉลี่ย 4.09, การจัดให้มีการ Workshop การแสดงพื้นบ้าน “เพลงอีแซว” ให้กับนักท่องเที่ยวและบุคคลทั่วไป น่าสนใจ อยู่ในระดับสนใจมากที่สุด ค่าเฉลี่ย 4.03, การได้ชมการแสดง

พื้นบ้าน “เพลงอีแซว” ร่วมกับการชมพิพิธภัณฑสถานต่างๆ ในจังหวัดสุพรรณบุรี น่าสนใจ อยู่ในระดับสนใจมาก ค่าเฉลี่ย 4.02, การได้ชมการแสดงพื้นบ้าน “เพลงอีแซว” ร่วมกับการรับประทานอาหารพื้นเมือง น่าสนใจ อยู่ในระดับสนใจมาก ค่าเฉลี่ย 3.96 ตามลำดับ ส่วนที่ 3 ระดับความสนใจการชมการแสดงเพลง “อีแซว” จากนักแสดงรุ่นต่างๆ พบว่า การชมการแสดงพื้นบ้าน “เพลงอีแซว” จากนักแสดงรุ่นผู้ใหญ่ นักแสดงอาชีพ น่าสนใจ อยู่ในระดับสนใจมากที่สุด ค่าเฉลี่ย 4.30 และการชมการแสดงพื้นบ้าน “เพลงอีแซว” จากนักแสดงรุ่นเด็ก นักเรียน นักศึกษา น่าสนใจ อยู่ในระดับสนใจมาก ค่าเฉลี่ย 4.14

ข้อมูลความคิดเห็นและข้อเสนอแนะอื่นๆ กลุ่มตัวอย่างนักท่องเที่ยวที่ตอบแบบสอบถามจำนวน 120 ชุด ในการตอบในครั้งนี้มีผู้ตอบแบบสอบถามในส่วนมีจำนวน 17 คน คิดเป็นร้อยละ 14.16 จากทั้งหมด โดยมีความคิดเห็นและข้อเสนอแนะอื่นๆ ดังนี้

- ควรจัดตั้งชมรมผู้สนใจเพลงอีแซว และคัดเลือกเยาวชนที่สนใจมาอบรม สอนเทคนิคลีลา อารมณ์ ที่เหมาะสมกับเพลงอีแซว โดยคำนึงถึงความเหมาะสมกับ วัยหรืออายุของผู้เล่น เช่น การใช้เนื้อเรื่องเกี่ยวกับศาสนา จารีตประเพณีที่ดีของไทย มาเป็นหัวเรื่องในการเล่นเพลงอีแซว
- ควรอนุรักษ์เพลงพื้นบ้านมากๆ เพราะเริ่มมีคนฟังน้อยลง และให้ความสำคัญกับศิลปินผู้ใหญ่มากขึ้น
- ควรหาผู้รับการถ่ายทอดไว้ให้มากๆ
- การแสดงพื้นเมืองส่วนใหญ่จะรู้จักเฉพาะคนในพื้นที่เท่านั้น การที่จะส่งเสริมศิลปวัฒนธรรมให้คนรู้จักมากขึ้น ควรจะจัดเข้าไปในหลักสูตรไม่ใช่ต่อเฉพาะในจังหวัดเท่านั้น แต่ควรจะให้เป็นที่ฐานของการเรียนวิชานาฏศิลป์ ประสานกับกระทรวงการท่องเที่ยว เพื่อของบประมาณในการจัดการแสดงภายในและภายนอกของประเทศ สุดท้าย ปลูกฝังสิ่งที่สำคัญและจำเป็นให้แก่เยาวชนให้วิชาในศิลปวัฒนธรรมไทย พร้อมทั้งเปิดโอกาสให้กับผู้สนใจในการที่จะศึกษาการปฏิบัติเพื่อให้ศิลปะดังกล่าวเป็นที่รู้จักไปทั่วกัน
- ควรอนุรักษ์และส่งเสริมการแสดงพื้นบ้านเพลง อีแซว เพราะเป็นการแสดงที่เป็นเอกลักษณ์และอนุรักษ์ สืบทอดให้กับรุ่นหลังๆ
- ในการแสดงศิลปะพื้นบ้าน ควรบรรจุไว้ในหลักสูตร ให้มีการเรียนการสอนให้แก่เด็ก เพื่อเป็นการอนุรักษ์วัฒนธรรมเพลงไทยไว้
- เห็นควรให้มีการสนับสนุนให้มีการบรรจุ การเรียนการสอนสำหรับเยาวชนในการเรียนรู้ศิลปะพื้นบ้านของแต่ละท้องถิ่น เพื่อเป็นการอนุรักษ์ศิลปะอันดีงามของไทยไว้ไม่ให้สูญหาย

- ควรมีการอนุรักษ์และเผยแพร่การแสดงพื้นบ้านไว้
 - ควรสนับสนุน การแสดงพื้นบ้าน “เพลงอีแซว” ตั้งแต่ระดับเด็ก ทั้งในระบบการศึกษาและนอกระบบการศึกษา
 - เพลงอีแซวเป็นศิลปะพื้นบ้านของจังหวัดสุพรรณบุรีมานาน เป็นความรู้ในด้านของการใช้ภาษาโต้ตอบ ควรจะอนุรักษ์ โดยให้มีการนำมาสอนในสถานศึกษาตั้งแต่ระดับชั้นพื้นฐาน จนถึงระดับอุดมศึกษา
 - ควรจัดการเรียนรู้ภายในโรงเรียน เพื่อเป็นการสืบทอดไม่ให้สูญหาย
 - เพลงอีแซว ยากที่จะเข้าถึงในวัยรุ่น เนื่องจากยังอยู่ในกลุ่มเล็กๆ ไม่ได้แพร่หลาย แต่ถ้ามีดาราวัยรุ่นที่เป็นตัวอย่าง นำมาดัดแปลงและลองมาโชว์อาจมีความเป็นไปได้ แต่อาจไม่น่าเป็นที่นิยมแพร่หลาย
 - ให้จัดกิจกรรม ที่ผู้เชี่ยวชาญด้านเพลงพื้นบ้านเพลง “อีแซว” มาร่วมถ่ายทอดให้กับเด็กรุ่นหลัง ได้รู้จักและได้ลงเรียนรู้ออกแสดงออกของการแสดง
 - การแสดงหรือการร้อง เพลงอีแซว ต้องได้รับการฝึกฝนจนเกิดความชำนาญก่อนจึงจะแสดงได้เกิดผลดี เพราะเป็นการแสดงร้องที่มีการใช้คำที่บางครั้งไม่สุภาพสำหรับเด็กรุ่นใหม่ จึงต้องฝึกฝนที่ดีก่อน สนับสนุนมาก
 - การแสดงเพลง “อีแซว” ถือเป็นประเพณี วัฒนธรรมของท้องถิ่นที่ควรอนุรักษ์ไว้ ควรสนับสนุนให้มีการเรียนการสอน เพื่อเป็นการสืบทอดในท้องถิ่นให้คงอยู่สู่รุ่นลูก รุ่นหลาน
 - ควรจัดให้มีการแสดงทั้งโดย เยาวชนและนักแสดงอาชีพ เพื่อสร้างความน่าสนใจที่หลากหลายมากขึ้น เพราะนักแสดงเยาวชนจะสามารถดึงดูดนักท่องเที่ยววัยหนุ่มสาวให้มาสนใจได้มากกว่า ส่วนนักแสดงอาชีพ ก็จะสามารถทำให้การแสดงออกมาอย่างครบรส
 - ควรจัดการอบรม และการศึกษาด้านเพลงพื้นบ้านอย่างเป็นทางการ
- ตารางที่ 8 ตารางสรุปผล ความคิดเห็นเพื่อการนำ การแสดงพื้นบ้าน “เพลงอีแซว” มาใช้ในการส่งเสริมกิจกรรมการท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรมประจำจังหวัดสุพรรณบุรี**

ข้อความ	N จำนวน	Minimum	Maximum	Mean	ระดับ	Std.Deviation
ส่วนที่ 1	ระดับความรู้จัก การแสดงพื้นบ้าน “เพลงอีแซว” ของนักท่องเที่ยวทั่วไป					
ท่านรู้จัก การแสดงพื้นบ้าน “เพลงอีแซว” หรือไม่	120	1	5	3.20	ระดับปานกลาง	.984

ส่วนที่ 2	ระดับความสนใจในการชมการแสดงเพลง “อีแซว” กับกิจกรรมการท่องเที่ยวรูปแบบต่างๆ					
ท่านมีความสนใจ ในการชมการแสดงพื้นบ้าน “เพลงอีแซว”	120	1	5	3.55	ระดับมาก	.849
ท่านคิดว่า การได้ชมการแสดงพื้นบ้าน “เพลงอีแซว” เมื่อเดินทางมาท่องเที่ยวจังหวัดสุพรรณบุรี จะทำให้เกิดความประทับใจมากขึ้น	120	2	5	4.03	ระดับมาก	.783
ท่านคิดว่า การได้ชมการแสดงพื้นบ้าน “เพลงอีแซว” ร่วมกับการรับประทานอาหารพื้นเมือง น่าสนใจ	120	2	5	3.96	ระดับมาก	.854
ท่านคิดว่า การได้ชมการแสดงพื้นบ้าน “เพลงอีแซว” ในตลาดโบราณต่างๆ เช่น ตลาดสามชุก ตลาดเก้าห้อง น่าสนใจ	120	2	5	4.15	ระดับมาก	.763
ท่านคิดว่า การได้ชมการแสดงพื้นบ้าน “เพลงอีแซว” ร่วมกับการเยี่ยมชมบ้านศิลปินทางการแสดงพื้นบ้าน น่าสนใจ	120	1	5	4.22	ระดับมากที่สุด	.812
ท่านคิดว่า การได้ชมการแสดงพื้นบ้าน “เพลงอีแซว” ร่วมกับการชมพิพิธภัณฑ์ต่างๆ ในจังหวัดสุพรรณบุรี น่าสนใจ	120	2	5	4.02	ระดับมาก	.698
ท่านคิดว่า การได้ชมการแสดงพื้นบ้าน “เพลงอีแซว” ในงานเทศกาลประจำปีต่างๆ เช่น งานอนุรักษ์ดอนเจดีย์ งานเทศกาลทิ้งกระจาด งานนมัสการหลวงพ่โต น่าสนใจ	120	2	5	4.25	ระดับมากที่สุด	.748
ท่านคิดว่า การจัดให้มีการ Workshop การแสดงพื้นบ้าน “เพลงอีแซว” ให้กับนักท่องเที่ยวและบุคคลทั่วไป น่าสนใจ	120	1	5	4.09	ระดับมาก	.917
ท่านคิดว่า การจัดระบบการศึกษา ในจังหวัดสุพรรณบุรีให้มีการเรียนการสอน เพลงอีแซวในโรงเรียนทุกแห่งในจังหวัดสุพรรณบุรี เพื่อเป็นสนับสนุนให้มีการสร้างศิลปินรุ่นใหม่ขึ้นมาทดแทน น่าสนใจ	120	1	5	4.26	ระดับมากที่สุด	.761

ส่วนที่ 3	ความสนใจในการชมการแสดงเพลง “อีแซว” จากนักแสดงรุ่นต่างๆ					
ท่านคิดว่าการชมการแสดงพื้นบ้าน “เพลงอีแซว” จากนักแสดงรุ่นเด็ก นักเรียน นักศึกษา น่าสนใจ	120	2	5	4.14	ระดับมาก	.781
ท่านคิดว่าการชมการแสดงพื้นบ้าน “เพลงอีแซว” จากนักแสดงรุ่นผู้ใหญ่ นักแสดงอาชีพ น่าสนใจ	120	1	5	4.30	ระดับมากที่สุด	.795
Total Valid N (listwise)	120	2.17	4.83	4.0132	ระดับมากที่สุด	.50128

*เกณฑ์ระดับความคิดเห็น 1.00-1.80 อยู่ในระดับน้อยที่สุด , 1.81-2.60 อยู่ในระดับน้อย , 2.61-3.40 อยู่ในระดับปานกลาง , 3.41-4.20 อยู่ในระดับมาก และ 4.21-5.00 อยู่ในระดับมากที่สุด

จากการสรุปผลจากกลุ่มตัวอย่างนักท่องเที่ยว พบว่าในการวางแผนงานการจัดทำแผนงาน เพื่อสนับสนุนการปฏิบัติงาน ให้บรรลุผลและมีประสิทธิภาพ ควรจัดทำตามระยะเวลาที่เหมาะสม ดังนี้

แผนระยะสั้น กำหนดวิธีการทำงานในระยะเวลาภายใน 1 ปี

จากข้อมูลทั้งหมด ตลอดทั้งกระบวนการ การวิจัยในครั้งนี้ รวมถึงความคิดเห็นจากนักท่องเที่ยวในความสนใจ การแสดงพื้นบ้าน “เพลงอีแซว” พบว่า ควรมีการจัดการแสดงร่วมกับการกิจกรรมต่างๆของการท่องเที่ยว ในสถานที่ที่มีความนิยมของนักท่องเที่ยว ที่มีนักท่องเที่ยวเดินทางมาท่องเที่ยวอยู่แล้ว เช่น ในงานเทศกาลประจำปีต่างๆ เช่น งานอนุรักษ์ดอนเจดีย์ งานเทศกาลทิ้งกระจาด งานนมัสการหลวงพ่โต เป็นต้น หรือ การจัดแสดง “เพลงอีแซว” ในตลาดโบราณต่างๆ เช่น ตลาดสามชุก ตลาดเก้าห้อง เป็นต้น เพื่อให้ผู้คนทั่วไปเริ่มทำความรู้จักการแสดงพื้นบ้าน “เพลงอีแซว” ก่อน จากนั้นจึงเริ่ม จัดในสถานที่ที่ นักท่องเที่ยวจำนวนน้อย เพื่อช่วยเพิ่มกิจกรรมทางการท่องเที่ยวให้มีความหลากหลาย เช่น ร่วมกับการชมพิพิธภัณฑ์ต่างๆ ในจังหวัดสุพรรณบุรี โดยการใช้นักแสดงอาชีพก่อนในลำดับแรก

แผนระยะกลาง กำหนดวิธีการทำงานในระยะเวลา 1-5 ปี

จากข้อมูลทั้งหมด ตลอดทั้งกระบวนการ การวิจัยในครั้งนี้ รวมถึงความคิดเห็นจากนักท่องเที่ยวในความสนใจ การแสดงพื้นบ้าน “เพลงอีแซว” พบว่า ควรให้ชุมชนเข้ามามีส่วนร่วม เช่น ธุรกิจร้านอาหารในพื้นที่ ควรจัดให้มีการแสดง “เพลงอีแซว” ร่วมกับการรับประทานอาหารพื้นเมือง โดยจัดเป็นรอบต่อวัน หรือต่อสัปดาห์ ว่ามีรอบการแสดงวันใด เวลาใดบ้าง เป็นต้น หรือจัดทำโปรแกรมการท่องเที่ยวโดยเพิ่มสถานที่ท่องเที่ยว เป็นการเยี่ยมชมบ้านศิลปินทางการแสดงพื้นบ้าน เพื่อรับความรู้ด้านประวัติความเป็นมา ความสำคัญและรับชมการแสดงจริง และควรมีการจัดสถานที่รองรับ เพื่อจัดกิจกรรมการ Workshop การแสดงพื้นบ้าน “เพลงอีแซว” ให้กับนักท่องเที่ยวและบุคคลทั่วไป เพื่อเป็นการเผยแพร่ศิลปะวัฒนธรรมท้องถิ่นนี้ให้เป็นที่รู้จัก และอนุรักษ์ไว้ต่อไป ต่อบุคคลที่สนใจ ทั้งยังสามารถช่วยพัฒนาให้เกิดผู้ที่สามารถในการแสดงเพลงอีแซวใหม่ๆ เพิ่มขึ้นเพื่อรองรับการจัดกิจกรรมการแสดงเพื่อการท่องเที่ยวต่อไปได้อย่างต่อเนื่อง

แผนระยะยาว การกำหนดวิธีการทำงานในระยะเวลาดำเนิน 5 ปี

จากข้อมูลทั้งหมด ตลอดทั้งกระบวนการ การวิจัยในครั้งนี้ รวมถึงความคิดเห็นจากนักท่องเที่ยวนอกเมือง การแสดงพื้นบ้าน “เพลงอีแซว” พบว่า ในการวางแผนระยะยาว คือ การจัดการระบบการศึกษาในจังหวัดสุพรรณบุรีให้มีการเรียนการสอน เพลงอีแซวในโรงเรียนทุกแห่งในจังหวัดสุพรรณบุรี เพื่อเป็นสนับสนุนให้มีการสร้างศิลปินรุ่นใหม่ขึ้นมาทดแทนในลำดับแรก ต่อมาจึงควรขยายการศึกษาในด้านของศิลปะการแสดงพื้นบ้าน ประเภทอื่นๆที่มีใน จังหวัดสุพรรณบุรี ในการศึกษาอย่างต่อเนื่อง จนถึงระดับอุดมศึกษา เพื่อเป็นการสร้างทรัพยากรทางการแสดงเพลงพื้นบ้าน “เพลงอีแซว” รวมถึง การแสดงพื้นบ้านประเภทอื่นๆ เมื่อมีการฝึกฝน จนทำให้เกิดความชำนาญ รุ่นสู่รุ่น จะสามารถรองรับกิจกรรมเพื่อการท่องเที่ยวทางวัฒนธรรมได้อย่างยั่งยืน

2. การจัดการองค์กร Organizing

จัดการโครงสร้างของการทำงานของบุคคลต่างๆ ที่มีส่วนเกี่ยวข้องกับการท่องเที่ยวทางวัฒนธรรม ว่าในกลุ่มงานต่างๆ ต้องมีหน้าที่ความรับผิดชอบ ในการทำงานให้สอดคล้องกับพันธกิจ โดยคำนึงถึงองค์ประกอบของการท่องเที่ยวทางวัฒนธรรม ที่มีองค์ประกอบดังนี้ (มิ่งสรรพ ขาวสะอาด, 2552)

องค์ประกอบของการท่องเที่ยวชมงานวัฒนธรรมและประเพณี

- 1) เป็นงานประเพณีที่มีเอกลักษณ์และอัตลักษณ์ท้องถิ่นที่น่าสนใจ เป็นการจัดงานเพื่อส่งเสริมวัฒนธรรมท้องถิ่นและประเพณีท้องถิ่น
- 2) เป็นงานที่ชาวบ้านและพหุภาคีในท้องถิ่นร่วมกันจัดขึ้น มีสิ่งอำนวยความสะดวกและความพร้อมบริการการท่องเที่ยว
- 3) มีการวางแผนการจัดงานอย่างมีความรับผิดชอบต่อการอนุรักษ์ประเพณีแบบดั้งเดิม และการรักษาความปลอดภัยต่อชีวิตและทรัพย์สินของผู้ร่วมงาน
- 4) มีวิทยากรหรือมัคคุเทศก์ท้องถิ่นนำชม
- 5) นักท่องเที่ยวได้เห็นวัฒนธรรมท้องถิ่นอันตื่นตาตื่นใจได้รับความรู้และประสบการณ์เพิ่มขึ้น
- 6) เป็นการจัดการที่รักษามรดกทางวัฒนธรรมและการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืน

จากแนวทางหลักการท่องเที่ยวทางวัฒนธรรมที่นำมาเป็นหลักในการวิเคราะห์พบว่า โครงสร้างที่เป็นองค์ประกอบของกระบวนการพัฒนาศิลปะการแสดงพื้นบ้านเพื่อการท่องเที่ยวทางวัฒนธรรมนี้ มีดังนี้

1. หน่วยงานภาครัฐต่างๆ ที่มีส่วนในการจัดงานประเพณีต่างๆประจำจังหวัด ควรมีการจัดการให้ ศิลปะการแสดงพื้นบ้านเข้ามามีส่วนร่วมเป็นหนึ่งในกิจกรรมในงานประเพณีต่างๆ อย่างสม่ำเสมอ
2. กลุ่มศิลปิน ผู้ทำการแสดง ที่ต้องทำการฝึกซ้อมและพัฒนาการแสดงของตนเองอย่างสม่ำเสมอ ในด้านขององค์ประกอบการแสดงต่างๆให้ทันสมัยและพร้อมอยู่เสมอ ไม่ว่าจะ

จะเป็น เสื้อผ้าเครื่องแต่งกาย บทที่ใช้ในการแสดง ฯลฯ เพื่อรองรับการท่องเที่ยวที่
เที่ยวได้อย่างมีประสิทธิภาพ

3. ชุมชนต่างๆในท้องถิ่น ที่ต้องมีหน้าที่ปลูกฝังให้คนในชุมชนทั้งผู้ใหญ่ และเยาวชนมี
ความเข้าใจและร่วมกัน สืบสานการแสดงพื้นบ้านต่างๆ โดยอาจเริ่มจาก เพลงอีแซว
ที่นับเป็นเพลงที่มีกำเนิดในจังหวัดสุพรรณบุรีโดยแท้ แล้วจึงค่อยนำแนวทางไป
พัฒนาการสแดงประเภทอื่นๆต่อไป
4. หน่วยงานทางการศึกษา ในระดับต่างๆที่ควรวางแผนการศึกษาให้มีการเรียนการสอน
เพลงอีแซว ที่นับเป็นเพลงพื้นบ้านที่กำเนิดในท้องถิ่น ในเยาวชนทุกคนรู้จักและ
สามารถทำการแสดงได้ รวมถึงสามารถพัฒนาความสามารถในระดับที่สูงขึ้นได้ใน
อนาคต

3. การชี้แนะ Leading

เป็นงานในส่วนของผู้บริหาร ในกรณีการท่องเที่ยวนี้ ควรเป็นหน่วยงานของรัฐ ที่ทำหน้าที่ ที่วาง
แนวทางในการพัฒนาการท่องเที่ยวทางวัฒนธรรม โดยควรเป็นการจัดการอย่างเป็นระบบ จาก
หน่วยงานระดับจังหวัดตามลำดับ คือ สำนักงานราชการจังหวัดสุพรรณบุรี สำนักงานวัฒนธรรม
ประจำจังหวัด และสำนักงานการท่องเที่ยวแห่งประเทศไทยประจำจังหวัด ตามลำดับ ในการทำหน้าที่
ควบคุมการปฏิบัติงานและจูงใจให้ผู้ที่มีส่วนร่วมในองค์กร ตามที่ได้วิเคราะห์ ในส่วนขององค์ประกอบ
ข้างต้น เพื่อให้การปฏิบัติงานให้ประสบความสำเร็จ

4. การควบคุม Controlling

การควบคุมอุตสาหกรรมการท่องเที่ยวทางวัฒนธรรม ให้การปฏิบัติงานเป็นไปตามแผน กรณีจังหวัด
สุพรรณบุรีนี้ ควรให้หน่วยงานทุกส่วนควบคุมด้านการจัดการแสดงให้เข้ามามีบทบาทในส่วนต่างๆของ
วัฒนธรรม เช่น ในงานประเพณีประจำปีของจังหวัด ที่ต้องมีการจัดการแสดงในงานอย่างสม่ำเสมอ
ในสถานที่ท่องเที่ยวที่ต่างๆ จัดการแสดงศิลปะการแสดงพื้นบ้านเพื่อให้นักท่องเที่ยวให้เป็นโปรแกรม
ช่วงเวลาต่างๆให้นักท่องเที่ยวเลือกชมตามความสะดวก ทั้งในหน่วยงานทางการศึกษาควรให้มีการ
จัดการแสดงพื้นบ้านโดยการให้ความรู้และฝึกฝนให้นักเรียนอย่างสม่ำเสมอ ให้ทักษะทางการแสดง
และเกิดความความชำนาญ เป็นการพัฒนาบุคลากรให้มีคุณภาพอย่างยั่งยืน ในส่วนการควบคุมสุดท้าย
คือ ชุมชน ควรจัดให้มีการ จัดการชุมชนให้คนในชุมชนร่วมกันอนุรักษ์วัฒนธรรมประเพณีในชุมชน ให้
มีการถ่ายทอดความรู้ให้คนรุ่นใหม่ในชุมชนเห็นความสำคัญของหน้าที่และบทบาทของ
ศิลปะการแสดงเพลงพื้นบ้านที่มีในชุมชนอย่างต่อเนื่องให้ควบคู่กับวิถีการดำรงชีวิตอย่างเป็น
ธรรมชาติ

บทที่ 5

สรุปผลการวิจัย อภิปรายผล และข้อเสนอแนะ

จากการศึกษางานวิจัย เรื่อง การใช้เอกลักษณ์จากศิลปะการแสดงพื้นบ้านเพื่อการส่งเสริมการท่องเที่ยวทางวัฒนธรรมประจำจังหวัดสุพรรณบุรี แบ่งผลการวิจัยออกเป็น สองส่วนคือ การวิจัยเชิงคุณภาพ Qualitative Research และวิจัยเชิงปริมาณ Quantitative Research เพื่อหาข้อมูลนำมาวิเคราะห์ผลของการวิจัย ตามวัตถุประสงค์ของงานวิจัย คือ

1. แนวทางการใช้เอกลักษณ์จากศิลปะการแสดงพื้นบ้านในจังหวัดสุพรรณบุรี ส่งเสริมการท่องเที่ยวทางวัฒนธรรมแก่จังหวัดสุพรรณบุรี
2. การเปลี่ยนแปลงทางสังคมและวัฒนธรรม ที่มีผลต่อความสนใจในการท่องเที่ยวทางวัฒนธรรมของนักท่องเที่ยวในปัจจุบันและเพื่อหาข้อมูลตอบคำถาม สมมุติฐานในงานวิจัยที่ตั้งไว้ว่า การใช้เอกลักษณ์จากศิลปะการแสดงพื้นบ้าน ในการส่งเสริมกิจกรรมของการท่องเที่ยวทางวัฒนธรรม จะช่วยเพิ่มศักยภาพทางการท่องเที่ยวให้แก่การท่องเที่ยวทางวัฒนธรรม ประจำจังหวัดสุพรรณบุรีได้ เมื่อดำเนินการตามกระบวนการในการวิจัยแล้วสามารถสรุปผลได้ดังนี้

5.1 สรุปผลการวิจัยเชิงปริมาณ Quantitative Research

ส่วนที่ 1 ข้อมูลทั่วไปของผู้ตอบแบบสอบถาม

จากการเก็บข้อมูลจากผู้ตอบแบบสอบถามทั้งหมด โดยแบ่งผู้ตอบแบบสอบถามออกเป็น 2 กลุ่ม ได้แก่ กลุ่มประชาชนจังหวัดสุพรรณบุรี จำนวน 251 คน และ กลุ่มนักท่องเที่ยวทั่วไป (ชาวไทย) จำนวน 231 คน ผลการวิเคราะห์ การแจกแจงความถี่ ค่าร้อยละ และลำดับ ในรายชื่อต่างๆ ได้ลำดับสูงสุดในแต่ละด้าน ดังนี้

- เพศ ในกลุ่มประชาชนจังหวัดสุพรรณบุรี ส่วนใหญ่เป็นเพศหญิงมากกว่าเพศชาย โดยเพศหญิงมีมากถึง ร้อยละ 62.15 และเพศชายร้อยละ 37.85 สำหรับ สำหรับ กลุ่มนักท่องเที่ยวทั่วไป (ชาวไทย) ส่วนใหญ่เป็นเพศหญิงมากกว่าเพศชาย โดยเพศหญิงมีมากถึง ร้อยละ 60.61 และเพศชายร้อยละ 39.39
- ช่วงอายุ กลุ่มประชาชนจังหวัดสุพรรณบุรี ส่วนใหญ่มีช่วงอายุต่ำกว่า 20 ปี คิดเป็นร้อยละ 90.44 สำหรับกลุ่มนักท่องเที่ยวทั่วไป (ชาวไทย) ส่วนใหญ่มีช่วงอายุช่วง 21 - 30 ปี คิดเป็นร้อยละ 32.47
- สถานภาพการสมรส กลุ่มประชาชนจังหวัดสุพรรณบุรี ส่วนใหญ่มีสถานภาพโสด คิดเป็นร้อยละ 95.62 ระดับการศึกษา สำหรับกลุ่มนักท่องเที่ยวทั่วไป (ชาวไทย) ส่วนใหญ่มีสถานภาพโสด คิดเป็นร้อยละ 63.20

- ระดับการศึกษา กลุ่มประชาชนจังหวัดสุพรรณบุรี ส่วนใหญ่ระดับการศึกษาต่ำกว่าปริญญาตรี คิดเป็นร้อยละ 95.22 สำหรับกลุ่มนักท่องเที่ยวทั่วไป (ชาวไทย) ส่วนใหญ่ระดับการศึกษาต่ำกว่าปริญญาตรี คิดเป็นร้อยละ 47.62
- อาชีพ กลุ่มประชาชนจังหวัดสุพรรณบุรี ส่วนใหญ่เป็นนักเรียน/นักศึกษา คิดเป็นร้อยละ 93.63 สำหรับกลุ่มนักท่องเที่ยวทั่วไป (ชาวไทย) ส่วนใหญ่เป็นข้าราชการ / รัฐวิสาหกิจ/ลูกจ้างของรัฐ คิดเป็นร้อยละ 41.56
- สำหรับกลุ่มนักท่องเที่ยวทั่วไป (ชาวไทย) ส่วนใหญ่รายได้เฉลี่ยต่อเดือนต่ำกว่า 10,000 บาท คิดเป็นร้อยละ 31.17 รายได้เฉลี่ยต่อเดือน กลุ่มประชาชนจังหวัดสุพรรณบุรี ส่วนใหญ่รายได้เฉลี่ยต่อเดือนต่ำกว่า 10,000 บาท คิดเป็นร้อยละ 93.23

ส่วนที่ 2 แบบแผนการท่องเที่ยวของนักท่องเที่ยวทั่วไป (ชาวไทย)

จากการเก็บข้อมูลจากผู้ตอบแบบสอบถามทั้งหมดจากนักท่องเที่ยว ตามข้อมูลความเป็นจริง จำนวน 231 คน ผลการวิเคราะห์ การแจกแจงความถี่ ค่าร้อยละ และลำดับ ในรายชื่อต่างๆ ได้ลำดับสูงสุดในแต่ละด้าน ดังนี้

- วัตถุประสงค์ของการเดินทาง เดินทางเพื่อท่องเที่ยว/พักผ่อน มากที่สุด คิดเป็นร้อยละ 74.46
- ความถี่ในการท่องเที่ยวต่างจังหวัด ท่องเที่ยวเดือนเว้นเดือน มากที่สุด คิดเป็นร้อยละ 34.20
- ลักษณะการท่องเที่ยว ท่องเที่ยวกับครอบครัว/ญาติ มากที่สุด คิดเป็นร้อยละ 61.47
- มูลค่าการใช้จ่ายในการท่องเที่ยวแต่ละครั้ง ใช้จ่ายจำนวน 1,001 – 5,000 บาท มากที่สุด คิดเป็นร้อยละ 42.86
- วิธีการเดินทางในการท่องเที่ยว ท่องเที่ยวโดยใช้รถยนต์ส่วนตัว มากที่สุด คิดเป็นร้อยละ 76.19
- ความถี่ในการเดินทางท่องเที่ยวในรอบปี ท่องเที่ยวจำนวน 3 – 4 ครั้ง มากที่สุด คิดเป็นร้อยละ 32.47
- ลักษณะสถานที่ท่องเที่ยวส่วนใหญ่ เป็นแหล่งท่องเที่ยวธรรมชาติและรีสอร์ทต่างๆ มากที่สุด คิดเป็นร้อยละ 54.11
- ระยะเวลาในการเดินทางท่องเที่ยว (โดยเฉลี่ย) ท่องเที่ยวใช้ระยะเวลา 1-2 วัน มากที่สุด คิดเป็นร้อยละ 41.99

ส่วนที่ 3 ระดับความคิดเห็นการเปลี่ยนแปลงทางสังคมและวัฒนธรรมที่มีผลต่อการเปลี่ยนแปลงทางสังคมและวัฒนธรรมปัจจุบัน รวมถึงการส่งผลกระทบต่อศิลปะการแสดงพื้นบ้าน ของกลุ่มประชาชนจังหวัดสุพรรณบุรี และกลุ่มนักท่องเที่ยวทั่วไป (ชาวไทย)

กลุ่มประชาชนจังหวัดสุพรรณบุรี ในภาพรวมความคิดเห็นอยู่ในระดับมีส่วนมาก ค่าเฉลี่ย 4.01 สำหรับรายข้อคำถามนั้น ประเด็นข้อ3 ความก้าวหน้าทางด้านเทคโนโลยีการสื่อสารและการคมนาคม ในปัจจุบัน ทำให้เกิดการเปลี่ยนแปลงแผนในการใช้ชีวิตประจำวัน และเปลี่ยนแปลงแผนประเพณีต่างๆที่เคยปฏิบัติสืบทอดกันมา ความคิดเห็นมีค่าเฉลี่ยสูงที่สุด อยู่ในระดับมีส่วนมาก ค่าเฉลี่ย 4.16

กลุ่มนักท่องเที่ยวทั่วไป (ชาวไทย) ในภาพรวมให้ความคิดเห็นอยู่ในระดับมีส่วนมาก ค่าเฉลี่ย 4.09 สำหรับรายข้อคำถามนั้น ประเด็นข้อ1 การเปลี่ยนแปลงทางสังคม เศรษฐกิจ และการเมืองในประเทศไทย ส่งผลต่อสังคม วิถีชีวิตและวัฒนธรรมของผู้คนในปัจจุบัน ความคิดเห็นมีค่าเฉลี่ยสูงที่สุด อยู่ในระดับมีส่วนมากที่สุด ค่าเฉลี่ย 4.23

ส่วนที่ 4 ผลการเปรียบเทียบความสนใจเกี่ยวกับการท่องเที่ยวทางวัฒนธรรม ระหว่างกลุ่มประชาชนในพื้นที่จังหวัดสุพรรณบุรีและกลุ่มนักท่องเที่ยวทั่วไป (ชาวไทย)

จากการทดสอบความแตกต่างของค่าเฉลี่ยโดยใช้การทดสอบค่าที (t-test) พบว่า ความสนใจเกี่ยวกับการท่องเที่ยวทางวัฒนธรรม ระหว่างกลุ่มประชาชนในพื้นที่จังหวัดสุพรรณบุรีและกลุ่มนักท่องเที่ยวทั่วไป (ชาวไทย) ในภาพรวมและรายข้อคำถามไม่มีความต่างกันอย่างมีนัยสำคัญที่ระดับ 0.05 แสดงว่า กลุ่มตัวอย่างทั้ง 2 กลุ่ม มีความสนใจเกี่ยวกับการท่องเที่ยวทางวัฒนธรรมเป็นปกติทางเดียวกันโดยในภาพรวมอยู่ในระดับสนใจมาก และรายข้ออยู่ในระดับสนใจมากและมากที่สุด

กลุ่มประชาชนจังหวัดสุพรรณบุรี ในภาพรวมมีความสนใจอยู่ในระดับสนใจมาก ค่าเฉลี่ย 4.02 สำหรับรายข้อคำถามนั้น ประเด็นข้อ 4 การท่องเที่ยวในพื้นที่ ที่มีการจัดงานประเพณีที่มีการใช้เอกลักษณ์จากศิลปะการแสดงและวัฒนธรรมประจำท้องถิ่น จะเป็นการอนุรักษ์ไว้ซึ่งวัฒนธรรมและประเพณีดั้งเดิม เป็นการท่องเที่ยวทางวัฒนธรรมที่น่าสนใจ ความสนใจมีค่าเฉลี่ยสูงที่สุด อยู่ในระดับสนใจมาก ค่าเฉลี่ย 4.20

กลุ่มนักท่องเที่ยวทั่วไป (ชาวไทย) ในภาพรวมมีความสนใจอยู่ในระดับสนใจมาก ค่าเฉลี่ย 4.02 สำหรับรายข้อคำถามนั้น ประเด็นข้อ4 การท่องเที่ยวในพื้นที่ ที่มีการจัดงานประเพณีที่มีการใช้เอกลักษณ์จากศิลปะการแสดงและวัฒนธรรมประจำท้องถิ่น จะเป็นการอนุรักษ์ไว้ซึ่งวัฒนธรรมและประเพณีดั้งเดิม เป็นการท่องเที่ยวทางวัฒนธรรมที่น่าสนใจ ความสนใจมีค่าเฉลี่ยสูงที่สุด อยู่ในระดับสนใจมากที่สุด ค่าเฉลี่ย 4.32

ส่วนที่ 5 ผลการเปรียบเทียบการนำเอกลักษณ์จากศิลปะการแสดงพื้นบ้านที่มีของจังหวัดสุพรรณบุรี ในการนำมาใช้กับการส่งเสริมการท่องเที่ยวทางวัฒนธรรม ระหว่างกลุ่มประชาชนในพื้นที่จังหวัดสุพรรณบุรีและกลุ่มนักท่องเที่ยวทั่วไป (ชาวไทย)

จากการทดสอบความแตกต่างของค่าเฉลี่ยโดยใช้การทดสอบค่าที (t-test) พบว่า ความคิดเห็นเกี่ยวกับการนำมาใช้กับการส่งเสริมการท่องเที่ยวทางวัฒนธรรม ระหว่างกลุ่มประชาชนในพื้นที่จังหวัดสุพรรณบุรีและกลุ่มนักท่องเที่ยวทั่วไป (ชาวไทย) ในภาพรวมไม่มีความต่างกันอย่างมี

นัยสำคัญที่ระดับ 0.05 แสดงว่า สถานการณ์ในพื้นที่จังหวัดสุพรรณบุรีในปัจจุบันกับความต้องการของกลุ่มนักท่องเที่ยวทั่วไป (ชาวไทย) ในภาพรวมมีความสอดคล้องไปในทิศทางเดียวกัน อยู่ในระดับมาก แต่เมื่อพิจารณารายชื่อนั้น ในประเด็นข้อ4 ศิลปะการแสดงพื้นบ้านต่างๆของจังหวัดสุพรรณบุรีสามารถนำมาใช้เพื่อส่งเสริมการท่องเที่ยวทางวัฒนธรรมของจังหวัดได้ ได้แก่ เพลงพวงมาลัย เพลงอีแซว ลิเกทรงเครื่อง ลำตัด เพลงเรือ และรำตง ข้อ11 ควรเพิ่มช่องทางในการประชาสัมพันธ์การท่องเที่ยวทางวัฒนธรรมให้กับจังหวัดสุพรรณบุรีให้มากขึ้น ข้อ12 หน่วยงานภาครัฐบาล ควรเข้ามามีส่วนร่วมในการส่งเสริมและพัฒนาการท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรมประจำจังหวัดสุพรรณบุรี และข้อ13 หน่วยงานเอกชน ควรเข้ามามีส่วนร่วมในการส่งเสริมและพัฒนาการท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรมประจำจังหวัดสุพรรณบุรี มีความต่างกันอย่างมีนัยสำคัญที่ระดับ 0.05 โดยกลุ่มนักท่องเที่ยวทั่วไป (ชาวไทย) มีค่าเฉลี่ยสูงกว่ากลุ่มประชาชนในพื้นที่จังหวัดสุพรรณบุรี แสดงว่า สถานการณ์ในพื้นที่จังหวัดสุพรรณบุรีในปัจจุบันในประเด็นดังกล่าวยังไม่เพียงพอต่อความต้องการของกลุ่มนักท่องเที่ยวทั่วไป (ชาวไทย)

เมื่อพิจารณาระดับการนำเอกลักษณ์จากศิลปะการแสดงพื้นบ้านที่มีของจังหวัดสุพรรณบุรีในการนำมาใช้กับการส่งเสริมการท่องเที่ยวทางวัฒนธรรม ของกลุ่มประชาชนในพื้นที่จังหวัดสุพรรณบุรีและกลุ่มนักท่องเที่ยวทั่วไป (ชาวไทย) พบว่า

กลุ่มประชาชนในพื้นที่จังหวัดสุพรรณบุรี ในภาพรวมมีความคิดเห็นอยู่ในระดับเห็นด้วยมาก ค่าเฉลี่ย 4.16 สำหรับรายข้อคำถามนั้น ประเด็นข้อ2 การให้ศิลปะการแสดงพื้นบ้าน เข้ามามีบทบาทในการท่องเที่ยว จะทำให้เป็นการเพิ่มคุณค่าให้กับการท่องเที่ยวทางวัฒนธรรมของจังหวัดสุพรรณบุรี ความคิดเห็นมีค่าเฉลี่ยสูงที่สุด อยู่ในระดับเห็นด้วยมากที่สุด ค่าเฉลี่ย 4.24

กลุ่มนักท่องเที่ยวทั่วไป (ชาวไทย) ในภาพรวมมีความคิดเห็นอยู่ในระดับเห็นด้วยมากที่สุด ค่าเฉลี่ย 4.22 สำหรับรายข้อคำถามนั้น ประเด็นข้อ11 ควรเพิ่มช่องทางในการประชาสัมพันธ์การท่องเที่ยวทางวัฒนธรรมให้กับจังหวัดสุพรรณบุรีให้มากขึ้นความคิดเห็นมีค่าเฉลี่ยสูงที่สุด อยู่ในระดับเห็นด้วยมากที่สุด ค่าเฉลี่ย 4.36

สำหรับความคิดเห็นประเด็นในข้อ4 ศิลปะการแสดงพื้นบ้านต่างๆของจังหวัดสุพรรณบุรี ที่มีความเหมาะสมและสามารถนำมาใช้เพื่อส่งเสริมการท่องเที่ยวทางวัฒนธรรมของจังหวัดนั้น ตามความคิดเห็นของกลุ่มประชาชนในพื้นที่จังหวัดสุพรรณบุรี รายชื่อย่อย พบว่า “เพลงอีแซว” มีระดับเห็นด้วยมากที่สุด ค่าเฉลี่ย 4.35 รองลงมา คือ “ลำตัด” “เพลงพวงมาลัย” “เพลงเรือ” “ลิเกทรงเครื่อง” และ “รำตง” ระดับความเห็นของการแสดงพื้นบ้านทั้ง 5 ชนิด อยู่ในระดับเห็นด้วยมาก ค่าเฉลี่ย 4.15 , 4.04 , 4.03 , 3.93 และ 3.75 ตามลำดับ

ส่วนที่ 6 ความคิดเห็นและข้อเสนอแนะอื่นๆ ต่อการนำเอกลักษณ์จากศิลปะการแสดงพื้นบ้านในการส่งเสริมการท่องเที่ยวทางวัฒนธรรมประจำจังหวัดสุพรรณบุรี ของกลุ่มประชาชนจังหวัดสุพรรณบุรี และกลุ่มนักท่องเที่ยวทั่วไป (ชาวไทย)

ผลการวิเคราะห์ความคิดเห็นและข้อเสนอแนะอื่นๆ ต่อการนำเอกลักษณ์จากศิลปะการแสดงพื้นบ้านในการส่งเสริมการท่องเที่ยวทางวัฒนธรรมประจำจังหวัดสุพรรณบุรี ของกลุ่มประชาชนจังหวัดสุพรรณบุรี และกลุ่มนักท่องเที่ยวทั่วไป (ชาวไทย) พบว่า

กลุ่มตัวอย่างประชาชนจังหวัดสุพรรณบุรีที่ตอบแบบสอบถามในส่วนนี้มีจำนวน 36 คน มีความคิดเห็นและข้อเสนอแนะอื่นๆ ต่อการนำเอกลักษณ์จากศิลปะการแสดงพื้นบ้านในการส่งเสริมการท่องเที่ยวทางวัฒนธรรมประจำจังหวัดสุพรรณบุรี 3 ลำดับแรกคือ ลำดับที่ 1 ควรอนุรักษ์ศิลปะการแสดงพื้นบ้าน ได้แก่ เพลงพวงมาลัย เพลงอีแซว ลิเกทรงเครื่อง ลำตัด เพลงเรือ และรำตงให้คงอยู่ และบูรณาการให้สอดคล้องกับความเจริญที่เข้ามาในปัจจุบัน เช่น การจัดการแสดงให้ได้มาตรฐานระดับสากลโดยใช้เทคโนโลยีสมัยใหม่ เป็นต้น กลุ่มตัวอย่างที่ตอบจำนวน 13 คน คิดเป็นร้อยละ 36.11 ลำดับที่ 2 หน่วยงานภาครัฐและเอกชนควรสนับสนุนการนำเอกลักษณ์จากศิลปะการแสดงพื้นบ้านในการส่งเสริมการท่องเที่ยวทางวัฒนธรรมประจำจังหวัดสุพรรณบุรีอย่างต่อเนื่องและเป็นระบบ กลุ่มตัวอย่างที่ตอบจำนวน 9 คน คิดเป็นร้อยละ 25.00 และลำดับที่ 3 ควรรณรงค์ให้คนรุ่นใหม่สนใจการท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรมของจังหวัดสุพรรณบุรี เช่น การจัดการเรียนการสอนปลูกฝังให้นักเรียนในสถานศึกษา เป็นต้น กลุ่มตัวอย่างที่ตอบจำนวน 6 คน คิดเป็นร้อยละ 16.67

กลุ่มตัวอย่างนักท่องเที่ยวทั่วไป (ชาวไทย) ที่ตอบแบบสอบถามในส่วนนี้มีจำนวน 3 คน มีความคิดเห็นและข้อเสนอแนะอื่นๆ ต่อการนำเอกลักษณ์จากศิลปะการแสดงพื้นบ้านในการส่งเสริมการท่องเที่ยวทางวัฒนธรรมประจำจังหวัดสุพรรณบุรี ได้แก่ หน่วยงานภาครัฐและเอกชนควรสนับสนุนการนำเอกลักษณ์จากศิลปะการแสดงพื้นบ้านในการส่งเสริมการท่องเที่ยวทางวัฒนธรรมประจำจังหวัดสุพรรณบุรีอย่างต่อเนื่องและเป็นระบบ กลุ่มตัวอย่างที่ตอบจำนวน 2 คน คิดเป็นร้อยละ 66.67 และควรใช้สื่อทางโทรทัศน์และภาพยนตร์ในการประชาสัมพันธ์การท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรมของจังหวัดสุพรรณบุรีให้มากขึ้น กลุ่มตัวอย่างที่ตอบจำนวน 1 คน คิดเป็นร้อยละ 33.33 ตามลำดับ ผลความคิดเห็นกลุ่มตัวอย่างนักท่องเที่ยว การนำ การแสดงพื้นบ้าน “เพลงอีแซว” มาใช้ในการส่งเสริมกิจกรรมการท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรมประจำจังหวัดสุพรรณบุรี

ผลการวิเคราะห์ความคิดเห็นเพื่อการนำ การแสดงพื้นบ้าน “เพลงอีแซว” มาใช้ในการส่งเสริมกิจกรรมการท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรมประจำจังหวัดสุพรรณบุรี พบว่า

กลุ่มตัวอย่างนักท่องเที่ยวที่ตอบแบบสอบถามจำนวน 120 ชุด สำหรับข้อมูล

ส่วนที่ 1 ระดับความรู้จัก การแสดงพื้นบ้าน “เพลงอีแซว” ของนักท่องเที่ยวทั่วไป อยู่ในระดับปานกลาง ค่าเฉลี่ย 3.20

ส่วนที่ 2 ระดับความสนใจในการชมการแสดงเพลง “อีแซว” กับกิจกรรมการท่องเที่ยวรูปแบบต่างๆ พบว่า นักท่องเที่ยวมีความสนใจ ในการชมการแสดงพื้นบ้าน “เพลงอีแซว” อยู่ในระดับมาก ค่าเฉลี่ย 3.55 รายข้อคำถามในส่วนความคิดเห็นด้านความสนใจในกิจกรรมต่างๆ ความคิดเห็นมีค่าเฉลี่ยสูงที่สุด คือ การจัดระบบการศึกษาในจังหวัดสุพรรณบุรีให้มีการเรียนการสอน เพลงอีแซวในโรงเรียนทุกแห่งในจังหวัดสุพรรณบุรี เพื่อเป็นสนับสนุนให้มีการสร้างศิลปินรุ่นใหม่ขึ้นมาทดแทน

ส่วนที่ 3 ระดับความสนใจการชมการแสดงเพลง “อีแซว” จากนักแสดงรุ่นต่างๆ พบว่า การชมการแสดงพื้นบ้าน “เพลงอีแซว” จากนักแสดงรุ่นผู้ใหญ่ นักแสดงอาชีพ น่าสนใจ อยู่ในระดับสนใจมากที่สุด ค่าเฉลี่ย 4.30

ข้อมูลความคิดเห็นและข้อเสนอแนะอื่นๆ กลุ่มตัวอย่างนักท่องเที่ยวที่ตอบแบบสอบถามจำนวน 120 ชุด ในการตอบในครั้งนี้มีผู้ตอบแบบสอบถามในส่วนมีจำนวน 17 คน คิดเป็นร้อยละ 14.16 จากทั้งหมด โดยส่วนใหญ่ ร้อยละ 52.94 เป็นเรื่องคำแนะนำด้านการศึกษาว่าควรมีการจัดการเรียนการสอน ศิลปะการแสดงพื้นบ้านให้เป็นระบบและรูปธรรมในการศึกษาในระดับต่างๆ ส่วน และ ร้อยละ 47.05 เป็นเรื่องของการอนุรักษ์และสืบทอดศิลปะการแสดงพื้นบ้าน

5.2 สรุปผลการวิจัยเชิงคุณภาพ Qualitative Research

5.2.1 ผลการวิเคราะห์ข้อมูลจากการสัมภาษณ์

ส่วนที่ 1 ความคิดเห็นเรื่องการเปลี่ยนแปลงทางสังคมและวัฒนธรรมที่ส่งผลต่อ

ศิลปะการแสดงพื้นบ้าน ในจังหวัดสุพรรณบุรี

ผลการวิเคราะห์ข้อมูลจากการสัมภาษณ์ ตัวแทนที่เกี่ยวข้องตามที่กำหนดไว้ ตัวแทน ศิลปิน ผู้ประกอบการด้านศิลปะการแสดงพื้นบ้าน ตัวแทนจากหน่วยงานของรัฐ-สำนักงานพาณิชย์จังหวัดสุพรรณบุรี และตัวแทนชาวบ้านในชุมชน ทำให้พบว่า การเปลี่ยนแปลงทางสังคมและวัฒนธรรมส่งผลต่อบุคคลในทุกกลุ่ม ที่แตกต่างกัน ด้วยความชัดเจนด้านการเปลี่ยนแปลงทางสังคมและวัฒนธรรมที่มีอย่างต่อเนื่อง และรวดเร็วในปัจจุบัน ทำให้เกิดค่านิยมในการแสดงที่ไม่เหมือนครั้งอดีตทำให้ ความถี่ในการจ้างงานจากตัวศิลปินที่น้อยลง งานประเพณีต่างๆประจำจังหวัดมีรูปแบบงานที่แตกต่างไปจากอดีต งานเทศกาล งานประเพณีใหญ่ๆที่จัดขึ้นไม่เหมือนเดิม เพราะไม่ได้เกิดจากวิถีชีวิตของผู้คนในชุมชน คือ ชาวบ้านไม่ได้เป็นผู้จัดงาน แต่เป็นงานที่หน่วยงานทางราชการจัดขึ้นเพื่อเป็นการฟื้นฟูเทศกาลและประเพณีของชุมชน ถึงจะมีการจ้างศิลปินให้จัดการแสดงพื้นบ้านร่วมในงานด้วย ในด้านเทคโนโลยีที่ก้าวหน้ามากขึ้น ทำให้มีอุปกรณ์ด้านดนตรีที่มีความทันสมัยมากขึ้น อย่างเช่นเครื่องให้จังหวะกลองอัตโนมัติเข้ามาช่วยในการแสดง ทำให้เกิดความสะดวกสบายมากขึ้น คือ ไม่ต้องใช้แรงงานคนในการตี ช่วยลดค่าจ้าง และเครื่องกระจายเสียงที่ช่วยให้เสียงที่ตั้งขึ้นในการประกอบการแสดงเมื่อเปลี่ยนใช้เครื่องให้เสียงกลองอัตโนมัติ เสียงกลองจึงเปลี่ยนเป็นกลองแบบสากล ทำให้รูปแบบในการแสดงศิลปะการแสดงพื้นบ้านเปลี่ยนไป คือ แต่เดิมมีการใช้ กลองตะโพน ตีประกอบการแสดง อัตลักษณ์ทางด้านดนตรีจึงเสียไป ส่วนในด้านของการร้อง โดยปกติผู้แสดงชายและหญิงจะร้องบทไปแล้วจะมีการหยุดร้องเพื่อพูดโต้ตอบกัน เป็นบทสนทนา เพื่อสอดแทรกเนื้อหาที่ต้องการให้ผู้ชมทราบ เพิ่มเติม หรือเพื่อเพิ่มบทตลกขบขัน จำเป็นที่ดนตรีต้องหยุดเพื่อให้ผู้แสดงตอบโต้กัน แต่เมื่อมีการพัฒนาดนตรีประกอบการแสดงแบบอัตโนมัติจึงไม่สามารถทำให้จังหวะดนตรีหยุดตามต้องการได้ ทำให้เกิดความเปลี่ยนแปลงกับรูปแบบการแสดงจากการร้องด้นกลอนสด สลับการ

โต้ตอบ เป็นการร้องตามบทที่เตรียมมาเท่านั้น ทำให้ไม่เกิดการพัฒนาเนื้อหาสาระของบทกลอนที่ใช้ในการแสดง แต่การเปลี่ยนแปลงทางสังคมนี้ ไม่ได้ส่งผลเสียเท่านั้นยังส่งผลดีในด้านของการทำให้เกิดกระแสการอนุรักษ์เพิ่มมากขึ้น มีการจัดการแสดงย้อนยุค แต่งกายย้อนยุค หรือทำตลาดย้อนยุค ดังที่เห็นได้มากในปัจจุบัน และแม้ว่าในด้านของวิถีชีวิตของชาวบ้านนั้นไม่ได้มีความเปลี่ยนแปลงมากนัก เพราะชาวบ้านเองยังคงดำรงชีวิต ประกอบอาชีพ เช่นดั้งเดิม ในเมื่อมีงานเทศกาล ประเพณี ต่างๆ ก็ยังมีการแสดงในงานนั้นๆ แต่รูปแบบการแสดงนั้นแตกต่างออกไปจากอดีต เช่น ในงานบุญ งานบวช งานแต่ง หรือกระทั่งงานศพ ยังมีการแสดงเพลงอีแซว ลำตัด ให้เห็นบ้าง แต่ปัจจุบันได้เปลี่ยนเป็นเพลงลูกทุ่งเสียมาก เพราะกระแสของเพลงลูกทุ่งมาแรงกว่า ผู้คนรู้จักและสนใจมากกว่า สามารถสร้างความสนุกสนานในงานได้มากกว่า ทำให้ผู้ประกอบการด้านการแสดงไม่มีคนจ้าง จึงเปลี่ยนการแสดงให้ตามกระแสเพื่อให้มีคนจ้าง เพื่อจะได้มีรายได้ ส่งผลให้ผู้ประกอบการด้านเพลงพื้นบ้านลดน้อยลง ตามสภาพปัจจุบันนั่นเอง

หากวิเคราะห์ตามเหตุผลของสังคมและวัฒนธรรมในอดีตที่ ศิลปะการแสดงพื้นบ้านมีบทบาทในชุมชนมากและเป็นที่ยอมรับ และมีให้เห็นอย่างเป็นปกติ อาจเป็นเพราะ ศิลปะการแสดงพื้นบ้าน เป็นสิ่งให้ความบันเทิงอย่างง่าย ๆ ที่ใช้เพื่อพักผ่อนหย่อนใจ เป็นกิจกรรมช่วยคลายความเหน็ดเหนื่อยจากการทำงาน ของในชุมชนพื้นถิ่นต่างๆ เมื่อมาถึงในปัจจุบัน ศิลปะการแสดงพื้นบ้านจึงเริ่มเลือนหาย และได้รับความนิยมลดน้อยลง เนื่องจากผู้คนในสังคมเริ่มมีความนิยมในวัฒนธรรมต่างชาติ ที่ทำให้รู้สึกทันสมัย ไม่ล้าหลัง และสื่อบันเทิงในรูปแบบต่างๆ ในปัจจุบันมีให้เลือกเสพมากมาย การพัฒนาด้านสื่อทำให้การสื่อสารสมัยใหม่สามารถนำวัฒนธรรมทั้งสองพบกันได้ เช่น ในจอโทรทัศน์ที่สามารถดูจอห์น ดูการแสดง และละคร สิ่งบันเทิงต่างๆ ในที่เดียวกันได้อย่างสะดวก อีกเหตุผลที่การแสดงพื้นบ้านที่เคยมีความหมายและหน้าที่ต่อชุมชนและสังคมในอดีตค่อยๆ เสื่อมลง เพราะโรงเรียนได้เข้ามาทำหน้าที่ในการให้การศึกษาแก่สมาชิกในสังคมแทนวัดและการละเล่นพื้นบ้านต่างๆ ที่ในอดีตสิ่งเหล่านี้มีอิทธิพลในการปลูกฝังให้ความรู้รอบตัวแก่เด็กๆ และในปัจจุบันระบบโรงเรียนได้นำการเล่นกีฬาสากลต่างๆ มาสอนมากกว่าการเน้นด้านค่านิยมและการให้ความรู้ในท้องถิ่น และการละเล่นพื้นบ้านของไทยทุกภูมิภาค ทำให้เกิดการลดความสำคัญไปโดยอัตโนมัติ

บทบาทของศิลปะการแสดงพื้นบ้านจึงเริ่มมีการ เปลี่ยนแปลงเพื่อนำมาใช้เพื่อเรียกร้องความสนใจจากนักท่องเที่ยว ด้วยว่าการแสดงพื้นบ้านมีลักษณะที่สามารถยืดหยุ่นและผสมผสานการแสดงให้เป็นที่ไปตามประเพณีหรือการแสดงสมัยใหม่ได้ ทำให้มองเห็นแนวโน้มที่จะปรับตัวให้สามารถอยู่ได้กับการเปลี่ยนแปลงในสังคม มิฉะนั้นคงจะเสื่อมสลายไปในที่สุด อีกประการหนึ่งคือ การแสดงเป็นเครื่องมือสื่อสารที่ดีในการสอดแทรกเนื้อหาที่ทันสมัย การคงอยู่ของการแสดงพื้นบ้านจึงขึ้นอยู่กับ การปรับเปลี่ยนให้สอดคล้องและตรงความต้องการของผู้ชมและถ้ามีการคิดสร้างสรรค์ในการนำเทคนิคต่างๆ ที่มีความทันสมัย ของการแสดงในรูปแบบตะวันตกเข้ามาปรับใช้ได้นั้น จะก่อให้เกิดบทบาทใหม่

ของศิลปะการแสดงพื้นบ้านในด้านเศรษฐกิจที่สามารถสร้างรายได้ให้แก่ชาวบ้านในชุมชนจากการท่องเที่ยว แต่สิ่งที่ต้องระมัดระวังในการพัฒนา คือ ต้องไม่การทำลายรูปแบบดั้งเดิมของการแสดงนั้นๆ เพื่อให้การนำมาใช้ประโยชน์นี้ไม่แปรเปลี่ยนเป็นการทำลาย หรือลดคุณค่าดั้งเดิมของศิลปวัฒนธรรม ทั้งจะได้ใช้เป็นหนทางในการช่วยอนุรักษ์ให้ศิลปะการแสดงพื้นบ้าน ไม่ถูกหลงลืมและหายไปจากจังหวัดสุพรรณบุรี

ส่วนที่ 2 ความคิดเห็นเกี่ยวกับการนำเอกลักษณ์ศิลปะการแสดงพื้นบ้านในการส่งเสริมการท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรมให้กับจังหวัดสุพรรณบุรี

จากการสัมภาษณ์กลุ่มตัวอย่างทั้งหมดทำให้พบว่า ความคิดเห็นของกลุ่มตัวอย่างมีความเห็นที่ตรงกัน ในเรื่องของความเชื่อมั่นในการนำเอกลักษณ์จากศิลปะการแสดงพื้นบ้านมาใช้ในการท่องเที่ยว โดยมีความคิดเห็นว่าการแสดงที่มีเอกลักษณ์ชัดเจน คือ เพลงอีแซว เพราะกำเนิดโดยคนสุพรรณบุรีแท้ๆ สำเนียงเพลงไม่เหมือนกับเพลงพื้นบ้านประเภทอื่น รวมถึงความเชื่อมั่นในตัวศิลปินของคนในพื้นที่จังหวัดสุพรรณบุรีว่า ศิลปินมีศักยภาพในการทำการแสดง และสามารถนำ เพลงอีแซว มาใช้ในการส่งเสริมการท่องเที่ยวได้อย่างแน่นอน ในด้านของรูปแบบการแสดงเพลงพื้นบ้าน อย่าง เพลงอีแซวนี้เป็นการแสดงแบบร้องต้นกลอนสด ตัวบทที่ใช้ในการร้องประกอบการแสดงก็มีความพิเศษที่สามารถขยายจากบทเพียงบรรทัดเดียวไปเป็นหลายๆบทได้ ทำให้สามารถพัฒนาการแสดงพื้นบ้านนี้ให้สามารถนำมาใช้ให้เกิดประโยชน์ในด้านการท่องเที่ยวที่ได้ และในด้านการจัดการการแสดง องค์กรประกอบการแสดงต่างๆ ของการแสดง เพลงอีแซว สามารถพัฒนาได้ในทุกด้าน ไม่ว่าจะบทที่ใช้ในการแสดงสามารถปรับปรุงเนื้อหาในบทให้เหมาะสมกับลักษณะของกลุ่มผู้ชม ภาษาที่ใช้ในบท และสอดแทรกเนื้อหา ข้อมูล ที่เกี่ยวกับงานต่างๆ ที่เกี่ยวกับผู้ชม เข้าไปในบทที่ทำการแสดง เพื่อให้ผู้ชมเกิดความประทับใจ ด้านระยะเวลาในการแสดงก็สามารถตัดทอนให้เหมาะสมได้ ไม่ยาวหรือสั้นเกินไป เสื้อผ้าที่ใช้ในการแสดงก็สร้างสรรค์ ปรับสีให้มีความสดใสมากยิ่งขึ้น จากข้อมูลการสัมภาษณ์พบว่า กลุ่มตัวอย่างทั้งหมด ได้มีการทดลองนำการแสดงพื้นบ้านมาใช้ในกิจกรรม ในงานเทศกาลประเพณีและส่งเสริมการท่องเที่ยว เมื่อทำแล้วทำให้พบปัญหาและอุปสรรคมากมายหลายด้าน ที่ทำให้ไม่สามารถนำการแสดงพื้นบ้านมาส่งเสริมกิจกรรมได้อย่างเต็มศักยภาพ ทำให้เกิดการปรับเปลี่ยนกิจกรรมอื่นๆ แทนการใช้ศิลปะการแสดงพื้นบ้าน ซึ่งสามารถแจกแจงปัญหาที่เกิดขึ้น ได้ดังนี้

- ศิลปินผู้แสดงเพลงพื้นบ้านกลุ่มอื่นๆ นอกเหนือจากกลุ่มของ แม่ขวัญจิต นั้นไม่สามารถ ปรับเปลี่ยนการแสดงจากแบบแผนเดิมได้ เช่น เมื่อให้ตัดการแสดงให้สั้นลง เนื่องจากทำการฝึกฝนและทำการแสดงในรูปแบบเดิม คือ 3 - 4 ชั่วโมงมาโดยตลอด เมื่อจะให้ตัดเป็น 30-45 นาที ก็งงง จะไม่รู้ต้องขึ้นตรงไหน ลงตรงไหน เมื่อ

ไม่มีครูแนะนำก็ไม่สามารถทำได้ ในด้านงบประมาณในการปรับปรุงเครื่องแต่งกายก็มีไม่เพียงพอ

- ชาวบ้านในชุมชนเมื่อได้รับงบประมาณที่มีหน่วยงานเข้ามาสนับสนุนก็ไม่เพียงพอ เพราะงบประมาณมีจำกัด
- ความไม่พร้อมของนักแสดงที่เป็นเด็กนักเรียนที่เป็นคนในชุมชน ในเรื่องของเวลา ช่วงสอบช่วงของการเปิดและปิดภาคเรียน ที่ไม่เอื้อต่อช่วงเวลาในการจัดการแสดง
- กิจกรรมอื่นๆ มีหลากหลาย อย่างเช่น ศิลปะ ที่สามารถนำมาจัดเป็นกิจกรรมแทนการจัดการแสดงศิลปะการแสดงที่บ้านได้
- ยังไม่มีการอบรม ฝึกฝน นักแสดงรุ่นใหม่ๆ อย่างเป็นระบบ ทั้งโดยระบบการเรียนการสอนในโรงเรียน หรือการจัดอบรมพิเศษ

ส่วนที่ 3 การส่งเสริมการท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรมให้กับจังหวัดสุพรรณบุรี ความคิดเห็นเพิ่มเติม และข้อเสนอแนะอื่นๆ

ควรวางแผนทางในการส่งเสริมและพัฒนาจากหน่วยงานต่างๆ ให้มีความชัดเจนและจัดทำอย่างจริงจัง จัดสรรเงินทุนให้เพียงพอ ควรมีการประสานงานก่อนการทำกิจกรรมโครงการ หรือการจัดการอบรม เพราะหากองค์ประกอบต่างๆเมื่อไม่เอื้อต่อการทำงานร่วมกัน ก็จะทำให้งานไม่ประสบความสำเร็จ การพัฒนาที่ต้องหยุดลง โดยควรแก้ปัญหาในด้าน การเงิน และการประสานงาน ให้ดีขึ้น ก่อน เพื่อง่ายต่อการทำงานให้เกิดการพัฒนาต่อไป

ควรจัดทำการประชาสัมพันธ์เพิ่มมากขึ้น ให้มีความหลากหลายช่องทาง และควรใช้ศิลปิน ดารา นักแสดง มาช่วยในการประชาสัมพันธ์ เพราะ ศิลปินที่มีชื่อเสียงของสุพรรณนั้นมีมากมายหลายท่าน

5.2.2 ผลการวิเคราะห์จากการสังเกตการณ์แบบไม่มีส่วนร่วม

ทรัพยากรทางการท่องเที่ยวที่มีในจังหวัดสุพรรณบุรีนั้น เป็นทรัพยากรทางการท่องเที่ยวทางวัฒนธรรมอยู่มาก ไม่ว่าจะเป็นแหล่งท่องเที่ยวด้านวิถีชีวิตของหมู่บ้าน ชุมชนต่างๆ เช่น วัฒนธรรมเก่าแก่ของชุมชนชาวไทพวน ชุมชนชาวไทยทรงดำ เป็นต้น ศูนย์วัฒนธรรม พิพิธภัณฑ์ที่ให้ความรู้ด้านท้องถิ่นเมืองสุพรรณฯ เช่น พิพิธภัณฑ์สถานแห่งชาติ พิพิธภัณฑ์ลูกหลานพันธุ์มังกร(อุทยานมังกรสวรรค์) พิพิธภัณฑ์สถานแห่งชาติอู่ทอง เป็นต้น นักท่องเที่ยวสามารถเข้าไปมีส่วนร่วมได้ ทั้งได้ซื้อสิ่งของที่ระลึก จากงานประเพณีที่มีเอกลักษณ์ของท้องถิ่นที่น่าสนใจ เช่น งานประเพณีงานอนุสรณ์ดอนเจดีย์ ประเพณีเดินเจ็ดเสริมบารมี งานเทศกาลทิ้งกระจาด ประเพณีแข่งเรือยาว ประเพณี

ทำบุญตักบาตรกลางน้ำ เป็นต้น ทั้งแหล่งกิจกรรมที่เกี่ยวกับการประกอบอาชีพ ที่ทำให้ผู้มาเยือน ได้รับความรู้ใหม่ๆ เกี่ยวกับการประกอบอาชีพของคนในท้องถิ่น

ส่วนสถานที่ท่องเที่ยวทางวัฒนธรรมในด้านของพิพิธภัณฑ์สถานแห่งชาติ ที่มีการให้ความรู้แก่นักท่องเที่ยวในเรื่องของความเป็นอยู่และวิถีชีวิตของชาวสุพรรณ สามารถทำให้นักท่องเที่ยวที่เยี่ยมชมก่อให้เกิดความภาคภูมิใจในมรดกทางวัฒนธรรมท้องถิ่นของชาวสุพรรณ โดยเฉพาะมีห้องที่จัดแสดงในเรื่องของเพลงพื้นบ้านเมืองสุพรรณ ตั้งแต่ความเป็นมาของการเกิดเพลงพื้นบ้าน ตัวอย่างของการแสดงเพลงพื้นบ้านผ่านจอภาพ และหุ่นจำลอง มีการบรรยายประวัติของศิลปิน ประวัติของเพลงของศิลปินคนต่างๆ และมีเครื่องเล่นเพลงให้ผลงานเพลงของศิลปินคนต่างๆอีกด้วย รวมถึงประวัติศิลปินแห่งชาติ ศิลปินเพลงพื้นบ้าน เช่น มนตรี ตราโมท, แจ่ม คล้ายสีทอง, ขวัญจิต ศรีประจันต์ เป็นต้น ศิลปินเพลงลูกทุ่ง เช่น ก้าน แก้วสุพรรณ , สายันต์ สัญญา, พุ่มพวง ดวงจันทร์, สุรพล สมบัติเจริญ , ไหวพจน์ เพชรสุพรรณ, เสรี รุ่งสว่าง เป็นต้น ที่เป็นคนสุพรรณบุรี ทำให้เห็นถึงความเป็นเมืองแห่งปราชญ์ศิลปินอย่างชัดเจน และวิวัฒนาการของเพลงพื้นบ้านที่มีการแตกออกไปเป็นเพลง ไทยลูกทุ่ง ไทยลูกกรุง

ในสถานที่ท่องเที่ยวต่างๆ ที่ได้รับความนิยมนักท่องเที่ยวที่มีส่วนของ ศิลปะการแสดงพื้นบ้าน ในการส่งเสริมการท่องเที่ยวพบว่า พิพิธภัณฑ์สถานแห่งชาติประจำจังหวัดสุพรรณบุรี มีห้องที่จัดแสดงในเรื่องของเพลงพื้นบ้านเมืองสุพรรณ ตั้งแต่ความเป็นมาของการเกิดเพลงพื้นบ้าน ตัวอย่างของการแสดงเพลงพื้นบ้านผ่านจอภาพ และหุ่นจำลอง มีการบรรยายประวัติของศิลปิน ประวัติของเพลงของศิลปินคนต่างๆ และมีเครื่องเล่นเพลงให้ผลงานเพลงของศิลปินคนต่างๆอีกด้วย รวมถึงประวัติศิลปินแห่งชาติ ศิลปินเพลงพื้นบ้าน เช่น มนตรี ตราโมท, แจ่ม คล้ายสีทอง, ขวัญจิต ศรีประจันต์ เป็นต้น ศิลปินเพลงลูกทุ่ง เช่น ก้าน แก้วสุพรรณ , สายันต์ สัญญา, พุ่มพวง ดวงจันทร์, สุรพล สมบัติเจริญ , ไหวพจน์ เพชรสุพรรณ, เสรี รุ่งสว่าง เป็นต้น ที่เป็นคนสุพรรณบุรี ทำให้เห็นถึงความเป็นเมืองแห่งปราชญ์ศิลปินอย่างชัดเจน และวิวัฒนาการของเพลงพื้นบ้านที่มีการแตกออกไปเป็นเพลง ไทยลูกทุ่ง ไทยลูกกรุง ที่มีส่วนช่วยให้นักท่องเที่ยวได้ทราบประวัติความเป็นมาของ ตั้งแต่กำเนิดการแสดงพื้นบ้านจนถึงตัวศิลปิน และผลงานแบบถ่องแท้ ให้เห็นถึงความสำคัญของศิลปะการแสดงพื้นบ้านที่มีความสัมพันธ์กับวิถีชีวิตของชาวสุพรรณบุรีมาแต่ครั้งอดีต ช่วยเป็นการสร้างภาพลักษณ์ที่ดีให้กับศิลปะการแสดงพื้นบ้านอีกด้วย

ในด้านของการส่งเสริมการท่องเที่ยวด้านวัฒนธรรมและสังเกตการณ์ด้านการจัดการแสดง เพื่อส่งเสริมการท่องเที่ยว ได้ผลดังนี้ ตลาดร้อยปีสามชุก สถานที่ท่องเที่ยวมีชื่อเสียง ที่นับเป็นโบราณสถานประเภทย่านประวัติศาสตร์ ของจังหวัดสุพรรณบุรี มีการจัดพื้นที่โดยอนุรักษ์อาคารเก่า ความเป็นสถาปัตยกรรมแบบโบราณ มาจัดทำเป็นตลาดโบราณย้อนยุค ขายของเก่าแก่ตามท้องถิ่น คือ บ้านไม้ที่เรียงรายเป็นห้องแถวตลอดทั้งตลาด พบว่ามีการจัดการแสดงดนตรีไทย บริเวณลานโพธิ์

นี้ ที่มีการจัดสรรพื้นที่เป็นลานโล่ง ไว้สำหรับจัดการแสดงทางวัฒนธรรมต่างๆ หรือจัดกิจกรรมภายในตลาด อย่างเช่นวันที่ผู้วิจัยไปสังเกตการณ์พบว่ามีการแสดง การบรรเลงดนตรีไทย ณ “ตลาดร้อยปีสามชุก” จากนักเรียน ซึ่งเป็นที่สนใจของนักท่องเที่ยวอย่างมาก โดยจากการสอบถามพบว่าบริเวณลานโพธิ์นี้ผู้คนทั่วไป ชาวบ้าน นักเรียนนักศึกษา สามารถติดต่อเพื่อทำเรื่องขอใช้พื้นที่ บริเวณลานโพธิ์นี้ในการจัดกิจกรรมต่างๆ หรือกิจกรรมทางวัฒนธรรมได้ตามความเหมาะสม

อีกสถานที่หนึ่ง คือ หมู่บ้านอนุรักษ์ควายไทย ที่เป็นสถานที่ท่องเที่ยวที่ได้รับความนิยมของนักท่องเที่ยวอีกสถานที่หนึ่ง และมีอยู่ในสถานที่แนะนำการท่องเที่ยวประจำจังหวัดสุพรรณบุรี เป็นสถานที่เลี้ยงควายเพื่อการอนุรักษ์ ภายในบริเวณหมู่บ้านอนุรักษ์ควายไทยมีการจัดแสดง ควายไทยลักษณะต่างๆ มีการแสดงประวัติความเป็นมา วิถีชีวิต ประโยชน์และความสามารถของควาย ณ ลานกว้าง บริเวณกลางหมู่บ้าน รวมถึงมีการแสดงเพลงพื้นบ้าน จากนักเรียนโรงเรียนศรีประจันต์ เป็นประจำทุกวันเสาร์ และวันอาทิตย์ วันละ 3 รอบ คือ 11.00 น. 14.30 น. และ 16.00 น. อีกด้วย

สถานที่ต่อมาที่ให้ความรู้ทางวัฒนธรรมที่แสดงถึงวิถีชีวิตของคนในท้องถิ่น คือ ศาลหลักเมืองและพิพิธภัณฑสถานหุ่นขี้ผึ้ง ซึ่งเป็นอีกสถานที่หนึ่งที่นับเป็นทรัพยากรการท่องเที่ยวทางวัฒนธรรมที่บ่งบอกถึงวิถีชีวิตของชาวสุพรรณบุรี ที่เป็นชาวไทยเชื้อสายจีนที่อาศัยอยู่ในจังหวัดนี้ที่มีอยู่มาก โดยมีการจัดสถานที่ ให้เป็นสถาปัตยกรรมที่เป็นศิลปะของจีนผสมผสาน ตั้งแต่ทางเดินจากที่จอดรถ ตลอดจนร้านค้า ร้านอาหาร ร้านให้บริการต่างๆ ยาวเป็นทางเดินมาจนถึงส่วนของศาลเจ้าพ่อหลักเมืองและพิพิธภัณฑสถานหุ่นขี้ผึ้ง

สถานที่สุดท้ายของการสังเกตการณ์ คือ ตลาดเก่าห้อง ตั้งอยู่ภายในชุมชนที่มีสถาปัตยกรรมแบบโบราณ คือ ตึกแถวไม้เรียงราย ริมแม่น้ำท่าจีน ที่มีร้านค้าขายเครื่องใช้เก่าๆแต่ยังคงความคลาสสิก ขนม อาหารโบราณต่างๆ มากมายที่หาได้ยาก ปัจจุบันมีการจัดทำหนังสือแนะนำการท่องเที่ยว ตลาดเก่าห้องในรูปแบบการ์ตูนสีสดใสที่น่าสนใจ และมีเด็กๆที่อยู่ในชุมชนบริเวณใกล้เคียงมาทำหน้าที่เป็นมัคคุเทศน์น้อย ทำหน้าที่นำนักท่องเที่ยวชมตลาดพร้อมแนะนำข้อมูลต่างๆในตลาดให้กับนักท่องเที่ยวด้วย และทุกๆวันอาทิตย์ จะมีการจัดกิจกรรม เป็นการแสดง การทำงานศิลปะ ต่างๆหมุนเวียนไป

เมื่อสังเกตการณ์ในหลายๆ สถานที่แล้วทำให้พบว่า ในสถานที่ต่างๆมีทรัพยากรทางการท่องเที่ยวที่น่าสนใจมาก มีเอกลักษณ์ชัดเจน มีสถานที่ใหญ่โตกว้างขวางสามารถรองรับนักท่องเที่ยวได้เป็นอย่างดี และเริ่มมีการนำการแสดงเข้ามามีส่วนร่วมในแหล่งท่องเที่ยว แต่เพราะยังมีความไม่ลงตัวในหลายด้านทั้งตัวผู้ประกอบการ ชาวบ้านในชุมชน หรือศิลปินผู้แสดง ทำให้ยังไม่มีจัดการแสดงอย่างต่อเนื่องและเป็นรูปธรรม ยังไม่ได้มีการพัฒนาที่เหมาะสม

5.2.3 วิเคราะห์ข้อมูลที่ได้ทั้งหมด โดยใช้ทฤษฎี Swot Analysis, Five Force Model และ Organization Analysis และนำข้อมูลทั้งหมด วิเคราะห์แนวทางการจัดการร่วมกับงานวิจัยจากการวิจัยที่ประสบความสำเร็จ

ในลำดับสุดท้าย นำข้อมูลทั้งหมดมาวิเคราะห์โดยใช้ ทฤษฎี Swot Analysis, Five Force Model และ Organization Analysis ซึ่งสามารถวิเคราะห์สถานการณ์ปัจจุบันของการท่องเที่ยวทางวัฒนธรรม และแนวทางการวางระบบ เพื่อการพัฒนาการท่องเที่ยว ที่มีการจัดกิจกรรมการแสดงเพลงพื้นบ้าน “เพลงอีแซว” ในกิจกรรมสำหรับการท่องเที่ยวในรูปแบบต่างๆ ซึ่งได้ผลการวิเคราะห์ทั้งหมด มาวางแผนงานในการทำงาน ในระยะสั้น ระยะกลาง และระยะยาว

นำข้อมูลที่วิเคราะห์ทั้งหมดมาวิเคราะห์ตามแนวทางงานวิจัยจากการวิจัยที่ประสบความสำเร็จของ รองศาสตราจารย์ ดร.ประมาณ เทพสงเคราะห์ เรื่อง การท่องเที่ยวเพื่อการเรียนรู้ จากภูมิปัญญาท้องถิ่นอย่างมีส่วนร่วม : กรณีศึกษาการสืบสานศิลปะพื้นบ้านมโนราห์ ตำบลโคกสะบ้า อำเภอนาโยง จังหวัดตรัง ของ ที่มีแนวทางในการใช้คนในชุมชนมีส่วนร่วมในการรองรับนักท่องเที่ยว ด้วยการแสดงกระบวนการประดิษฐ์เครื่องแต่งกาย ประดิษฐ์เครื่องดนตรี เป็นลักษณะของคนในหมู่บ้านที่อยู่กันเป็นชุมชน ที่คนทั้งหมู่บ้านตำบลนี้ มีอาชีพมโนราห์ทั้งท้องถิ่น เมื่อมีการสร้างโปรแกรมการท่องเที่ยว จึงง่ายต่อการเยี่ยมชมของนักท่องเที่ยวที่มาที่เดียวแล้วได้ชมวิถีของมโนราห์ทั้งหมด เพราะการเดินทางมาชมหมู่บ้านมโนราห์เป็นหนึ่งกิจกรรมในการในโปรแกรมการท่องเที่ยวในจังหวัดต่างๆในภาคใต้ทั้งหมด ทำให้เอื้อต่อการเดินทางมาท่องเที่ยวของนักท่องเที่ยว ซึ่งแตกต่างกับพื้นที่จังหวัดสุพรรณบุรีที่มี 10 อำเภอ ที่มีผู้ประกอบการด้านการแสดงกระจายในพื้นที่อำเภอต่างๆ จึงยังไม่สามารถจัดทำเป็นโปรแกรมการท่องเที่ยวได้ตามแนวทางดังกล่าว เมื่อวิเคราะห์ตามกระบวนการงานวิจัยแล้วได้แนวทางในการพัฒนาศิลปะการแสดงพื้นบ้าน ประจำจังหวัดสุพรรณบุรี ในการหาแนวทางที่รวมให้มีสถานที่จัดกิจกรรม เพื่อรวมให้ศิลปินจากที่ต่างๆ มาร่วมกันทำการแสดงเพื่อรองรับนักท่องเที่ยว เนื่องจากในจังหวัดสุพรรณบุรีมี สถานที่ท่องเที่ยวใน จังหวัดอยู่มาก หากทำการแนะนำโปรแกรมการท่องเที่ยวในจังหวัด และมีการจัดกิจกรรมการชมการแสดงเพลงพื้นบ้าน ให้เป็นหนึ่งกิจกรรมในโปรแกรมการท่องเที่ยว จึงจะเอื้อต่อการท่องเที่ยวได้ ประการแรกที่ควรพัฒนา คือ การแสดงองค์ประกอบการแสดงต่างเพื่อโชว์นักท่องเที่ยว ตามผลที่ได้จากการกระบวนการวิจัยในครั้งนี้ที่ได้ผลออกมาตรงกันว่า การแสดงที่เหมาะสมในการนำมาส่งเสริมการท่องเที่ยว คือ เพลงอีแซว จึงควรมีการจัดแสดงลักษณะเครื่องแต่งกาย แสดงลักษณะดนตรีประกอบการแสดง และจัดการแสดงทั้งกระบวนการ ตามแบบฉบับของเพลงอีแซวให้นักท่องเที่ยวได้ชม ทั้งกระบวนการ เพื่อให้เกิดการพัฒนาอย่างต่อเนื่อง ดังเช่น การแสดงมโนราห์ ของตำบลโคกสะบ้า อำเภอนาโยง จังหวัดตรัง ที่มีการดำรงอยู่ยั่งยืนจนถึงปัจจุบัน

อภิปรายผล

งานวิจัยในครั้งนี้สามารถ ตอบ สมมติฐานงานวิจัยได้ว่า การใช้เอกลักษณ์จากศิลปะการแสดงพื้นบ้าน ในการส่งเสริมกิจกรรมของการท่องเที่ยวทางวัฒนธรรม จะช่วยเพิ่มศักยภาพทางการท่องเที่ยวให้แก่การท่องเที่ยวทางวัฒนธรรม ประจำจังหวัดสุพรรณบุรีได้ เพราะ ผลการวิจัยในครั้งนี้พบว่า มีความสอดคล้องกับวัตถุประสงค์งานวิจัยทั้งหมด คือ ได้ผลจากการวิเคราะห์ในการหาแนวทางการใช้เอกลักษณ์จากศิลปะการแสดงพื้นบ้านในจังหวัดสุพรรณบุรี ส่งเสริมการท่องเที่ยวทางวัฒนธรรมแก่จังหวัด จากการเก็บข้อมูล การเลือกใช้ศิลปะการแสดงพื้นบ้านมาใช้ส่งเสริมการท่องเที่ยวทางวัฒนธรรมจากการสัมภาษณ์จากกลุ่มตัวอย่างทั้งสามกลุ่ม ได้แก่ ตัวแทนของศิลปินหรือผู้ประกอบการด้านศิลปะการแสดงพื้นบ้าน ตัวแทนจากหน่วยงานของรัฐที่มีส่วนเกี่ยวข้องกับการท่องเที่ยวและวัฒนธรรม และตัวแทนชาวบ้านในชุมชนในพื้นที่จังหวัดสุพรรณบุรี และข้อมูลจากการเก็บแบบสอบถามกลุ่มตัวอย่างสองกลุ่ม คือ กลุ่มนักท่องเที่ยวทั่วไป(ชาวไทย) และกลุ่มคนในพื้นที่ จ.สุพรรณบุรี พบว่าข้อมูลความคิดเห็นจากทุกส่วนมีความคิดเห็นไปในทิศทางเดียวกัน บทสรุปคือ การแสดงพื้นบ้านที่มีเอกลักษณ์ชัดเจนเหมาะสมแก่การนำไปใช้สำหรับส่งเสริมการท่องเที่ยวทางวัฒนธรรม เพื่อดึงดูดใจนักท่องเที่ยว คือ การแสดงเพลงพื้นบ้าน “เพลงอีแซว” ความคิดเห็นภาพรวมในแต่ละรายข้อมีความคิดเห็นในระดับมาก และตรงกันในทุกกลุ่มตัวอย่าง ว่าศิลปะการแสดงพื้นบ้านของจังหวัดสุพรรณบุรี สามารถนำมาใช้เพื่อส่งเสริมการท่องเที่ยวทางวัฒนธรรมของจังหวัดได้ โดยจะเป็นการช่วยเพิ่มคุณค่าให้การท่องเที่ยวทางวัฒนธรรมของจังหวัดสุพรรณบุรี ความคิดเห็นเพิ่มเติมด้านกระบวนการทำงาน คือ ควรเพิ่มช่องทางในการประชาสัมพันธ์การท่องเที่ยวทางวัฒนธรรมให้กับจังหวัดสุพรรณบุรีให้มากขึ้น ทั้งนี้หน่วยงานภาครัฐและเอกชนควรเข้ามามีส่วนในการสนับสนุนอย่างต่อเนื่องและเป็นระบบ รวมถึงชุมชนในท้องถิ่นสุพรรณบุรีควรเข้ามามีส่วนร่วมด้วยเช่นกัน เพื่อให้ได้รับผลประโยชน์ตอบแทนจากการท่องเที่ยวนี้ เพื่อเป็นการเพิ่มหนทางในการกระจายรายได้สู่ท้องถิ่นตนเองให้มากขึ้น การให้ศิลปะการแสดงพื้นบ้าน เข้ามามีบทบาทในการท่องเที่ยวนี้จะช่วยให้เกิดการอนุรักษ์ศิลปะการแสดงพื้นบ้านอันเป็นภูมิปัญญาของบรรพบุรุษ ให้แก่คนรุ่นหลังได้เป็นอย่างดี

ตามวัตถุประสงค์การวิจัยในเรื่องของการวางแผนทางการใช้เอกลักษณ์จากศิลปะการแสดงพื้นบ้านในจังหวัดสุพรรณบุรี ส่งเสริมการท่องเที่ยวทางวัฒนธรรมแก่จังหวัดสุพรรณบุรี นั้น ผู้วิจัยได้วิเคราะห์ข้อมูลจากแบบสอบถาม ได้ผลว่า ควรมีการจัดโปรแกรมการแสดงศิลปะการแสดงพื้นบ้านในงานเทศกาลประจำปี งานประเพณีต่างๆ อย่างต่อเนื่อง เพื่อเพิ่มจำนวนนักท่องเที่ยวให้มากขึ้น ในส่วนของการแสดง “เพลงอีแซว” สามารถนำมาสร้างสรรค์ ปรับปรุง โดยการจัดการองค์ประกอบการแสดงต่างๆ เพื่อให้เหมาะสมกับการแสดงสำหรับแสดงให้นักท่องเที่ยวชมได้ โดยไม่ทำให้รูปแบบการแสดงดั้งเดิมหรือเอกลักษณ์ในการแสดงนั้นเสียไป ควรมีการจัดแสดงองค์องค์ประกอบของการแสดง “เพลงอีแซว” ได้แก่ ลักษณะเครื่องแต่งกาย ลักษณะดนตรีประกอบการแสดง และลำดับการจัดการแสดงทั้งกระบวนการ ตามแบบฉบับของเพลงอีแซวให้นักท่องเที่ยวได้ชม และเพื่อให้เกิดการพัฒนาอย่างต่อเนื่อง ผู้วิจัยได้วิเคราะห์การจัดการองค์ประกอบของการแสดงที่สามารถปรับปรุงให้เหมาะสมกับการนำมาใช้ ตั้งแต่ บทที่ใช้ในการแสดง ตามประเด็นต่างๆ คือ ระดับของภาษา เนื้อหาที่บรรจุในบท ความสั้น-ยาวของบท ด้านระยะเวลาในการแสดงว่าเมื่อมีเวลาในการแสดงที่จำกัดแล้วนั้น

ควรใช้เวลาในส่วนต่างๆ คือ การแบ่งเวลาในการร้องตามลำดับการแสดง ร้องบทไหว้ครู บทเกริ่น บทประ บทลา และร้องอวยพรผู้ชม ในช่วงเวลาต่างๆเท่าไร เพื่อให้องค์ประกอบการแสดงยังคงรูปแบบเดิม และควรจัดให้มีการเรียนการสอนเพลงอีแซวปลุกฝังให้แก่แก่นักเรียนในสถานศึกษาทุกแห่งในจังหวัดสุพรรณบุรี เพื่อพัฒนาความสามารถของเยาวชนในจังหวัดให้สามารถนำความรู้มาบูรณาการให้สอดคล้องกับความเจริญในปัจจุบัน หรือการจัดอบรมเป็นโครงการ เป็นกิจกรรมให้บุคคลภายนอกที่มีความสนใจ เข้ามามีส่วนร่วมในการเรียนรู้ เพลงอีแซว และฝึกฝนจากการฝึกปฏิบัติจริงจากศิลปินและครู อาจารย์ ที่มีความสามารถในจังหวัดสุพรรณบุรี เพื่อการสืบทอดต่อไป

ตามแนวทางการวิจัยจากการศึกษางานวิจัยของ รองศาสตราจารย์ ดร.ประมาณ เทพสงเคราะห์ เรื่อง การท่องเที่ยวเพื่อการเรียนรู้จากภูมิปัญญาท้องถิ่นอย่างมีส่วนร่วม : กรณีศึกษาการสืบสานศิลปะพื้นบ้านมโนราห์ ตำบลโคกสะบ้า อำเภอนาโยง จังหวัดตรัง ของ ที่มีแนวทางในการใช้คนในชุมชนมีส่วนร่วมในการรองรับนักท่องเที่ยว ด้วยการแสดงกระบวนการของการประดิษฐ์เครื่องแต่งกาย ประดิษฐ์เครื่องดนตรี ของผู้คนในชุมชน ที่มีอาชีพมโนราห์ทั้งท้องถิ่น เมื่อมีการสร้างโปรแกรมการท่องเที่ยว จึงง่ายต่อการเยี่ยมชมเยียนของนักท่องเที่ยวที่มาที่เดียวแล้วได้ชมวิถีของมโนราห์ทั้งหมด เพราะการเดินทางมาชมหมู่บ้านมโนราห์เป็นหนึ่งในกิจกรรมที่วางไว้ในโปรแกรมการท่องเที่ยวจังหวัดต่างๆในภาคใต้ ทำให้เอื้อต่อการเดินทางมาท่องเที่ยวของนักท่องเที่ยว ซึ่งแตกต่างกับพื้นที่จังหวัดสุพรรณบุรีที่มี 10 อำเภอ ที่มีผู้ประกอบการด้านการแสดงกระจายในพื้นที่อำเภอต่างๆ จึงยังไม่สามารถจัดทำเป็นโปรแกรมการท่องเที่ยวได้ตามแนวทางดังกล่าวได้ และยังพบว่าคนที่ชุมชนมีส่วนร่วมในการพัฒนาจะช่วยให้ประสบความสำเร็จได้มากทั้งเป็นการสืบทอด รักษาและเผยแพร่ศิลปะประจำท้องถิ่นได้เป็นอย่างดี เมื่อวิเคราะห์ตามกระบวนการงานวิจัย เพื่อการพัฒนาพบว่า การหาแนวทางในการพัฒนาศิลปะการแสดงพื้นบ้าน ประจำจังหวัดสุพรรณบุรี ควรทำการวิเคราะห์สภาพแวดล้อมด้านต่างๆ ที่จะส่งผลต่อการพัฒนาอุตสาหกรรมการท่องเที่ยวทางวัฒนธรรม โดยใช้ทฤษฎี SWOT Analysis ทฤษฎี Five Force Model และวิเคราะห์แนวทางการจัดการตามหลักการ Organization Analysis ทำให้พบว่า จุดแข็งของการท่องเที่ยวทางวัฒนธรรมของจ.สุพรรณบุรี มีมาก ไม่ว่าจะเป็นทรัพยากรทางวัฒนธรรมที่มีอยู่มากมาย แหล่งท่องเที่ยวที่น่าสนใจมีหลากหลาย เป็นแหล่งรวมศิลปินที่มีชื่อเสียงเป็นที่ยอมรับระดับชาติ ศิลปะการแสดงพื้นบ้านประจำท้องถิ่นก็มีอยู่มากมาย ส่วนในด้านจุดอ่อน ที่ต้องเร่งแก้ไข คือ จำนวนศิลปินหรือนักแสดงที่มีจำนวนจำกัด ไม่มีศิลปินรุ่นใหม่มาทดแทน อาจเนื่องจากความยากในการฝึกฝนที่ต้องใช้ผู้มีความสามารถด้านการร้อง ด้านภาษา และปฏิภาณไหวพริบมาก ทั้งยังขาดแรงจูงใจให้คนในจังหวัดหันมาสนใจและสืบทอดศิลปะประเภทนี้ ส่วนในด้านโอกาสนั้น จ.สุพรรณบุรี ยังมีหน่วยงานราชการและเอกชนที่มีศักยภาพ สามารถช่วยสนับสนุนการทำงานเพื่อการพัฒนาได้อยู่มาก ที่จะสามารถแก้ไขอุปสรรคด้านต่างๆ ไม่ว่าจะเป็นกระแสของเพลงสมัยใหม่ การแสดงสมัยใหม่ ที่เป็นที่ยอมรับมากกว่าเพลงพื้นบ้าน และสถานที่ท่องเที่ยวต่างๆที่มีการพัฒนาอย่างมากในปัจจุบัน จากข้อมูลการวิเคราะห์สภาพแวดล้อมภายนอก และภายใน ด้านต่างๆ ทำให้สามารถวิเคราะห์ปัจจัยที่ส่งผลต่อการจัดการองค์กรได้ว่า จากจุดแข็งที่เพลงอีแซวเอกลักษณ์โดดเด่น จึงนับว่ายากสำหรับคู่แข่งในการจัดการแสดงแบบเพลงอีแซว จึงเป็นอุปสรรคประการหนึ่ง แต่ข้อมูลด้านคู่แข่งที่มองในด้านสถานที่ท่องเที่ยวทางวัฒนธรรมที่มีการพัฒนาในรูปแบบต่างๆ เป็นที่ยอมรับในปัจจุบันมีมากขึ้นเรื่อยๆ ส่วนในด้านสินค้าที่

สามารถทดแทนการแสดงพื้นบ้านได้ก็มีการแสดงอื่นๆ และวิธีการในการดึงดูดนักท่องเที่ยว หลากหลายวิธี ในการจัดการองค์กรเพื่อพัฒนาให้เป็นอุตสาหกรรมการท่องเที่ยวทางวัฒนธรรมอย่างเป็นรูปธรรม จึงควรทำเป็นขั้นตอนในการวางแผนตามขั้นตอนและระยะเวลาที่เหมาะสม เพื่อให้กลุ่มบุคคลที่เกี่ยวข้องในองค์กรไม่ว่าจะเป็น หน่วยงานทางราชการ ศิลปิน ชาวบ้านในชุมชน รวมถึง หน่วยงานทางการศึกษา มีบทบาทการทำงานในแต่ละส่วนให้ชัดเจน และพัฒนางานในส่วนของตนเองให้พร้อมอยู่เสมอ โดยต้องควบคู่กับการชี้แนะและการควบคุมที่มีประสิทธิภาพ ตามลำดับการวางแผนงานระยะสั้น ระยะเวลาภายใน 1 ปี ในการจัดการแสดงร่วมกับการกิจกรรมต่างๆ ในการท่องเที่ยว ในสถานที่ที่มีความนิยมของนักท่องเที่ยว ที่มีนักท่องเที่ยวเดินทางมาท่องเที่ยวอยู่แล้ว เช่น ในงานเทศกาลประจำปีต่างๆ เช่น งานอนุสรณ์ดอนเจดีย์ งานเทศกาลหิ้งกระเจาด งานนมัสการหลวงพ่อดำ เป็นต้น หรือ การจัดแสดง “เพลงอีแซว” ในตลาดโบราณต่างๆ เช่น ตลาดสามชุก ตลาดเก่าห้อง เป็นต้น แผนระยะกลาง ระยะเวลา 1-5 ปี ควรให้ชุมชนเข้ามามีส่วนร่วม เช่น ธุรกิจร้านอาหารในพื้นที่ ควรจัดให้มีการแสดง “เพลงอีแซว” ร่วมกับการรับประทานอาหารพื้นเมือง โดยจัดเป็นรอบต่อวัน หรือต่อสัปดาห์ หรือ จัดทำโปรแกรมการท่องเที่ยวโดยเพิ่มสถานที่ท่องเที่ยว เป็นการเยี่ยมชมบ้านศิลปินทางการต่อบุคคลที่สนใจแสดงพื้นบ้าน เพื่อรับความรู้ด้านประวัติความเป็นมา ความสำคัญ และรับชมการแสดงจริง และควรมีการจัดสถานที่รองรับ เพื่อจัดกิจกรรมการ Workshop การแสดงพื้นบ้าน “เพลงอีแซว” ให้กับนักท่องเที่ยวและบุคคลทั่วไป เพื่อเป็นการเผยแพร่ศิลปะวัฒนธรรมท้องถิ่นให้เป็นที่รู้จัก และอนุรักษ์ไว้ต่อไป สุดท้าย แผนระยะยาว ในระยะเวลา เกิน 5 ปี ควรการจัดระบบการศึกษาในจังหวัดสุพรรณบุรีให้มีการเรียนการสอน เพลงอีแซวในโรงเรียนทุกแห่ง ในจังหวัดสุพรรณบุรี เพื่อเป็นสนับสนุนให้มีการสร้างศิลปินรุ่นใหม่ขึ้นมาทดแทนในลำดับแรก ต่อมา จึงควรขยายการศึกษาในด้านของศิลปะการแสดงพื้นบ้าน ประเภทอื่นๆที่มีใน จังหวัดสุพรรณบุรี ใน การศึกษาอย่างต่อเนื่อง จนถึงระดับอุดมศึกษา เพื่อเป็นการสร้างทรัพยากรทางการแสดงเพลงพื้นบ้าน “เพลงอีแซว” รวมถึง การแสดงพื้นบ้านประเภทอื่นๆ เมื่อมีการฝึกฝน จนทำให้เกิดความชำนาญ รุ่นสู่รุ่น จะสามารถรองรับกิจกรรมเพื่อการท่องเที่ยวทางวัฒนธรรมได้อย่างยั่งยืน ทำให้เห็นว่าการวางบทบาทและจุดยืนของการแสดงพื้นบ้านให้อยู่ในตำแหน่งที่ถูกต้องแล้วนั้น การจัดแสดงพื้นบ้าน “เพลงอีแซว” จะสามารถดึงดูดนักท่องเที่ยว ให้กับการท่องเที่ยวทางวัฒนธรรมประจำจังหวัดสุพรรณบุรีได้อย่างแน่นอน

ด้านการเปลี่ยนแปลงทางสังคมและวัฒนธรรม ที่มีผลต่อความสนใจในการท่องเที่ยวทางวัฒนธรรมของนักท่องเที่ยวในปัจจุบัน มีผลการวิจัยที่สอดคล้องกัน พบว่า การเปลี่ยนแปลงทางสังคม เศรษฐกิจ และการเมืองในประเทศไทย ส่งผลต่อสังคม วิถีชีวิตและวัฒนธรรมของผู้คนในปัจจุบัน ความก้าวหน้าทางด้านเทคโนโลยีการสื่อสารและการคมนาคม ในปัจจุบัน ทำให้เกิดการเปลี่ยนแปลงแผนในการใช้ชีวิตประจำวัน และเปลี่ยนแปลงแผนประเพณีต่างๆที่เคยปฏิบัติสืบทอดกันมา การเปลี่ยนแปลงหรือการเดินทางวัฒนธรรมกระแสหลักโดยหลงลืมวัฒนธรรมดั้งเดิม เป็นปัจจัยสำคัญทำให้เกิดการเปลี่ยนแปลงสังคม วิถีชีวิตและวัฒนธรรมของผู้คนในปัจจุบัน เกิดการตัดทอนวัฒนธรรมประเพณีในท้องถิ่นต่างๆ ลงเพื่อให้สอดคล้องกับวิถีชีวิตในปัจจุบัน ที่เร่งรีบเพื่อให้ทันแก่สถานการณ์ ส่งต่อบทบาทของศิลปะการแสดงพื้นบ้านที่เคยมีความหมายและหน้าที่ต่อชุมชนและสังคม ทั้งความนิยมในวัฒนธรรมต่างชาติของผู้คนในสังคมมีมากขึ้น เนื่องจากทำให้รู้สึกทันสมัย ไม่ล้าหลัง จึงกล่าว

ได้ว่าเมื่อการเปลี่ยนแปลงทางวัฒนธรรมในปัจจุบัน ความสนใจของนักท่องเที่ยวจึงเปลี่ยนไป แนวทางในการจัดการแสดงเพื่อดึงดูดนักท่องเที่ยวจึงต้องปรับเปลี่ยน เพราะสื่อบันเทิงในรูปแบบต่างๆที่มีความทันสมัยในปัจจุบัน ทำให้ผู้คนนิยมศิลปะการแสดงพื้นบ้านลดลง จึงควรวางบทบาทของศิลปะการแสดงพื้นบ้านใหม่ เพื่อนำมาใช้ดึงดูดนักท่องเที่ยว การแสดงพื้นบ้านมีลักษณะที่สามารถยืดหยุ่นและผสมผสานการแสดงให้เป็นไปตามประเพณีหรือการแสดงสมัยใหม่ได้ ซึ่งเป็นแนวโน้มที่ดีที่จะปรับตัวให้สามารถอยู่ได้กับการเปลี่ยนแปลงในสังคมที่มีอยู่ตลอดเวลา การคงอยู่ของการแสดงพื้นบ้านจึงขึ้นอยู่กับ การปรับเปลี่ยนให้สอดคล้องและตรงความต้องการของผู้ชมและถ้าเพื่อกิจกรรมความคิดสร้างสรรค์ในการนำเทคนิคต่างๆที่ทันสมัย มาปรับใช้กับการแสดง ก็จะก่อให้เกิดบทบาทใหม่ให้กับศิลปะการแสดงพื้นบ้าน ที่สามารถสร้างรายได้ให้แก่ชาวบ้านในชุมชนจากการท่องเที่ยว แต่ต้องระมัดระวังในการพัฒนาคือ ต้องไม่เป็นการทำลายรูปแบบดั้งเดิมของการแสดง เพื่อให้การนำมาใช้ประโยชน์นี้ไม่เป็นการทำลายวัฒนธรรมดั้งเดิม

ข้อเสนอแนะ

1. ในการทำวิจัยในครั้งนี้มีปัญหาหลายประการ ข้อจำกัดหนึ่งคือความพร้อมของผู้วิจัยที่อาศัยในกรุงเทพฯ และต้องทำงานในวันธรรมดาคือ วันจันทร์ถึงวันศุกร์ เมื่อต้องเก็บข้อมูลและสังเกตการณ์จึงต้องเดินทางไปในช่วงวันหยุดเสาร์-อาทิตย์และวันหยุดพิเศษต่างๆเท่านั้น ทำให้ไม่ได้สังเกตการณ์สถานการณ์การท่องเที่ยวในที่ต่างๆ ในวันธรรมดาว่าเป็นอย่างไร แตกต่างกับช่วงวันหยุดหรือไม่ ทั้งในการนัดสัมภาษณ์บุคคลจากหน่วยงานราชการที่ต้องเดินทางไปสัมภาษณ์ในช่วงวันธรรมดา ในเวลา ราชการเป็นไปได้อย่าง เกิดการคลาดเคลื่อนหลายครั้ง และการเก็บข้อมูลจากแบบสอบถามของคนในพื้นที่จังหวัดสุพรรณบุรีทำได้ยาก ไม่ได้รับความร่วมมือจากบุคคลทั่วไปที่ไม่สะดวกเวลาในการตอบแบบสอบถามให้ จึงต้องทำการเก็บข้อมูลจากนักเรียน นักศึกษาแทน ทำให้กลุ่มตัวอย่างที่ตอบแบบสอบถามที่ได้มาในส่วนของคนในพื้นที่ มีช่วงอายุที่ใกล้เคียงกันเกือบทั้งหมด
2. จากข้อมูลการวิจัยในครั้งนี้ สามารถนำไปเป็นข้อมูลเบื้องต้นที่มีความเกี่ยวข้องข้องกับการท่องเที่ยวภายในจังหวัดสุพรรณบุรี เพื่อพัฒนาการท่องเที่ยวทางวัฒนธรรมที่ยังไม่ได้มีการจัดขึ้นอย่างเป็นทางการ ให้แก่หน่วยงานที่มีความเกี่ยวข้อง ได้แก่ สำนักงานวัฒนธรรมจังหวัดสุพรรณบุรี การท่องเที่ยวแห่งประเทศไทยประจำจังหวัดสุพรรณบุรี ที่จะเป็นข้อมูลที่เป็นแนวทางในการจัดการเพื่อเพิ่มศักยภาพทางการท่องเที่ยว ก่อให้เกิดประโยชน์ทั้งในทางสังคม วัฒนธรรม และเศรษฐกิจ ต่อไป

ในการวิจัยในครั้งต่อไปควรทำวิจัยในส่วนที่เป็นการช่วยพัฒนาในด้านการจัดการการท่องเที่ยวทางวัฒนธรรมโดยรวมของจังหวัดเพื่อช่วยสนับสนุนการทำงานหน่วยงานการท่องเที่ยวให้ประสบความสำเร็จ และควรทำโครงการ หรือกิจกรรมรณรงค์ให้คนรุ่นใหม่สนใจการท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรมของจังหวัดสุพรรณบุรี ประเด็นสำคัญที่ควรมีการวิจัยต่อไปอย่างเร่งด่วน คือ ประเด็นเกี่ยวกับการวิจัยหาอุปสรรคและปัญหาในการถ่ายทอดความรู้ด้านศิลปะการแสดงเพลงพื้นบ้าน ที่ปัจจุบันไม่มีผู้สืบทอด เพราะเพลงพื้นบ้านมีความยากมาก ผู้เรียนฝึกฝนได้ยาก ไม่สามารถปฏิบัติได้ ทำให้ปัจจุบันไม่มี

ศิลปินรุ่นใหม่ ๆ มาทดแทน จำนวนศิลปินที่สามารถแสดงเพลงพื้นบ้านได้มีจำนวนน้อยลง เพื่อหาแนวทางการแก้ไข และสามารถหาวิธีในการถ่ายทอดความรู้เพื่อให้เกิดศิลปินรุ่นใหม่มาสืบทอดความรู้ด้านเพลงพื้นบ้านต่อไป

รายการอ้างอิง

- Folktravel. (2556). ข้อมูลท่องเที่ยวทั่วไทย การเดินทาง ประสบการณ์ต่างแดน
<http://www.folktravel.com/archive/klongsabuafmarket.html>
- PhuketAndamanTravel & Tour. (2556). http://www.phuketandamantravel.com/see_world_leisure. (2556). http://www.seeworldleisure.com/travel_information_detail.
- Welcome to Supanbori เพลงพื้นบ้าน. (2556). <http://www.suphan.biz/plengesaew.htm>
- กระปุกดอทคอม. (2556). 10 สถานที่เจ๋ง ๆ ในนियอร์กที่ควรไป. [http://www.oceansmile.com/Vietnam/WaterPuppets.htm](http://travel.kapook.com/กาญจนา แก้วเทพ. (2545). เมื่อสื่อส่องและสร้างวัฒนธรรม (พิมพ์ครั้งที่ 2 ed.). กรุงเทพฯ: โรงพิมพ์ศาลาแดง.</p><p>เกศินี จุฑาวิจิตร. (2542). การสื่อสารเพื่อการพัฒนาท้องถิ่น. นครปฐม.
ข้อมูลท่องเที่ยวประเทศเวียดนาม. (2556).
<a href=)
- ข้อมูลท่องเที่ยวประเทศเวียดนาม. (2557). <http://www.vntoyou.com/waterpuppet.htm>
- คู่มือท่องเที่ยวสุพรรณบุรี อ.ส.ท. ฉบับเดือนกันยายน (2551).
. ตัวแทนชาวบ้านในชุมชน, . (2556).
- ธนาคารกรุงเทพ. (2529). การละเล่นพื้นบ้านศูนย์สังคีตศิลป์ พ.ศ.2522-2524 รวมสูจิบัตรด้าน
การละเล่นพื้นบ้านพื้นเมืองซึ่งแสดง ณ ศูนย์สังคีตศิลป์ จำกัด.
. นักวิชาการพาณิชย์ชำนาญการ. (2556). In นางจุฑารัตน์ ศรีโมรา (Ed.).
นันทิยา หุตานุวัตร และณรงค์ หุตานุวัตร. (2545). SWOT : การวางแผนกลยุทธ์ธุรกิจชุมชน กรุงเทพฯ:
สถาบันชุมชนท้องถิ่นพัฒนา.
- นิตยา ชัชกุล. (2555). อุตสาหกรรมการท่องเที่ยว (พิมพ์ครั้งที่ 4 ed.). กรุงเทพฯ: สำนักพิมพ์จุฬาลงกรณ์
มหาวิทยาลัย.
- บริษัทภูเก็ตไฟว์สตาร์. (2556). <http://www.phuket4travel.com/>
- บ้านห้วยหินดำ. (2556). Suphanburi. <http://www.suphan.biz/hueyhindum.htm>
- ประมาณ เทพสงเคราะห์. (2553). ภูมิศาสตร์การท่องเที่ยววิถีชีวิตบนเส้นทางงานวิจัยการท่องเที่ยวโดย
ชุมชน (1 ed.). สงขลา.
. พาณิชย์จังหวัดสุพรรณบุรี. (2556). In นายอภิชัย อภิวัฒนา (Ed.).
- ภัทรวิทย์ ภูษฎาภิรมย์. (2552). วัฒนธรรมเพลงพื้นบ้านภาคกลาง. กรุงเทพฯ: สำนักพิมพ์แห่งจุฬาลงกรณ์
มหาวิทยาลัย.
- ภูเก็ตแฟนตาซี. (2556). ภูเก็ตแฟนตาซีโชว์. <http://www.ภูเก็ตแฟนตาซี.com>
- มิ่งสรรพ ขาวสอาด. (2552). แนวคิดเศรษฐกิจพอเพียงกับการท่องเที่ยวชุมชน. เชียงใหม่: สถาบันวิจัย
สังคม.
- ระพีพรรณ ทองหล่อ ... [และคนอื่น ๆ] (2548). รายงานชุดโครงการวิจัยเรื่อง การพัฒนาศักยภาพการ
ท่องเที่ยวไทยแบบครบวงจร = The potential development of integrated Thai tourisms.
กรุงเทพฯ: มหาวิทยาลัยรามคำแหง.

- เรณู โกศินานนท์. (2537). การแสดงพื้นบ้านในประเทศไทย (พิมพ์ครั้งที่ 3 ed.). กรุงเทพฯ: ไทยวัฒนาพานิช.
- ว้อยซ์ ออฟ อเมริกา. (2557). ชมละครบรอดเวย์ที่นครนิวยอร์ก.
<http://www.voathai.com/content/a-47-2008-07-04-voa2-90640099/921424.html>
- วาสนา บุญสม. (2537). ศิลปะและวัฒนธรรมไทย. (พิมพ์ครั้งแรก ed.). กรุงเทพฯ: สำนักพิมพ์ประกายแสง.
- . ศิลปินแห่งชาติ ด้านศิลปะการแสดง(เพลงพื้นบ้าน-อีสาน) ปี 2539. (2556). In นางเกลียว เสรีจกิจ หรือ แม่ขวัญจิต ศรีประจันต์ (Ed.).
- สาคร สุขศรีวงศ์. (2550). การจัดการจากมุมมองนักบริหาร *MANAGEMENT from the Exexutive's Viewpoint* (พิมพ์ครั้งที่ 3 ed.). กรุงเทพฯ บริษัทจี.พี.ไซเบอร์พรินท์ จำกัด.
- สารานุกรมเสรี, ว. (2556). ละครบรอดเวย์. <http://th.wikipedia.org/wiki/>
- สารานุกรมเสรี, ว. (2556). จังหวัดสุพรรณบุรี. <http://th.wikipedia.org/wiki/จังหวัดสุพรรณบุรี>
- สำนักงานการท่องเที่ยวและกีฬาจังหวัดพระนครศรีอยุธยา. (2556). <http://ayutthaya.mots.go.th/>
- สำนักงานวัฒนธรรมแห่งชาติ. (2535). เอกสารสัมมนาเชิงปฏิบัติการ. Paper presented at the มิติใหม่ของสื่อพื้นบ้าน:บทบาทของศิลปินพื้นบ้านในฐานะนักสื่อสารเพื่อการพัฒนาและถ่ายทอดวัฒนธรรม.
- สุนันทา โสรจิจ. (2516). โขน ละคร ฟ้อนรำ และการละเล่นพื้นเมือง. กรุงเทพฯ: โรงพิมพ์พิฆเนศ.
- อมรา กล่ำเจริญ. (2553). เพลงและการละเล่นพื้นบ้าน (พิมพ์ครั้งที่ 1 ed.). กรุงเทพฯ: สำนักพิมพ์ไอเดียนส์ไตร์.
- เอกสารการสอนชุดวิชา การจัดการทรัพยากรการท่องเที่ยวสาขาวิชาวิทยาการจัดการ. (2545). นนทบุรี: มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมมาธิราช.
- เอนก นาวิกมูล. (2530). รายงานการสัมมนาทางวิชาการ. Paper presented at the “สุพรรณบุรี : ประวัติศาสตร์ ศิลปะ และวัฒนธรรม”.

ประวัติผู้เขียนวิทยานิพนธ์

นางสาวอาจารย์ รุ่งเจริญ เกิดวันที่ 7 พ.ย. 2528 ปัจจุบันอายุ 28 ปี 2 เดือน สำหรับการศึกษา ศิลปกรรมศาสตรบัณฑิต เกียรตินิยม อันดับ 2 (นาฏยศิลป์) จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย ปี 2550

จากนั้นเข้าศึกษาต่อในระดับปริญญาโทบริหารบัณฑิต สาขาการจัดการทางวัฒนธรรม บัณฑิตวิทยาลัย จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย เมื่อ 2553

จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย
CHULALONGKORN UNIVERSITY